

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVINTAREA
ȘI SUB INDRUMAREA I. P. S.
JUSTINIAN
PATRIARHUL ROMINIEI

4-5

APRILIE-MAI

ANUL XIII

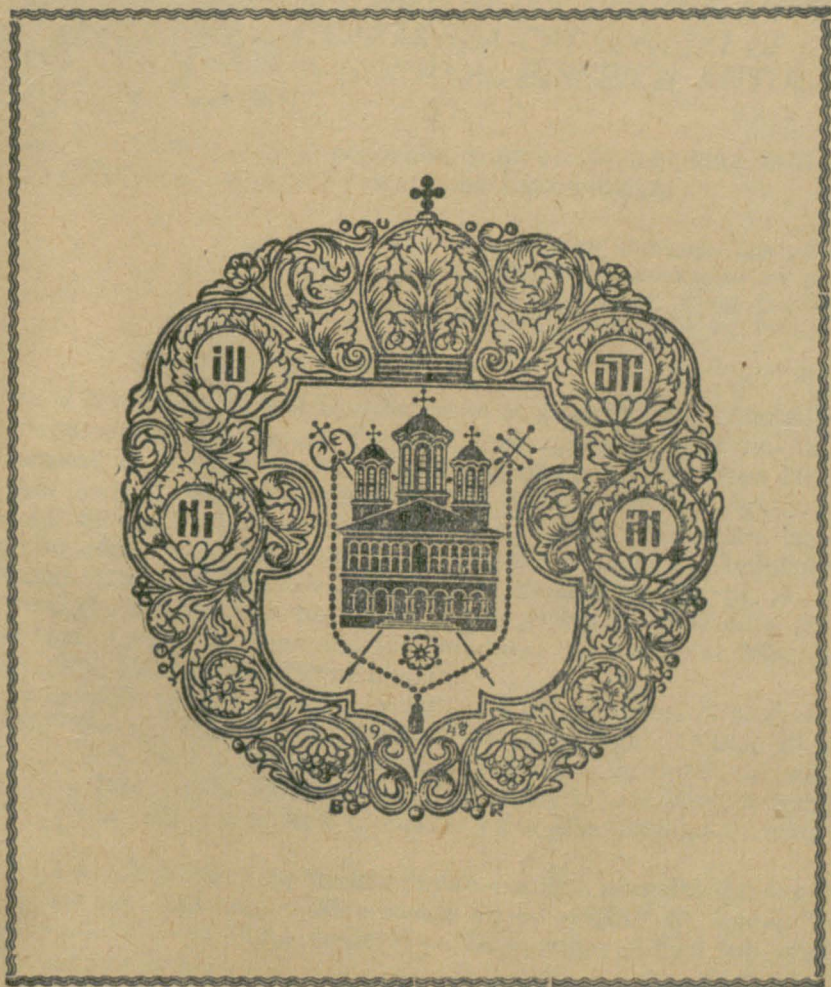
1954

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÎNTAREA ȘI ÎNDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

Redacția și Administrația : Secția Culturală a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor

† JUSTINIAN

DIN MILA LUI DUMNEZEU ȘI VOINȚA CLERULUI
ȘI POPORULUI DREPTCREDINCIOS, ARHIEPISCOP AL
BUCUREȘTILOR, MITROPOLIT AL UNGRO-VLAHIEI,
PATRIARH AL BISERICII ORTODOXE ROMÎNE, LOCTIITOR
AL SCAUNULUI DIN CEZAREEA-CAPADOCIEI ȘI PREȘE-
DINTE AL SFÎNTULUI SINOD AL BISERICII AUTOCEFALE
ORTODOXE ROMÎNE,

Iubitului nostru cler și poporului drept-credincios: Har, milă și pace
dela Dumnezeu, iar dela Noi părintească binecuvîntare.

*«Invierea Ta, Hristoase Mîntuitorule, in-
gerii o laudă în ceruri și pe noi pe pămînt
ne învrednicește cu inima curată să Te
mărim» (Din cîntările Penticostarului).*

Iubiții mei fii sufletești,

Ne-a învrednicit Bunul Dumnezeu să străbătem zilele ostenelilor no-
stre duhovnicești din vremea Postului și să ajungem la țărnul cel puru-
rea luminos al Invierii din morți a Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Am început călătoria noastră spre țărnul acesta, rugîndu-ne Dă-
tătorului de viață să ne deschidă «ușile pocăinței»; iar acum, la capătul
drumului, cînd «toate s-au umplut de lumină: și cerul și pămîntul și cele
dedesubt» (Canonul Paștilor), «săltăm de bucurie cu Ingerii, ne veselim
cu Arhanghelii, prăznuim împreună cu Heruvimii și Serafimii» (Sf. Ioan
Hrisostom: Cuvînt la Inviere), închinîndu-ne cu smerenie Mîntuitorului
nostru Iisus Hristos, Biruitorul morții.

În această noapte sfîntă a Invierii, sfințiții slujitori ai altarelor no-
stre ortodoxe, purtînd în mîini făclia sfîntă, au strigat: «Veniți de primiți
lumină!». Din lumina lor, s-au aprins făclii fără de număr și sub cerul
înstelat a fost auzită iarăși străvechea cîntare: «Hristos a înviat din
morți, cu moartea pre moarte călcînd și celor din mormînturi viață dăru-
indu-le».

Unindu-mă în cuget cu fiecare dintre voi, dau zbor dorului inimii care
mă poartă spre sufletele voastre curate și, — stăpînit de aceeași bucurie
care a cuprins acum ființa voastră, — binevestesc pentru toți sfînta mi-
nune: «Hristos a înviat!».

Iubiții mei fii sufletești,

Preamărim astăzi Invierea din morți a Mîntuitorului nostru Iisus
Hristos și fără de margini este bucuria creștinilor, «că din moarte la
viață și de pe pămînt la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi» (Ca-
nonul Paștilor).

Dar Cel care a biruit astăzi moartea prin minunea Invierii, a trebuit să se răstignească, să pătimească și să se îngroape pentru noi. A fost vrerea lui Dumnezeu, ca împăcarea pămîntenilor cu Ziditorul lumii să se împlinească prin Jertfa de pe Cruce a Fiului Său. Și tot vrerea lui Dumnezeu a fost, ca moartea, care este marea nefericire a oamenilor, să fie zdrobită prin Moartea și Invierea Celui răstignit pe dealul Golgotei. Pentru aceea, «Cerurile după cuvîntă să se veselească și pămîntul să se bucure, — și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută, că Hristos a înviat, veselia cea veșnică» (Canonul Paștilor).

Cînd a fost să-și închidă ochii pe Crucea răstignirii, Mîntuitorul Hristos a rostit: «Săvîrșitu-s-a! Părinte, în mîinile Tale dau duhul Meu» (Ioan XIX, 30; Luca XXIII, 46).

Cel ce rechemase la viață pe Lazăr, prietenul iubit, mort și îngropat de patru zile; Cel ce înviase pe fiul văduvei din Nain și pe fiica lui Iair, mai-marele sinagogii din Capernaum; Cel ce deschisese ochii orbilor, tămăduise pe slăbănogi, pe leproși și pe cei îndrăciți; Iisus, care adăpase cu «apa cea vie» pe femeia samarineancă și trezise la o viață nouă pe Maria Magdalena; Iisus, neîntrecutul dascăl care rostise «Predica de pe Munte», — își încheia viața în rînd cu tilharii, spre marea dezamăgire a Ucenicilor Săi din Galileia.

Dar «sutașul și cei ce împreună cu el păzeau pe Iisus, văzînd că astfel și-a dat sufletul, s-au înfricoșat foarte și au zis: Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta!» (Matei XXVII, 54; Luca XV, 39). Pentru aceea «Dumnezeu L-a înviat, deslegînd durerile morții, întrucît nu era cu putință ca El să fie ținut de moarte» (Fapt. Ap. II, 24).

Această ridicare din moarte este temelia întregului creștinism. Creștinismul însemnează înfrîngerea morții, — și dumnezeirea religiunii noastre e Dumnezeirea persoanei Mîntuitorului înviat din morți. În numele Invierii au cuvîntat Apostolii și adevărul acestui fapt a dat tărie propovăduirii lor: «Trupul Lui n-a văzut putreziciune..., Dumnezeu L-a înviat, pentru care noi toți sîntem martori» (Fapt. Ap. II, 31-32).

Fără această înfrîngere a morții, Iisus ar fi rămas în amintirea oamenilor, ca un înțelept înzestrat cu alese daruri sufletești, o desăvîrșită întrupare a celor mai curate simțăminte de iubire a omului pentru semenii săi, — un om rar, dar totuși un om. Faptul hotărîtor, care cucerește inimile noastre și așează pe fruntea Acestui înțelept cununa Dumnezeirii, este Invierea Sa din morți. Credința în Hristos e credința în Invierea Lui; iar credința în Invierea Lui e credința în învierea morților, în propria noastră înviere: «Inviat-a Hristos și viața viețuiește, înviat-a Hristos și niciun mort nu este în mormînt. Căci Hristos înviind din morți, începătură celor adormiți s-a făcut» (Sf. Ioan Hrisostom: Cuvînt de învățătură la Invierea Domnului).

Îubiții mei fii sufletești,

Popasul sărbătoresc de astăzi, lingă mormîntul în care a zăcut Trupul Domnului Iisus, pune cugetelor noastre îndatorirea de a gîndi și a pătrunde mai adînc în rosturile Testamentului Celui înviat din morți. Se cade, pentru aceea, să zăbovim și noi cîteva clipe întru adîncirea dumnezeieștilor învățături lăsate nouă de Cel ce «a pămîtit pentru noi».

Împlinind pentru noi «toată dreptatea» (Matei III, 15), — dela zămisirea minunată în trupul neprihănit al Fecioarei și pînă la Jertfa de

pe Cruce și Invierea din morți — Mîntuitorul Hristos a dovedit, pentru toate timpurile, iubirea lui Dumnezeu pentru făptura omenească. «Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are, ca viața lui să și-o pună pentru prieteni» (Ioan XV, 13), așa a grăit Iisus, cu puține ceasuri înainte de Patima Sa. Pentru aceea, trăsătura hotărîtoare a Testamentului Său rămîne, deapănarea, iubirea: iubirea de oameni. El s-a rostit în această privință, cu o simplitate care n-a fost niciodată întrecută: «Poruncă nouă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi unul pe altul să vă iubiți. Intru aceasta vor cunoaște toți că sînteți Ucenicii Mei, dacă veți avea iubire unii către alții» (Ioan XIII, 35-36).

A iubi pe oameni înseamnă a te face una cu ei, a trăi în ființa ta proprie toate durerile și toate nădejțile semenilor tăi. De aceea, binecuvîntată și sfințită este truda acelora cari se ostenesc pentru fericirea vieții oamenilor și nu cunosc alt drum pentru asigurarea acesteia, în afară de drumul păcii și al unui trai îndestulat.

Este bine să ne amintim, în această zi, că Hristos Mîntuitorul, care «este pacea noastră» (Efesenii II, 14), s-a născut în melodiile îngerești ale cîntecului păcii (Luca II, 14), iar după ce a înviat din morți, s-a arătat Ucenicilor Săi și i-a mîngîiat cu dulcea salutare a păcii: «Pace vouă!» (Luca XXIV, 36; Ioan XX, 19).

Dînd grai bucuriei de a sărbători Paștile, Sfîntul Ioan Hrisostom glăsuia astfel către ascultătorii săi: «Iată, a venit la noi praznicul cel dorit și mîntuitor, ziua Invierii Domnului nostru Iisus Hristos, temeiul păcii, pricina împăcării, îndepărtarea războaielor, nimicirea morții, înfrîngerea diavolului. Astăzi oamenii s-au amestecat cu Ingerii, cei îmbrăcați cu trup înaltă, împreună cu cei fără de trupuri, cîntări de laudă» (Cuvînt la Sfintele Paști).

«Temeiul păcii și al împăcării, îndepărtarea războaielor», iată ce se cuvine să fie pentru noi, creștinii din lumea întreagă, Paștile Domnului; dar inima ni se strînge de durere, cînd ne aducem aminte că am fost nevoiți să serbăm Paștile pe întuneric, în răstimpul dintre două bombardamente aeriene, care semănau groază, distrugerii și moarte printre oameni. Conștiința creștină se ridică astăzi împotriva războiului și osîndește pe uneltorii lui, căci Hristos ne-a chemat la viață, iar cel ce voiește «să vadă zile bune, căruia îi place viața și iubește lungimea ei, trebuie să fugă de rău, să facă numai binele, să caute pacea și să umble după ea» (Psalmul XXXIII, 13-15).

Conștiința creștină osîndește pe uneltorii războiului și binecuvîntează orice străduință curată și de bună credință, care se dăruiește «pentru pacea a toată lumea». «Cela ce răstignire ai răbdat și moartea ai stricat și ai înviat din morți împacă viața noastră, Doamne, ca un Atotputernic!» (Laudele Paștilor). Cuvintele acestea tălmăcesc dorul pentru pace al tuturor inimilor, în ziua în care Hristos a adus «prin Cruce bucurie la toată lumea».

În ultimele luni, setea pentru pace a oamenilor de pretutindeni a cunoscut cîteva alinări din cele mai fericite. Fruntașii Marilor Puteri ale lumii s-au întîlnit la Berlin și au izbutit să afle puțința unei înțelegeri în cîteva din pricinile care despart apusul de răsărit. Mîine, aceștia se vor aduna iarăși, la Geneva, și nădăjduim că vrerea lui Dumnezeu îi va ajuta, și de data aceasta, să așeze pămîntul pe temeliiile păcii, — ca în «ziua Invierii, să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbră-

țișem» (Slava dela Laudele Paștilor), ea fiind «ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa» (Psalmul 117, 24).

Iisus a numit pe «făcătorii de pace, fiii ai lui Dumnezeu» (Matei V, 9); iar Sfinta Scriptură ne spune că «Dumnezeu celor trufași le stă împotriva» (I Petru V, 5), și că «înaintea prăbușirii merge trufia, și semeția înaintea căderii» (Pilde XVI, 18). Pentru cei ce pregătesc noi atentate la viața lumii, cutremurătoare sînt cuvintele Domnului, rostite prin gura Profetului Isaia: «Voi toți cari aprindeți focul și pregătiți săgeți arzătoare, aruncați-vă în văpaia focului vostru și în săgețile pe care le-ați aprins! Din mîna Mea vi se va întîmpla aceasta; pe patul durerii vă veți culca!» (Isaia L, 11).

Iubiții mei fii duhovnicești,

Prăznuim «Paștile Domnului» în Sfintele noastre lăcașuri de rugă. Fiecare din noi s-a îmbrăcat în haine de sărbătoare și se simte fericit că poate lauda pe Hristos Cel Înviat, în pace neturburată; dar nu numai omul s-a îmbrăcat în haine de sărbătoare în această zi. Firea toată s-a înveselit și s-a învesmîntat în verdeață, lepădînd giulgiul înghețat al zăpezii. Învierea din morți a Mîntuitorului se petrece, așa dar, odată cu trezirea la o viață nouă a întregii firi. Este vremea în care pămîntul se cere lucrat de vrednicia brațelor pentru a dărui «iarbă pentru vite și plante pentru hrana omului» (Psalmul 103, 14).

Dumnezeu a pus început bun acestui an pentru lucrarea ogoarelor, căci «a adăpat brazdele pămîntului, a muiat bulgării lui, îl desfundă prin ploile sale și va binecuvînta roada lui» (Psalmul 64, 11), astfel că holde bogate se vor legăna sub bătaia vîntului, dacă «omul va ieși la lucrul său și la munca sa pînă seara» (Psalmul 103, 23).

Întărim, pentru aceea, cuvîntul ce v-am trimis la vreme, în legătură cu munca țarinelor și stăruim în îndemnul Nostru de a vă sîrgui din toate puterile pentru dobîndirea unor cît mai îmbelșugate recolte față de anii trecuți, dîndu-vă toată osteneala ca «pășunile pustiei să picure grăsimi, cu bucurie să se încingă colinele, munții să se acopere cu turme, văile să se învesmînte în lanuri de grîu, iar oamenii să zburde și să cînte» (Psalmul 64, 13-14).

Clădindu-vă astfel viața, pe temeliiile păcii și ale muncii, mila lui Dumnezeu să se reverse peste voi cu nemăsurată dărnicie, — căci Domnul «umple cămarile voastre cu tot binele; căsătoriile în pace și întru unire la păzește; pe prunci îi crește, tinerețele le îndreptează, bătrînețele le întărește» (Liturghia Sf. Vasile Cel Mare, Rugăciunea euharistică).

«Dumnezeul păcii... să lucreze cu voi ceea ce este bineplăcut înaintea Lui, prin Iisus Hristos, Căruia fie-I mărirea în vecii vecilor. Amin!» (Evrei XIII, 20-21).

† JUSTINIAN

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMINE

† ANTIM

DIN MILA LUI DUMNEZEU EPISCOPI AL EPARHIEI
BUZĂULUI

Iubitului nostru cler, evseviosului cin monahal și iubiților credincioși,
Har și Pace dela Dumnezeu-Tatăl, iar dela noi arhierescă binecuvântare.

HRISTOS A INVIAT!

«Și a inviat a treia zi, după Scripturi».

(Simbolul Credinței)

Iubiții mei fii sufletești,

Sosit-a ziua cea vestită a Invierii. «Ridică împrejur ochii tăi, Sioane, și vezi... pre Soarele cel mai înainte de soare, carele a apus oarecând în mormînt, însă zdrobind puterea iadului a inviat, ca un biruitor, Hristos Dumnezeul nostru...». «Venit-au mai înainte de dimineață cele ce au fost cu Maria și aflînd piatra răsturnată de pre mormînt, auzit-au dela Inger: Pre Cea ce este întru lumina cea pururea fiitoare, cu morții pentru ce-L căutați ca pre un om? Vedeti înfășurăturile cele de îngropare, alergați și lumii propovăduți, că s-a sculat Domnul, omorînd moartea, că este Fiul lui Dumnezeu, celui ce a mîntuit neamul omenesc» (din Pentecostar).

Și noi «alergăm» și propovăduim acum Invierea Domnului Iisus Hristos, așa după cum credem și mărturisim din Simbolul Credinței: «Și a inviat a treia zi, după Scripturi». A ieșit din mormînt, ca un mire dintr-o cămară. «Păzînd pecetele întregi, Hristoase, ai inviat din mormînt..., lășînd acolo cele de îngropare și piatra nemîșcată». De vă întrebați de este cu putință aceasta, gîndiți-vă că Domnul Iisus Hristos a fost și Dumnezeu și om. A inviat ca un Dumnezeu. Ostașii cei ce străjuiau mormîntul n-au observat Invierea, însă au fost vestiți pentru aceasta, prin cutremurul de pămînt și prin înfățișarea Ingerului coborît din cer, care a prăvălit piatra și a stat deasupra ei. Chipul lui strălucea ca fulgerul, iar îmbrăcămîntea era albă ca zăpada. Această neasemuită privescîntă i-a înspăimîntat și ei au căzut cu fețele la pămînt, făcîndu-se ca niște morți.

Iată, pe scurt, istoria Tainei Invierii pe care o sărbătorim cu atîta strălucire, cutremurare, dar și voloșie duhovnicească.

Cărțile Sfinte amintesc de unele persoane, care au fost rechemate la viață prin puterea lui Dumnezeu, pe cînd Domnul Iisus Hristos a inviat prin puterea Sa. Cei rechemați la viață prin puterea lui Dumnezeu, după ce au inviat, din nou au intrat în starea cea mai dinainte, fiind supuși morții. Mîntuitorul a inviat spre viață veșnică și moartea n-a mai avut stăpînire asupra Lui, după cuvîntul care zice: «Știînd că Hristos, după ce a inviat din morți, nu mai moare. Moartea nu mai are stăpînire peste El» (Rom. VI, 9).

A inviat cu același trup cu care «pentru noi oamenii și pentru a noastră mîntuire» a pătimit, a fost răstignit și a fost îngropat, pe care însă,

cu puterea Sa dumnezeiască l-a dezbrăcat de orice neputință și l-a înzestrat cu însușiri dumnezeiești.

«O, Paștile cele sfinte, care astăzi nouă s-au arătat; Paștile cele noi și Sfinte; Paștile cele de taină; Paștile cele fără prihană; Paștile cele mari», cită bucurie și cită fericire aduceți voi acum pentru sufletele credincioșilor! Cine nu se bucură, cine nu tresaltă de veselie și ce fericire mai mare decât aceea de a-L vedea pe Mîntuitorul strălucind de slavă și de frumusețe, după Sfintele Patimi și Moartea de ocară?

Cită veselie duhovnicească, acum! Cită slavă a lui Dumnezeu, dar, o, cit de mare este folosul sufletelor noastre! Parcă ne înălțăm la crugurile cerești, nu atât pentru obiceiul pranzicului, ci pentru folosul sufletesc.

Iubiților,

Nu al nostru este cuvîntul. Ascultați ce zice Scriptura: «Hristos încă fiind, noi, neputincioși», la ceasul hotărît a murit pentru noi. «Ci pentru (unul) drept, cu greu va muri cineva, iar pentru binele (celor mulți) poate se hotărăște cineva să moară. Dar Dumnezeu învederează dragostea Lui către noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit, cînd noi eram încă păcătoși» (Rom. V, 6-8).

Vedeți: «Pre însuși Fiul Său nu L-a cruțat, ci pentru noi toți, L-a dat. La dat să-L vindă Ucenicul Său, să se lepede de El prietenii Lui, să-L judece vrăjmașii Lui. L-a dat zavistiei și grăirii de rău a fariseilor și spre batjocura multora. L-a dat la sculpiri, la loviri, la bătăi, la spini și la Cruce, ca să îplinească toată dreptatea Lui cea dumnezeiască».

«Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră» (I Cor. V, 14). Insuși Domnul a prezis Invierea Sa.

«Neamul acesta cere semn, dar semn nu i se va da, fără numai semnul Proorocului Iona» (Luca XI, 29). «Dărîmați templul acesta și -l voi ridica (la loc) în trei zile» (Ioan II, 19). Ce să mai spunem despre arătările după Inviere și despre nebiruita hotărîre a Sfinților Ucenici și Apostoli de a-L propovădui și a-I vesti sfintele învățături în toată lumea? Toate măsurile de pază la mormîntul din grădina Ghetsimani n-au folosit la nimic altceva decît să facă mai adevărit și mai de netăgăduit faptul Invierii. Însăși Providența divină a voit ca ostașii să fie martori care nu pot fi desmîntiți la toate minunile care s-au petrecut la mormînt, dovedind, astfel, Invierea. Ei au dat fuga în cetate și au spus cele ce au văzut și au auzit. Toate măsurile luate de mai-marii fariseilor la auzul acestei vești au întărit adevărul Invierii.

După slăvita-I Inviere, Domnul s-a arătat Mariei Magdalena și apoi celorlalte femei venite cu miresme la mormînt, precum și celor doi Ucenici în drum spre Emaus, și tuturor Apostolilor și apoi la mai bine de cinci sute de frați deodată.

La acest praznic — Sărbătoarea Sărbătorilor — noi am fi putut trece sub tăcere dovedirile Invierii, dar am făcut aceasta, ca să prețuiți cum se cuvine credința în Inviere pe adevăruri atât de tari și de netăgăduit.

Domnul nostru Iisus Hristos pe Crucea de pe Golgota a spălat păcatul nostru cu însuși scump Sîngele Său, dar pentru a ne elibera desăvîrșit, trebuia să ne scape de moartea vremelnică, și aceasta, nu scutindu-ne de ea, căci El însuși a suferit Moartea pe Cruce, ci făcînd-o fără pu-

tere asupra noastră, căci într-o zi vom ieși, vii, din mormint. El a biruit moartea pentru Sine și pentru noi.

«Acum, însă, Hristos a înviat din morți, fiind pîrga învierii celor adormiți, că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților. Și precum întru Adam toți mor, așa și întru Hristos, toți vor învia» (I Cor. XV, 20-22).

Cît de tare este nădejdea noastră în Inviere și de ce mare folos ne este cînd vor veni asupra-ne înfricoșatul ceas al morții, cînd ne vom despărți de acest trup prin moarte și mormint!

Iubiților,

Ani dearîndul ne-am adresat vouă cu înțelepte, sfinte și scripturistice graiuri cu prilejul Sf. Paști. V-am propovăduit, pe cît ne-au ajutat puterile, slava și mărirea lui Hristos celui ce a înviat. Toată osteneala ne-a fost să tilcuim minunea, și ca să răsără astfel în sufletele noastre cît mai multă roadă folositoare pentru viața de acum și nesticăcioasă pentru viața veșnică. Impreună cu Sfîntul Apostol Petru strigăm: «Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui Viu» (Matei XVI, 16), iar cu Natanail, zicem: «Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu. Tu ești Impăratul lui Israel» (Ioan I, 50). Atît de prețioasă este mîntuirea noastră, cît de prețios este Sîngele Fiului lui Dumnezeu. Să mai slujim și să fim robi păcatelor? Să venim la mărturisire și la pocăință cît mai neîntîrziat!

Să ne învrednicim pentru mîntuirea pe care ne-a adus-o Cel ce s-a răstignit pentru noi! Să ne agonisim tot folosul singelui, care pentru noi a fost vărsat pe Cruce. Domnul nostru Iisus Hristos nu ne cere, în schimbul singelui vărsat, viața, ci numai dragostea pe care sîntem datori s-o dovedim iubind pe Dumnezeu și pe aproapele ca și pre noi înșine. Această iubire să fie făclie picioarelor și lumină cărărilor noastre.

Să ne ferim să fim creștini numai din afară și după arătare. Să nu fim dintre cei ce au credință creștină dar nu au și viață creștinească.

Ceea ce nu trebuie să dăm uitării niciodată este faptul că Sărbătoarea Paștelui pentru noi este **Sărbătoarea Păcii**. S-ar putea spune, că fiecare sărbătoare pentru credincioși este o sărbătoare a păcii.

La Crăciun, auzim repetîndu-se cîntarea Ingerilor: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bună voire» (Luca II, 14). În Vinerea Patimilor ne aducem aminte de cuvîntul apostolesc ce zice: «Căci în El a binevoit (Dumnezeu) să se sălășluiască toată plînătatea. Și printr-însul toate cu S'ne să le împace, fie cele de pe pămînt, fie cele din ceruri, făcînd pace printr-însul, prin Sîngele Crucii Sale» (Col. I, 19-20).

Paștele este însă mai cu adevărat sărbătoarea păcii, pentru că prin Invierea Mîntuitorului, pacea nu numai că a fost făgăduită omului, ca la Crăciun, sau obținută de Dumnezeu ca în Vinerea Mare, ci ea a devenit proprietatea noastră.

Paștele împlinește făgăduiala dela Crăciun și pecetluiește Jertfa de pe Golgota.

«Pace vouă!». Cu aceste cuvinte s-a înfățișat El Ucenicilor, după Sfînta Sa Inviere. Toată neliniștea îndoielii, toate chinurile minții și inteligenței, care nu ne dau pace nici noaptea, în somn, acum nu le mai cunoaștem și nici nu le mai simțim, pentru înviere și viață veșnică. Știm că Descoperirea dumnezeiască nu a înlăturat nevoia cuceririlor științei, și

apoi, peste aceste taine ale firii se aruncă, prin Înviere, o lumină cu privire la scarta noastră după moarte. Mormântul gol vestește pînă la marginile lumii că Mîntuitorul este «Domnul Păcii».

Dacă piatra de pe ușa mormîntului ar fi rămas pe veci pecetluită, cine ne-ar fi putut da asigurarea că lucrarea de răscumpărare săvîrșită de Mîntuitorul ar fi atît de prețioasă? Învierea este pecetea pusă de Dumnezeu peste toate Patimile și Moartea lui Hristos, Domnul nostru, «rînduit Fiu al lui Dumnezeu întru putere, după Duhul Sfințeniei, prin Învierea Lui din morți... (Rom. I, 4).

Astfel, cugetul nostru se află în pace cu Dumnezeu.

Toate îndoielile pentru viața cea veșnică se alungă prin Înviere.

Prelungirea existenței actuale dincolo de mormînt poate fi adevărată și în afară de Revelația sau Descoperirea dumnezeiască. Acest presentiment ascuns despre viața viitoare nu poate fi socotit o simplă amăgire.

Afirmația despre o viață viitoare nu ne poate satisface și nu ne dă adevărata pace, căci noi nu dorim numai o viață care să dureze totdeauna, ci o viață slăvită, o viață complectă. Iată ce ne asigură Învierea lui Hristos!

Nu s-au împrăștiat toate întunecimile cu privire la viața viitoare și nu s-a dat la o parte decît un colțișor din vălul care ne ascunde vederea de dincolo, dar cel puțin nu mai este îndoială și știm sigur că este o viață veșnică. Frica de moarte dispare și pacea ne umple sufletul.

Din cele zise să ne silim să avem pace și liniște între noi. Sfîntul Ioan Gură de Aur scoate această sfințită datorie din însăși însemnarea cuvîntului «Biserică», căci acest cuvînt înseamnă voia și unirea noastră și cine vrea să stea înlăuntru, în Biserica lui Hristos, trebuie să se unească cu ceilalți.

Sfîntul Vasile zice: «Celelalte viețuitoare nu se împotrivesc Legii lui Dumnezeu. El poruncește să aibă pace între ele și ele ascultă. Iar noi, oamenii, care sîntem frați și care avem un obștesc Tată în ceruri, care ne-am născut dintr-o maică, dintr-o sfințită scăldătoare aici pe pămînt, care mîncăm o pîine și care nădăjduim să petrecem cu totii împreună întru viața veșnică, nu trăim în pace și în unire! Ne întrebăm unde ne este fapta credinței?

Pacea lumii este primejduită de către cei ce doresc înrobirea altor neamuri și popoare. «Iuți sînt picioarele lor spre vărsare de sînge» (Rom. III, 15). Ei născocesc arme care amenință să stîrpească însăși viața de pe fața pămîntului. Toate nedreptățile și fărădelegile se săvîrșesc numai din vinarea de trai bun și îndestulare din sudoarea și sîngele altora. «Prăpăd și nenorocire sînt în drumurile lor» (Rom. III, 16).

Tot ceea ce necinstește făptura omenească este pus în lucru cu gîndul de a împărăți, a robi pe alții. «Și calea păcii ei nu au cunoscut» (Rom. III, 17). Să ne aducem însă amînte de cuvintele Domnului, că «toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri» (Matei XXVI, 52).

«Nu este frică de Dumnezeu înaintea ochilor lor» (Rom. III, 18). În fața celor ce se silesc să aprindă flacăra războiului, se ridică, ca un zid de nebiruit toți apărătorii păcii. Biserica noastră ia parte cu toată inima la această luptă pentru apărarea păcii, căci aceasta este menirea ei în lume. «Fericii făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema» (Matei V, 9).

Pacea adusă de Sfînta Înviere se va sălășlui în lume spre bucuria și fericirea întregului neam omenesc. «Pace vouă». Aceste cuvinte sînt

scumpe inimilor noastre, căci au fost rostite de însuși «Domnul Păcii». Credem că pacea va veni, căci dela vorbe s-a trecut la fapte, iar neînțelegerile dintre popoare se pot aplana prin bună înțelegere. «Și toate sînt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Hristos și care ne-a dat nouă slujirea împăcării» (II Cor. V, 18).

Iubiții mei fii sufletești,

După ce Domnul nostru Iisus Hristos și-a dat sfîrșitul pe Cruce și a părăsit prin moarte trupul, pentru scurt timp, iarăși l-a luat cu mai mare slavă și strălucire.

Și prin Intrupare și prin Inviere, Mîntuitorul ne-a arătat cît de prețios ne este trupul, iar Sfîntul Apostol Pavel zice: «Noi, care avem pîrga Duhului, noi singuri suspinăm și noi înșine, așteptînd cu nerăbdare înfieri-rea, răscumpărarea trupului nostru» (Rom. VIII, 23), «Căci răscumpărați ați fost, cu preț. Preamăriți dar pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, ca unele care sînt ale lui Dumnezeu» (Rom. VI, 20), «Sau nu știți că trupul vostru este locașul Duhului Sfînt?...» (Rom. VI, 19).

De aceea și Sfînta noastră Biserică are un mare respect pentru trupul omenesc, care trudește și este un mijloc al gîndirii și al virtuților, care împodobesc și înfrumusețează viața pămîntească.

Privirile credincioșilor nu se abat o clipă dela perspectivele veșniciei. Ei au, continuu, simțul acestei veșnicii, dar în același timp nu pot rămîne nepăsători față de prefacerile și clocotul vieții celei noi — sociale — la care sîntem cu toții chemați. Viața economică, pentru credincios devine problema pîinii celei de toate zilele, așa cum spunem în «Tatăl nostru».

De aceea, avem o sfîntă datorie, să ne ostenim pentru hrana vieții noastre.

Vă aduceți aminte despre îndemnurile date de însuși I.P.S. Patriarh Justinian, în Pastorală trimisă și în cuprînsul Eparhiei noastre, precum și de circulara noastră adresată către toți CC. Preoți. Nimic să nu taie drumul cuvîntului nostru de îndemn către cugetul și inima credincioșilor, care trebuie să zorească cu chibzuială, pricepere și hărnicie în munca și însămînțările de primăvară. Fîrea ne îmbie la lucru și binecuvîntările Invierii ne însoțesc întru aceasta, căci existența pămîntească este sămînța care se va desvolta în viața cea de dincolo. Toată strădania pentru o viață plină de mulțumire și fericire își va afla plata cuvenită în ceruri. Voia Tatălui trebuie să se îplinească și pe acest pămînt, precum se împlinesc în cer.

«Năzuți același lucru unii pentru alții» (Rom. XII, 16). Și «să ne trudem, muncind cu mîinile noastre» (I Cor. IV, 12).

V-am grăit cele pentru «Inviere», ai cărei martori ne face Biserica și pe noi, cum au fost oarecînd Sfîntii Apostoli și Sfintele femei mironosițe, cum zice cuvîntul: «Pe acest Iisus, Dumnezeu L-a înviat, pentru care noi toți sîntem martori» (Fapt. Ap. II, 32), și iarăși: Apostolii dădeau cu tărie mărturia Invierii lui Iisus Hristos și mare dar era cu ei cu toți» (Fapt. Ap. IV, 33).

Să nu uitați că «dacă ne-am făcut cu El o singură tulpină întru ase-mănarea Morții Lui, atunci vom fi părtași și Invierii Lui» (Rom. VI, 5).

«Ziua Invierii, și să ne luminăm cu serbarea și unul pe altul să ne îmbrățișăm, să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate

pentru Înviere și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând, și celor din mormânturi viață dăruindu-le» (din Pentecostar).

«Binecuvîntat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Carele după mare mila Sa, prin Învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut pe noi din nou, spre nădejde vie» (I Petru I, 3).

Al vostru de amîndouă fericirile doritor și rugător pentru voi, către Dumnezeu,

† **A N T I M**
Episcopul Buzdului

† CHESARIE

DIN MILA LUI DUMNEZEU EPISCOP AL EPARHIEI
DUNĂREA DE JOS

Întregului cler și tuturor credincioșilor din această Eparhie: har, milă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos, iar dela smerenia noastră arhierescă binecuvîntare.

«Invierea Ta, Hristoase, Mîntuitorule, Ingerii o laudă în ceruri, și pe noi pe pămînt ne învrednicește, cu inimă curată să Te mărim».

Iubiții mei fii sufletești,

Luminatul praznic al Invierii Domnului nostru Iisus Hristos ne prijește din nou bucuria de a ne adresa vouă, prin păstorii voștri duhovnicești, ca împreună să ne împărtășim din belșugul darului sfînt pe care Dumnezeu îl revarsă în aceste zile mari celor care îl iubesc pe El.

Invierea Mîntuitorului nostru e așteptarea cea mare care a într-aripat cugetele noastre spre dorirea celor duhovnicești. Iar după trecerea Sfîntului Post, cu sufletele dornice de mîntuire v-ați apropiat de acest sfînt lăcaș, ca să primiți lumină din lumina lui Hristos și să arătați bucuria voastră împreună cu noi.

De aceea, cu dragoste părintească pășind în mijlocul vostru, vă întîmpinăm pe toți cu bună-vestirea sfîntă: Hristos a înviat! și vă îmbrățișem în rugăciunile noastre din această mîntuitoare zi.

Iubiților,

Praznicul Invierii Domnului nostru Iisus Hristos este un mărgăritar de mare preț în cununa credinței noastre. El este cel mai scump odor duhovnicesc și cel mai dorit oaspete al fiecăruia dintre noi. El întotdeauna ne aduce multă bucurie, pace sufletească și mîngiere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru noi.

În aceste zile de sărbătoare, odată cu revărsarea primăverii, noi cinstim și propovăduim biruința Luminei în lume, prin Invierea cea din morți a Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Dela Deniile din marea săptămîină a Patimilor, vă cste în deobște cunoscută istorisirea Sfînteii Evangheli despre toate cele ce s-au întimplat cu Domnul Iisus Hristos; cit de mult a pătimit și cit de infricoșată a fost răstignirea și moartea Lui. Toți ne-a mcutremurat întru adîncul sufletului nostru și am pătimit tainic alături de El. Dar slavă lui Dumnezeu, care a mîngîiat inima noastră și n-a lăsat pe Cel Prea Iubit al Său să vadă stricăciunea mormîntului, ci «L-a înviat rupînd legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea» (F. Ap. II, 24). Astfel că dacă ne-am întristat peste măsură alaltăieri, cîntînd «În mormînt, Viață, pus ai fost,

† CHESARIE

DIN MILA LUI DUMNEZEU EPISCOP AL EPARHIEI
DUNĂREA DE JOS

Întregului cler și tuturor credincioșilor din această Eparhie: har, milă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos, iar dela smerenia noastră arhierească binecuvîntare.

«Invierea Ta, Hristoase, Mîntuitorule, Ingerii o laudă în ceruri, și pe noi pe pămînt ne învrednicește, cu inimă curată să Te mărim».

Iubiții mei fii sufletești,

Luminatul praznic al Invierii Domnului nostru Iisus Hristos ne prijește din nou bucuria de a ne adresa vouă, prin păstorii voștri duhovnicești, ca împreună să ne împărtășim din belșugul darului sfînt pe care Dumnezeu îl revarsă în aceste zile mari celor care îl iubesc pe El.

Invierea Mîntuitorului nostru e așteptarea cea mare care a într-aripat cugetele noastre spre dorirea celor duhovnicești. Iar după trecerea Sfîntului Post, cu sufletele dornice de mîntuire v-ați apropiat de acest sfînt lăcaș, ca să primiți lumină din lumina lui Hristos și să arătați bucuria voastră împreună cu noi.

De aceea, cu dragoste părintească pășind în mijlocul vostru, vă întîmpinăm pe toți cu bună-vestirea sfîntă: Hristos a înviat! și vă îmbrățișem în rugăciunile noastre din această mîntuitoare zi.

Iubiților,

Praznicul Invierii Domnului nostru Iisus Hristos este un mărgăritar de mare preț în cununa credinței noastre. El este cel mai scump odor duhovnicesc și cel mai dorit oaspete al fiecăruia dintre noi. El întotdeauna ne aduce multă bucurie, pace sufletească și mîngiere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru noi.

În aceste zile de sărbătoare, odată cu revărsarea primăverii, noi cinstim și propovăduim biruința Luminei în lume, prin Invierea cea din morți a Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Dela Deniile din marea săptămîină a Patimilor, vă cste în deobște cunoscută istorisirea Sfîntei Evangheli despre toate cele ce s-au întîmplat cu Domnul Iisus Hristos; cit de mult a pătimit și cit de infricoșată a fost răstignirea și moartea Lui. Toți ne-a mcutremurat întru adîncul sufletului nostru și am pătimit tainic alături de El. Dar slavă lui Dumnezeu, care a mîngîiat inima noastră și n-a lăsat pe Cel Prea Iubit al Său să vadă stricăciunea mormîntului, ci «L-a înviat rupînd legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea» (F. Ap. II, 24). Astfel că dacă ne-am întristat peste măsură alaltăieri, cîntînd «În mormînt, Viață, pus ai fost,

Hristoase», astăzi ne mîngîiem și ne bucurăm nespuse de mult, cîntînd: «Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcînd, și celor din mormînturi viață dăruindu-le».

Piatra cea mare prăvlită ieri peste mormînt, straja și pecețile n-au slujit la nimic. Piatra a fost răsturnată, pecețile au căzut, iar străjerii «s-au făcut ca morții» (Mat. XXVIII, 4).

Ca un biruitor peste cei vii și peste cei morți, Mîntuitorul se ridică din mormînt și strigă tuturor credincioșilor Săi: «Bucurați-vă». «Eu sînt Invierea și Viața; cel ce crede în Mine, chiar de va muri, va trăi» (Ioan XI, 25).

Această biruință, iubirii mei, este semnul cel mai adevărat al Dumnezeirii Domnului nostru Iisus Hristos și cheazășie a mîntuirii noastre.

Mîntuitorul, luînd asupra Sa firea noastră, s-a supus de bună voie morții, ca om, și a murit. Ca Dumnezeu însă, care e stăpînitor peste viață și peste moarte, a înviat din morți prin propria Sa putere.

«Tatăl Mă iubește», zice El, «pentru că îmi dau viața ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci Eu o dau dela Mine. Am putere ca să o dau și am putere ca să o iau iarăși» (Ioan X, 17-18).

Avînd această putere dumnezească, El a supus moartea și a deschis porțile vieții veșnice, chemînd pe cei credincioși la împărăția sfințeniei, pe care strămoșii noștri, cei dintru început, au avut-o cînd grăiau cu Dumnezeu față către față, într-o stare de desăvîrșită neprihănire.

Invierea însemnează reinnoire sau restatornicire a firii omenești.

Restatornicirea firii omenești, în chipul sfințeniei dela început, a avut loc prin Moartea de pe Cruce și Invierea Mîntuitorului, care a împăcat din nou cele de jos cu cele de sus. Prin această pace restabilită de Fiul lui Dumnezeu, noi numim iarăși pe Dumnezeu «Tatăl nostru carele ești în ceruri» și preamărim Dumnezeirea Sa, zicînd: «sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pămînt». Aceasta pentru că în viața Sfîntului Har, noi nu sîntem numai fiii oamenilor, ci prin Mîntuitorul Iisus Hristos noi sîntem fiii lui Dumnezeu, căci tuturor «celor care L-au primit pe Dînsul și cred în numele Lui, le-a dat puterea ca să se facă fii ai lui Dumnezeu» (Ioan I, 12).

Prin această înfiere a noastră, sîntem părtași vieții celei fără de moarte și ne împărtășim cu toții din darurile duhovnicești pe care Dumnezeu le revarsă prin credință. Ca un părinte prea bun, care nu uită niciodată pe fiii săi, așa și Dumnezeu împarte darurile Sale din belșug tuturor, și niciodată nu le ia înapoi. În fiecare din noi sădește puteri mari cu care să lucrăm fapte bune în această viață, iar prin aceasta să putem dobîndi fericirea veșnică, «care este gătită tuturor celor care fac voia lui Dumnezeu». Și cu cît viața noastră de aici va fi mai îmbunătățită, cu atît și semnul bunăvoinței lui Dumnezeu pentru noi va fi mai mare. Orice gînd curat, orice faptă bună vor fi bine primite înaintea Lui și El va ști să le răsplătească fiecăruia însuțit și înmiit.

Toate aceste daruri, iubirilor, ne-au venit nouă prin Mîntuitorul Iisus, Hristos, prin Jertfa și prin dragostea Sa pentru noi. De aceea noi totdeauna trebuie să-I mulțumim prin rugăcine și prin faptele credinței noastre, arătîndu-ne sîrguincioși în tot ceea ce zidește fericirea și pacea pe pămînt, căci numai așa ne vom putea bucura pe deplin de sărbătorile credinței noastre.

Iubiților fii și fiice duhovnicești,

Dumnezeu a rînduit ca Paștele, cea mai mare sărbătoare a credinței noastre, să aibă loc la începutul primăverii, cînd toată făptura îmbracă veșmînt nou, se înnoiește și purcede la muncă. Firul ierbii și semănăturile de toamnă îmbracă acum pămîntul într-un covor de verdeață proaspătă, pomii se încarcă cu frunze și flori, iar viețuitoarele mici și mari, după felul lor, alargă în toate părțile și-și rînduiesc cele necesare.

Privindu-le pe toate acestea, în frumusețea și în frămîntarea lor, nu poți decît să proslăvești pe Cel ce le-a zidit, și să zici: «Minunate-s lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut și e plin pămîntul de făptura Ta» (Ps. 103, 24).

Acum, mai ales, pămîntul, spălat de apele primăverii, își așteaptă cu nerăbdare stăpînul său, pe agricultor, ca să-l lucreze și să-l semene, după toată rînduiala.

Pămîntul țării noastre e binecuvîntat de Dumnezeu. Și dacă la îndatoririle noastre de a-l munci, pe lîngă hărnicie și stăruință, adăugăm și pricepere, el este foarte darnic; el ne dă din belșug «Pîinea, care întărește inima omului, untdelemnul care-i luminează fața, și vinul care-i veselește inima» (Ps. 103, 15).

Iubiților,

Dumnezeu «a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă» (Ecl. III, 17). «Săditul își are vremea lui și culegerea celor sădite își are vremea ei» (Ecl. III, 2). Să ne grăbim deci a împlini muncile rînduite pentru acest timp. Să îngrijim semănăturile de toamnă și să facem pe cele de primăvară, căci: «Cine-și lucrează ogorul va avea belșug de pîine» (Pilde XII, 11). Să punem legume și pomi împrejurul gospodăriei noastre, ca niciun colț, oricît de mic, să nu rămînă nefolosit.

În privința muncilor agricole din această primăvară, la începutul lunii trecute, conducerea noastră de stat a dat o hotărîre de mare însemnătate cu privire la pregătirea și împlinirea lor la timp și în bune condițiuni, cu toate îndrumările de cuviință.

Înalt Prea Sfințitul Justinian, Părintele nostru duhovnicesc, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Romîne, în dragostea sa fierbîndă pentru binele tuturor, ne-a trimis deasemenea un cuvînt de învățătură, cu privire la cultivarea ogoarelor cu cele de trebuință, care a fost citit în toate bisericile din Eparhia noastră.

«Fiți gata, iubiții mei fii sufletesți», ne spune Înalt Prea Sfinția Sa. «Nu petreceți fără folos nicio clipă din aceste zile de pregătire a uneltelor și a semîntelor pentru aratul și semăntul ogoarelor, căci «fiecare va primi răsplata pentru osteneala sa» (I Cor. III, 8).

Același îndemn vi-l dăm și noi, iubiții mei fii sufletesți, ca să răspundeți cu dragostea voastră de muncă acestor chemări care ne vin din partea celor rînduiți să ne conducă și să poarte grijă de noi.

Împlinîți toate cele ce se cuvin la vremea lor, casele noastre vor fi îmbelșugate și pline de toate bunătățile. Viața noastră va fi fericită. În același timp veți avea mulțumirea că aduceți fiecare o contribuție însemnată binelui obștesc, și întăriți temelii pămîntului în lume.

Dumnezeu să vă ajute la tot lucrul bun și să vă răsplătească din vistieria darurilor Sale.

Dumnezeu să binecuvinteze munca și dragostea voastră pentru înflorirea Patriei și Sfintei noastre Biserici.

Dumnezeu să vă dăruiască sănătate și să împlinească toate dorințele voastre pentru mântuire.

Hristos a înviat!

Al vostru, către Domnul, de tot binele rugător,

† *C H E S A R I E*
EPISCOPUL DUNĂRII DE JOS

CLERUL CAPITALEI

ADRESEAZĂ I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN URĂRI

CU PRILEJUL SĂRBĂTORILOR SF. INVIERI A DOMNULUI

Și anul acesta, în prima zi a Sfințelor Paști, preoțimea Capitalei s-a adunat în jurul Prea Fericirii Sale, Patriarhului Justinian, pentru a-i prezenta urări de bine și sănătate, expresie a simțămintelor de recunoștință și dragoste, pe care clerul bucureștean le nutrește față de Întâistătorul Bisericii Ortodoxe Române.

De două ori pe an, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian se întâlnește cu preoțimea Capitalei: de Anul Nou și de Invieria Domnului. În aceste zile, pînă din cele mai îndepărtate unghiuri ale Bucureștiului, se îndreaptă spre dealul Mitropoliei preoți de toate vîrstele, împinși de dorul de a revedea pe Conducătorul lor suprem și de a se adăpa din izvoarele neconținut proaspete ale părinteșilor sale sfaturi.

Zilele acestor întâlniri cu Arhipăstorul Bisericii străbune sînt așteptate cu îndreptățită bucurie de clerul Capitalei, căci Înalt Prea Sfinția Sa a știut să pună pe conuna acestor zile nu numai pecetea solemnității, dar și pe aceea a dragostei.

Se rostesc cuvîntări cu aceste prilejuri: preoțimea Capitalei prezintă aspecte din activitatea desfășurată pe tărîm pastoral, gospodăresc, misionar și cultural-social sub privigherea Părintelui ei sufletesc, — iar Sandtita'ea Sa Patriarhul Justinian croiește pîrtii noi pentru lucrarea de viitor a clerului, povătuind înțelepțește pe toți despre frumusețile și răspunderile misiunii preoțești în actualitate. Este cadrul solemn al acestor întâlniri, — și el nu este singurul.

În sufletul Marelui Ierarh bate o inimă caldă, de frate bun al preoțimii de mir. Pentru aceea, o dulce atmosferă de familiaritate se creiază între Înalt Prea Sfinția Sa și clerul Capitalei, cu prilejul acestor întâlniri sărbătorești: Stăpînul stă de vorbă cu fiecare, dorește ca nimeni să nu-i rămînă necunoscut, se bucură de toate bunele știri pe care le află, revarsă voieșie peste inimile tuturor.

La întâlnirea de anul acesta, de ziua Sfintei Invieri, au fost de față: PP. SS. Vicari Patriarhali, Episcopii Antim Tîrgovișteanu și Theoctist Botoșaneanu; P. C. Vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, Pr. Alexandru Ionescu; *Glasul Bisericii*

P. C. Pr. Ioan Gagi, Directorul Administrației Patriarhale; PP. CC. Consilieri Patriarhali, preoții: Grigore Burlușanu și Atanasie Preda; PP. CC. Preoți: Vasile Ștefan, Inspector General Bisericesc și Zaharia Bîlbiu, Inspector al mî-năstirilor; P. C. Pr. N. I. Cazacu, Secretarul Cabinetului Patriarhal; PP. CC. Consilieri Arhiepiscopali, preoții: Al. Petcu, Alex. Zamfirescu, Marcel Mihăiescu, Stan Dimancea și Vasile Constantinescu; P. C. Pr. Zaharia Mintulescu, Inspector Eparhial; P. C. Pr. Const. Hașcău, Secretar Eparhial, — corpul profesoral dela Institutul Teologic de grad Universitar din București, funcționari din Administrația Patriarhală și Eparhială, slujitorii Catedralei, etc.

La intrarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian în sala sinodală, asistența a intonat „Imnul Patriarhal“, după care, P. C. Pr. Gh. Alexandrescu, parohul bisericii Floreasca, a rostit cele ce urmează:

Și anul acesta, ca și în anii trecuți, preoșimea Capitalei, profesorii Institutului Teologic Universitar, funcționarii Administrației Patriarhale și ai Arhiepiscopiei Bucureștilor, au crezut că este bine să vină în jurul I. P. S. Voastre, să vă spună, tradiționalul — creștinescul —

„HRISTOS A INVIAT“

Spre deosebire de anii trecuți, anul acesta vă vorbește un preot din generația mai veche, care este fericit că poate da grai sentimentelor sale, față de tînărul nostru I. P. S. Patriarh.

Nol preoții mai bătrîni, am urcat aci de mai multe ori în anii ce au trecut, pentru a saluta în aceste zile, pe mitropolții primați: Atanasie Mironescu, Konon Arămescu, Patriarhul Miron Cristea și Patriarhul Nicodim, spre a prezenta felicitările noastre.

Pe vremea acela noi veneam aici, dar între noi și Ierarhia superioară din acele timpuri stăruia o atmosferă glacială, distantă, nu eram primiți nici la aceste momente sărbătorești, nici altă dată pentru alte nevoi pastorale, cu dragostea care caracterizează Patriarhatul I. P. S. Voastre.

Preoții din trecut, printre care mă număr și eu, au lucrat totdeauna cu rîvnă, pentru a-și împlini rosturile lor de slujitori ai lui Dumnezeu, pentru credincioși.

Au făcut misiune frumoasă, atît în ceiace ce privește latura pur spirituală, de învățători și sfătători ai poporului bine credincios, cit și pe latura vieții gospodărești a parohiilor, dar cită trudă trebuia să depună un preot din generația mea, ca să poată vedea înălțată o biserică pentru slava lui Dumnezeu.

Preotul pe acea vreme era lăsat la puterile lui proprii și el trebuia să adune cu marl greutăți, în decurs de mulți ani, obolul credincioșilor și cit de mare a fost nevoia zidirii de biserică, mai înainte de prlmul război mondial și îndată după acela, cînd vechile noastre biserici începuseră să se ruineze, iar creșterea populației, crețarea de sate și cartiere noi, impunea zidirea de noi biserici, reparații la cele vechi, construirea de noi case parohiale și clopotnițe.

Nol eram singuri pe vremea aceea. Astăzi I. P. S. Voastră ați lansat idela „bisericilor șantiere“ trezind între noi spiritul de solidaritate reciprocă. Eu înfățișez mai ales, această latură din Patriarhatul I. P. S. Voastre, întrucit prlmii mei ani de preoție i-am dăruit numai pentru ridicarea unui nou lăcaș în cartierul „Floreasca“ și știu bine cit de singur am fost în această lucrare.

Ierarhia superioară a timpului meu nu vizita șantierul unel biserici în construcție, venea numai în ziua solemnă a sfințirii la tîrnosire. Ne sînt cu-

noscute vizitele I. P. S. Voastre, la șantlerile unde se construiesc noi locașuri și se restaurează vechile picturi în frescă, urmărind astfel îndeaproape tot ceea ce înseamnă lucrare pozitivă în viața Bisericii noastre.

Pentru aceea, nu numai în Capitală, dar și pentru multe biserici din țară, din cuprinsul Sf. Arhiepiscopii și pentru multe Minăstiri și Schituri, s-a îndreptat dărnicia centrului Eparhial prin bunăvoința I. P. S. Voastre.

Un alt prilej, pentru care noi preoții din generația mai veche sîntem fericiți, că ne găsim în jurul Înalt Prea Sfinției Voastre, în aceste zile de mari sărbători creștinești, este suflul nou de viață, pe care l-ați dat întregel slujiri a preoșimii de astăzi.

Ne gîndim întii de toate, la orientarea cea nouă, pe care ați dat-o clerului, îndrumîndu-l spre lucrarea apostolatului social, care este o adevărată întoarcere spre stilul de viață al creștinismului din primele veacuri, cînd misiunea slujitorului lui Dumnezeu se desfășura pe două planuri: ajutînd pe om să dobîndească împărăția cerurilor, dar ajutîndu-l în acelaș timp, să-și croiască o viață de libertate, clădită pe drepturi de a se bucura de bunurile materiale ale acestei vieți.

Un alt motiv pentru care inima noastră se bucură, ori de cîte ori ne găsim în jurul I. P. S. Voastre este că: deși ierarhia superioară era mult distanțată față de clerul de mijloc, totuși disciplina clerului nu era la înălțimea cerută de Sf. Evanghelle și de pravilele noastre bisericești.

Noi preoții mai bătrîni privim acum cu drag, cum în bisericile noastre domnește ordinea, întru exemplul I. P. S. Voastre, care ne-a arătat drumul unei adevărate înțelegeri frățești între noi slujitorii bisericești și ați arătat, că acela ce anulează complet orice lucrare preoțească este lipsa disciplinei morale în viața clerului.

În ziua aniversării de 22 februarie anul acesta, ați spus colaboratorilor apropiați ai I. P. S. Voastre: „nu e cu puțină progres în viața Bisericii fără disciplină“.

„Noi sîntem cu grijă la toate acțiunile clerului, privind cu toată înțelegerea spre viața preoșimii, dar dreptatea trebuie împlinită“. „Căci Dumnezeu este milostiv dar este drept“. Puteți fi mîngîiat sufletește I. P. S. Stăpîne, că preoșimea de astăzi v-a înțeles gîndurile și pentru noi s-a statornicit o viață de ordine morală, care cinstește patriarhatul I. P. S. Voastre. Sînteți un patriarh încă tînr, cu siguranță cel mai tînr dintre patriarhii Bisericii Ortodoxe de Răsărit, dar cit de mișcați sîntem noi sufletește, preoți bătrîni, pentru marea înțelegere care ați arătat-o față de noi, prin toate măsurile pe care le-ați luat pentru asigurarea slujirii noastre la Altarele în care ne-am desfășurat lucrarea preoțească din anul tinereții. Actele acestea de solidaritate, pe nevoile preoșimii în vîrstă, ațată marea înțelegere a unui patriarh tînr pentru problemele noastre bisericești, întrucît cunoscut lucru este că un preot bătrîn este atît de mult prețuit și iubit de cel pe care l-a boțezat, i-a cunutat și pe care l-a văzut crescînd sub ochi lui.

Ați hotărît, I. P. S. Stăpîne, ca preotul să rămîină lîngă altarul lui și pentru aceasta noi preoții care sîntem pe culmea împlinirii a 70 ani de viață, vă exprimăm toată recunoștința inimilor noastre.

Cel care au vorbit înaintea mea în alți ani, cu prilejul acestei întîlniri sărbătorești, dintre preoșimea Capitalei și I. P. S. Voastre, au arătat meritele mari în legătură cu înfăptuirile I. P. S. Voastre, amintind buna orientare a clerului, prin cursurile de îndrumare, publicațiile bisericești noi pe care ni le-ați dat și reintregirea Bisericii Ortodoxe, prin revenirea la sinul Bisericii mame a foștilor greco-catolici.

Eu ca preot bătrîn, am încercat să prind alte aspecte din activitatea și personalitatea I. P. S. Voastre, lucruri care vor rămîne ca plăcute amintiri pentru toate generațiile de preoți.

Pentru aceea, îngăduiți-mi I. P. S. Stăpîne, ca în numele preoților tineri și bătrîni, să vă exprimăm toate mulțumirile și recunoștința noastră, pentru tot ceiace ați făcut pentru această preoție și să rugăm pe Bunul Dumnezeu să vă înzlească mulți și fericiți ani, spre binele și prosperitatea sîntei noastre Biserici Ortodoxe Romîne.

HRISTOS A ÎNVIAT!

Toți de față au intonat: Hristos a Inviat!

La urările clerului, Înalt Prea Sfințitul Patriarh a răspuns:

Prea Cucernici Părinți,

De fiecare dată cînd ne întîlnim, cu ocazia unor asemenea sărbători, încercăm atît Noi cît și Cucerniciile Voastre, sentimente deosebite, fiindcă mai ales praznicele mari ale creștinătății aduc pentru slujitorii lui Hristos emoții dintre cele mai puternice din punct de vedere sufletec.

Sîntem în mijlocul praznicului celui mai mare din viața Bisericii noastre, praznicul Invierii Domnului nostru Iisus Hristos. Cei tineri, ca și cei bătrîni, deopotrivă, au trecut prin toate etapele unei pregătiri premergătoare acestui mare praznic, prin cele șapte săptămîni ale postului, cînd Cucerniciile Voastre ați dat ascultare atîtor nevoi sufletești ale credincioșilor pe care îi păstoriți, atîtor ne-cazuri, suferințe, griji de ordin sufletec, preocupări cu privire la mîntuirea lor, pentru a întîmpina acest mare praznic cu sufletele cît mai liniștite. Ați ascultat pe fiecare, ați împărțit sfaturi, lămuriri, îndrumări, binecuvîntări, căutînd prin aceasta să aduceți mîngîierea sufletelor celor care se deschideau în fața Cucerniciilor Voastre cu atîta încredere și dragoste.

Ne găsim cu toții după o muncă intensă din punct de vedere duhovnicesc, ascultînd cuvîntul Mintuitorului rostit către Apostoli înainte de răstîgnire, cuvînt pe care l-ați citit în Sf. Evanghelle, în Joia Patimilor. Sufletele noastre s-au cutremurat la atîtea întrebări pe care ni le punem cu toții, ca slujitori ai celui Răstîgnit. Ascultînd cele spuse Apostolilor Săi cînd îi previne asupra plecării Sale din lume și asupra celor ce avea să sufere, spunîndu-le că atîta vreme cît mlădița are o tulpină dă rod, iar cînd se desface de tulpină e supusă uscăciunii, prin sufletul fiecăruia din noi a trecut gîndul că și noi sîntem mlădițe și dacă nu cumva noi, prin activitatea noastră, în loc să dăm roade pentru Biserica lui Hristos, roade pe care trebuia să le dea orice mlădiță care e pe o tulpină sănătoasă, nu ne-am rupt de tulpina care este Hristos. Mintuitorul mai spune Apostolilor să trăiască în pace, în dragoste, să se iubească unii pe alții, fiindcă numai așa vor fi socotiți cu adevărat ucenicii Lui. „De veți avea dragoste între voi, veți dovedi că sînteți ucenici ai Mei“. Asemenea cuvînte citite credincioșilor noștri, au trezit în noi atîtea întrebări. Desigur, preotul care în activitatea lui a fost doctorul sufletec al credincioșilor săi, mîngietorul și

ziditorul sufletelor lor, un asemenea preot poate să se bucure cu adevărat că a slujit lui Hristos după rânduială.

Preotul care și-a gospodărit frumos Casa Domnului, altarul sfânt unde el săvârșește dumnezeiasca Liturghie, preotul care s-a îngrijit ca această Casă a Domnului să fie cât mai frumos împodobită, trezește în sufletul credincioșilor evlavie, dragostea către Dumnezeu și întărește credința în Hristos. El poate fi sigur că Mintuitorul Hristos îl va binecuvînta pentru aceste frumoase roade ale activității lui și îl va socoti cu adevărat ucenic al Său.

Prea Cucernici Părinți, fiindcă unul din Cucerniciile Voastre, dintre cei mai în vîrstă, a amintit în cuvîntarea sa, de una din laturile activității Noastre ca Patriarh, în legătură cu roadele împodobirii bisericilor din cuprinsul Patriarhiei, îngăduiți-mi să vă pot spune astăzi, cu tare incredințare, că prin nimic altceva nu putem dovedi credincioșilor noștri adevărul credinței pe care o propovăduim, decît prin fapte concrete. Credincioșii noștri sînt foarte ascultători la sfaturile noastre, la predicile noastre; dar să fim convinși că o asemenea activitate predicatorială, oricît de măiestrit alcătuită, nu va putea da roade în sufletele lor, dacă nu vom dovedi prin fapte concrete adevărul a ceea ce spunem. Credincioșii așteaptă dela preot o trăire a vieții cu adevărat creștină, doresc să vadă în preotul lor întruparea adevăratei vieți evanghelice. Deci preotul este urmărit de credincioșii săi în gesturile și comportarea lui. Așa dar, evlavie pe care preotul o cere credincioșilor, trebuie să o aibă mai întîi el. Dacă nu este un om evlavios, nu are în viață o ținută evanghelică creștină, predica lui numai pe jumătate poate să zidească. Credincioșii noștri privesc cu multă atenție spre pilda vieții din familia preotului. Preoții noștri trebuie să fie atenți asupra vieții pe care o ducе întreaga lor familie, care trebuie să fie o pildă vie de trăire evanghelică. Prin pilda aceasta, învățatura și predica prind complet sufletele credincioșilor noștri.

Dar credincioșii noștri mai așteaptă dela preoți și alte pilde. De exemplu: în legătură cu bisericile, așa cum a pomenit preotul Alexandrescu. Primul care trebuie să dea pildă credincioșilor de contribuție pentru buna chivernisire a bisericii, pentru zidirea, pictarea sau restaurarea ei este preotul. Credincioșii se interesează unii dela alții despre activitatea filantropică a preotului lor. Cînd preotul ajută personal pe cei săraci, credincioșii vor strînge rîndurile în jurul său, convinși fiind că ajutoarele date preotului merg cu adevărat la cei săraci. De aceea, zic, acolo unde preotul nu este o pildă vie în lucrarea lui filantropică, începînd cu biserica lui și apoi cu cei lipsiți, — în sufletul credincioșilor sentimentul acesta al datoriei pe care îl au față de Casa Domnului e sortit morții și nu trăirii. De aceea, Noi din toată inima am ajutat acolo unde am văzut preoți și credincioși care se sbat în nevoie, dar cu frumoasă rivnă pentru a-și întreține biserica. Și am venit cu acest ajutor pentru a încuraja mai mult stăruințele lor, pentru a fi o pildă, un îndemn pentru credincioșii noștri. Călăuziți de aceste gânduri, Noi mergem înainte cu încurajarea și sprijinul, acolo unde vedem că preoții sînt ei înșiși pildă.

În legătură cu învierea noastră din morți, acest lucru nu trebuie arătat credincioșilor numai prin predicarea Evangheliei. Credincioșii noștri caută ceva mai concret. De felul cum fiecare preot va ști să se achite de îndatoririle sale față de morții săi, de felul cum va ști să îngrijească cimitirul satului, de felul cum face rugăciunile pentru pomenirea celor morți, de felul cum familia preotului își arată credința în înviere, făcând pomenirea celor adormiți după datina străbună, de toate acestea depinde susținerea credinței în învierea morților. De felul cum preotul va rânduî locul de veci al înaintașilor lui, de felul cum va ști să îngrijească mormintele preoților dinaintea lui și nu le va lăsa în părăsire, de felul acesta depinde întărirea credinței în înviere în sufletele păstoriiților noștri. Și eu pot să asigur pe preotul care se va achita de aceste mari datorii, că el a sădit lumina credinței în învierea lui Hristos din morți, pe mult mai puternice și mai convingătoare temeuri decât acelea ale cuvintului rostit cu prilejul unei comemorări de fiecare an.

Cucernici Părinți, o altă latură evidențiată de părintele Alexandrescu în cuvintarea sa, a fost aceea pe care o desfășoară Conducerea Eparhiei Noastre ca privire la activitatea clerului pe tărîm social, mai ales în lupta pentru pace. Și în această privință cer preoții noștri să-și aducă aminte de cuvintele Mintuitorului Hristos adresate Sfinților Apostoli înainte de răstignire, atunci cînd le-a spus: „Pacea Mea dau vouă”, sau de cuvintele din Evanghelia pe care ați citit-o astăzi, la vecernia Paștelor, cînd Mintuitorul a intrat la ucenici și le-a spus: „Pacea vouă”. Prin lupta pentru sădirea păcii între noi, în mijlocul poporului nostru și pretutindeni în lume, noi nu facem decât să îndeplinim misiunea noastră sfîntă de propovăduitori ai păcii, ca ucenicii ai Domnului Păcii. Dar iarăși, propovăduirea noastră nu poate să dea rezultatele pe care le dorește și le așteaptă Hristos dela urmașii Săi, dacă nu e pace între noi, slujitorii Bisericii lui Hristos. Căci nu este nimic mai degradant și mai dăunător pentru sufletul unui preot, decât atunci cînd nu trăiește în dragoste și bună înțelegere cu frații săi de slujire preoțească. Ne întilnim astăzi în atmosfera sărbătorească a unui praznic care ne vorbește atît de mult despre dragoste, îndemnîndu-ne să ne îmbrățișăm unii cu alții. Noi îndemnăm ca dragostea și pacea să domnească între slujitorii lui Hristos, mai ales acolo unde la un singur altar oficiază mai mulți preoți.

Cucernici Părinți, astăzi se împlinesc cinci ani de cînd a fost organizat primul Congres Mondial al Partizanilor Păcii: 16-20 aprilie 1949. Acest lucru nu trebuie să treacă neobservat pentru noi, slujitori ai păcii. Să ne amintim că au trecut cinci ani de cînd pentru întreaga lume s-au pus bazele unei Mișcări care să organizeze, să mobilizeze conștiințele tuturor oamenilor de pe întregul glob, în lupta pentru pace, în lupta împotriva ațișătorilor la noi războaie. Astăzi noi putem să facem unele constatări îmbucurătoare față de starea de lucruri care era acum cinci ani, căci de atunci și pînă azi forțele păcii au crescut mult, au devenit mari și amenințătoare pentru cei ce vor război. În lume, o singură forță e de neînvins: forța morală. De acest lucru n-au ținut seama uneltitorii unui nou război. Partizanii păcii din lumea întreagă sînt numeroși iar forța lor morală e așa de puternică încît am asistat în ultimul an

la o retragere a forțelor agresivului. A încetat focul în Coreea, — și sint nădejdi că el se va stinge și în alte părți: Vietnam, Patet-Lao, Khmer. Acum cinci ani omenirea se afla la o mare răspintie, în fața unor mari primejdii. După cinci ani de activitate neîntreruptă a Partizanilor Păcii, Marile Puteri au fost silite să se întilnească din nou, cum știm că s-au întilnit la Berlin. Zilele acestea, Conducătorii Marilor Puteri, se vor întruni din nou, la Geneva.

Un act de o răsunătoare importanța mondială s-a produs în lumea noastră, în ultima vreme, act care a dat luptătorilor pentru pace una din cele mai mari satisfacții: este comunicarea pe care Guvernul Uniunii Sovietice a făcut-o celorlalte trei Mari Puteri, în legătură cu Pactul Atlanticului de Nord, precum ați luat cunoștință din ziarele apărute la 31 martie.

În lumea partizanilor păcii, această notă a revărsat multă bucurie și încredere, căci cea mai mare forță din lume a dat o nouă dovadă de statornicie în lupta pentru triumful păcii.

Rămine pentru noi să mulțumim lui Dumnezeu că a ascultat rugăciunile noastre pentru pacea lumii, că a ajutat toate strădanile noastre și le-a încununat cu succes. Să mulțumim Domnului că este alături de noi.

Preoțimea Capitalei, în ultimul timp s-a încadrat aproape toată în lupta pentru pace. În marea ei majoritate a depus o activitate frumoasă și poate sărbători cu bucurie, alături de toți luptătorii pentru pace din lumea întreagă, cei cinci ani dela primul Congres al Partizanilor Păcii.

Eu n-am decît cuvinte de mulțumire pentru preoțimea Capitalei, pentru activitatea ei frumoasă în lupta pentru pace, cit și în aceea dusă pe tărîmul îndatoririlor de ordin pastoral.

Mulțumesc din toată inima pentru urările ce-mi faceți cu acest prilej, mulțumindu-vă, totodată, și pentru ascultarea dată Conducerii noastre Eparhiale.

Vă îndemn din toată inima să păstrați bunele rînduiri de viață în ceiace privește munca pe care o desfășurați, fiindcă fără disciplină nu putem să dăm roadele cele așteptate de întreaga noastră Biserică și nu putem dovedi că sintem cu adevărat ucenici ai lui Hristos.

La rîndul meu răspund: „Adevărat a înviat!“.

*

S-a intonat din nou „Hristos a înviat“ și „Imnul Patriarhal“, după care sanctitatea sa a coborît în mijlocul preoțimii, întreținîndu-se familiar cu toți cei de față și ciocnind tradiționalul „ou roșu“.

CONSILIER Pr. STAN DIMANCEA

ÎNDRUMĂRI PASTORALE

SCHIȚE ȘI PREDICI

ZIUA DOMNULUI*

(Luca 13, 10—17)

de I. P. S. PATRIARH KIRIL AL BULGARIEI

E sîmbătă. Iisus învață într-o sinagogă. S-a adunat mulțime mare de norod. Unii sînt inșetați după cuvînt, alții bolnavi își caută vindecare. Iată o femeie „cu duhul neputinței de 18 ani”: era girbovită și nu putea să se ridice nicidecum. Dar cu toată greaua sa infirmitate, ea a reușit să se strecoare printre mulțimea deasă și să iasă chiar în fața lui Iisus. Invățătorul vede marea credință și rivna acestei femei bolnave și înainte ca ea să-L roage o chemă și îi zise: „Femeie te-ai slobozit de boala ta”. Spunînd acestea Iisus a pus mîinile asupra femeii și ea s-a îndreptat numaidecît. Bucuroasă și infinit de recunoscătoare, ea a început să slăvească pe Dumnezeu, pentru această mare milă — de a se fi ridicat din nou, după o zăcere și o suferință de 18 ani.

Tot norodul adunat în sinagogă a văzut că Iisus a tămăduit femeia bolnavă și toți, odată cu ea, au slăvit pe Dumnezeu, care nu a lăsat pe oameni fără bunăvoință și ajutor. Acolo era și mai marele sinagogii. Numai el nu putea să ia parte la bucuria și entuziasmul mulțimii. El este din aceia care se împart între măreția și noutatea ciudată, turburătoare și primejdioasă a propovăduirii și puterii lui Iisus: admiră, însă inimile lor sînt învechite și nu pot să se împace cu noua învățătură a acestui puternic Propovăduitor. El face parte dintre aceia care se grăbesc să se elibereze și înșiși de admirația ce le-o inspiră puterea lui Iisus, căci nu pot să se elibereze de inimile lor învechite. El face parte dintre aceia care ziceau: „Cu domnul dracilor scoate pe draci”. Neputînd nega faptele care se petreceau în fața tuturor, ei au încercat să le atribuie puterii necurate. Or, se poate ca puterea necurată să lucreze binele? Este sigur că nu poate! Dar ce altă explicație ar fi rămas acestor adversari orbi ai lui Iisus, decît aceasta, — deși este așa de potravnică rațiunii, încît și omul cel mai simplu din popor, nu poate s-o admită?

Mai marele sinagogii protestează că în zi de sîmbătă, Iisus face minuni și vindecă bolnavi. Sîmbăta este o zi de rugăciune și odihnă și nu de muncă.

* Traducere din „La Isvor”, vol. III, pag. 216—225

Această zi este a Domnului și cine o nesocotește, se împotrivește voiei lui Dumnezeu. Oare nu-i ajung omului cele 6 zile obișnuite ale săptămânii pentru grijile și treburile pămîntești? Mai marele sinagogii, însă nu se adresează direct lui Iisus, pentru ai reproșa că încalcă Simbăta cu miraculoasele Sale tămăduiri. Parcă se simte jenat s-o facă. Dedublarea în sufletul acestui om pare a fi adîncă. Totuși legea este călcată: Simbăta este nesocotită. Mai marele sinagogii este păzitorul legii și nu se poate ca el să rămînă indiferent față de fărâdeleaga care s-a săvîrșit în sinagoga lui, față de atît norod. El își va face datoria de cap al sinagogii. Dar în loc de a i se adresa direct lui Iisus, cum s-ar cuveni, el reproșează poporului: „Șase zile sînt întru cari se cade a lucra, deci întru acestea să veniți a vă vindeca, iar nu în ziua Simbetei“. Bineînțeles, reproșul este îndreptat către Iisus, căci El vindecă, ceiace în ochii mai marelui sinagogii este o minune nepermisă în zi de Simbăta. Poporul nu se înșeală — el știe pentru Cine sînt spuse cuvintele acestea și atașamentul lui față de Iisus crește și mai mult.

Imputarea este timidă. Iisus însă trebuie să răspundă. Și El răspunde simplu, adevărat și convingător. Răspunsul Lui restabilește sensul just al voiei lui Dumnezeu despre ziua a șaptea: „Fățarnice, fiecare din voi, au nu-și deslega Simbăta boul său și asinul dela iesle și-l duce de-l adapă? Dar aceasta, fiică a lui Abraam fiind, pre care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, au nu se cădea a se deslega din legătura aceasta în ziua Simbetei? ”

Poporul înțelegea fără vicleșuguri aceste așa de simple explicații ale lui Iisus și se bucura de ele, iar rivnitorii legii se rușinau. Cum să nu simtă rușine, cînd însăși legea lor demască legislația lor fără suflet și moartă?

Altă dată, tot în legătură cu o imputare asemănătoare Iisus spusese: „Ce om este dintre voi, care, de va avea o oaie și de va cădea aceea în ziua Simbetei într-o groapă, au nu o va apuca pe ea și o va scoate? Dar omul cu cît se deosebește de oaie? Pentru aceea se cuvine Simbăta a face bine“.

Dar nu numai mai marele sinagogii i-a făcut lui Iisus imputarea că a călcat sfințenia zilei Domnului. De cîte ori Iisus a întîmpinat această nedreaptă și nesăbuită învinuire și de cîte ori a respins-o cu puterea rațiunii și a spiritului! De cîte n-a fost învinovățit? Odată, că Ucenicii Lui, cînd treceau printre semănături, au smuls spice de grîu și au mîncat. Altă dată, — că în zi de Simbăta a vindecat mîna uscată a unuia. Altă dată, că în pridvorul scîldătoarei Vitezda, a tămăduit un bolnav de 38 de ani. Altă dată — pentru că a deschis ochii unui orb din naștere. Se poate oare, ca unul care nu păzește Simbăta să fie dela Dumnezeu? Adversarii Lui găseau că El merită să fie ucis ca un călcător al Simbetei și amăgitor al poporului.

Însă cei ce-L ascultau pe Iisus, înțelegeau în ce mare contradicție cădeau rivnitorii legii, cum era mai marele sinagogii. Dacă Simbăta nu este nesocotită îngrijind vitele sau salvînd un animal dela moarte, fie el și o simplă oaie, cum poate fi socotită ca interzisă, în zi de Simbăta, munca de a îngriji semenii și a se ajuta acelora dintre ei care au căzut în nenorocire sau se găsesc la strîmtoare? Oare un om nu prețuiește nici cît o oaie? Omul este incomparabil mai de preț decît orice altă creatură. Simbăta este făcută pentru om, iar nu omul pentru Simbăta. Ea este ziua Domnului pentru om. A face bine în ziua Domnului este voia lui Dumnezeu“. Astfel este permis a face bine în ziua Simbetei“. Dar numai permis? Iisus răspunzînd adversarilor săi, cari susțineau contrariu se exprimă astfel. Însă gîndul Lui este mai înalt și mai sînt: în ziua Domnului trebuie să facem bine.

Domnul Simbetei — Fiul Omului sfințește din nou o veche orînduială dumnezeiască de sărbătorire a Simbetei. Dumnezeu a orînduit prin Moise:

„Adu-ți aminte de ziua Simbetei ca s-o sfințești“. Însă oamenii au uitat ce înseamnă a se sfinți ziua Simbetei și au dat atenție mai curînd laturei exterioare a acestei sărbători săptămînale: sacrificiului și odihnei. De aceea Iisus le amintește cuvintele spuse prin prooroc: „Milă vreau și nu jertfă“. Această zi trebuie sfințită prin rugăciuni și fapte bune, căci este ziua lui Dumnezeu pentru om. În ea trebuie să se proslăvească Dumnezeu prin faptele omului.

Pentru creștini, ziua Domnului este „una a Simbetelor“, adică Duminica, deoarece în această zi Domnul Simbetei, Iisus, a înviat din morți, înnoind întreaga făptură și izbăvind neamul omenesc din robia diavolului. Această este ziua pe care ei trebuie să o sfințească prin rugăciuni și fapte bune.

Dar ziua Domnului este oare numai una singură?

Toate zilele sînt ale lui Dumnezeu, căci timpul este al lui Dumnezeu. Fiecare zi trebuie consacrată lui Dumnezeu. Timpul este un dar pe care fiecare om îl primește dela Dumnezeu, ca să-i dea conținut și înțeles, conform vocii lui Dumnezeu, descoperită oamenilor de către Fiul lui Dumnezeu. Timpul curge neconținut, iar zilele numărate ale omului se grăbesc spre sfîrșit. Cite sînt ele? Aceasta nu o știe nimeni, însă fiecare poartă asupra sa povara morții, care într-o zi oarecare îl va doborî. Atunci se va stinge ultima zi a omului. Poate ultima clipă să survină în mijlocul strălucirii și a zilelor de lux și veselie. Oare poate ști omul sfîrșitul său pămîntesc? De aceea fiecare trebuie să fie plin de grije cu privire la timpul său și să dea un înțeles înalt scurtei sale trăirii pămîntești.

Timpul trebuie să fie întrebuițat în mod înțelept. El trebuie să fie apreciat ca un dar prețios. Iar a-l aprecia înseamnă a-l întrebuița rațional. Cea mai rațională trăire a timpului este aceea cînd omul se străduiește să-l sfințească. Înțelept și util a trăit acel om, care s-a trudit să sfințească fiecare zi a sa, care nu a lăsat să se împrăștie zilele sale, fără roade și dezastruos ca și cum n-ar fi un dar scump dela Dumnezeu, legat de mari răspunderi pentru om. Fiecare zi trebuie să fie clară și senină ca veșnicia lui Dumnezeu: lumina veșniciei să-l scalde în puritatea sa. Aceasta este menirea creștinului, să fie totdeauna înțelept, apreciînd valoarea timpului și dîndu-i un înțeles divin.

Toate zilele sînt ale lui Dumnezeu. Însă o zi pe săptămînă este cu deosebire „ziua lui Dumnezeu“. Dumnezeu a separat-o, căci omul are nevoie de ziua lui Dumnezeu.

Această zi este a înțelepciunii, căci credincioșii s-ar fi scufundat în mlaștina banalității cotidiene, dacă n-ar fi avut o zi de înălțare prin rugăciune, de concentrare spirituală și de repaus sufletesc la umbra răcoasă a înțelepciunii. Ce s-ar fi făcut credincioșii, dacă n-ar fi putut să-și oprească pașii, îndreptați spre infinitele scopuri pămîntești; dacă n-ar fi putut să domolească inima lor însetată după plăceri și deșertăciuni; dacă n-ar fi putut să-și facă controlul gîndurilor, adeseori împrăștiate, iar citeodată rătăcite în căutări sau amăgite de credința că au descoperit noi adevăruri și noi drumuri în viață? Este necesară ziua înțelepciunii care va ridica pe om pe înălțimi și-i va arăta minunatele priveliști ale vieții adevărate. Așa este ziua Domnului: luminată de adevărul Mîntuitorului.

Ziua aceasta este o zi de înviere, nu numai pentru că amintește de Învierea din morți a lui Iisus, dar și pentru că este ziua învierii omului. În această zi omul așteaptă și primește, în rugăciune, în smerită contemplare și în fapte evanghelice, puteri de înviere. Dela Iisus, marele izvor al vieții pornesc forțe cari trezesc și regenerează și inima și conștiința și mintea și voința.

Această zi este a primenirii și a dispoziției sufletești de sărbătoare. Șase zile omul este în viltoarea vieții. Cîtă necurățenie i se lipește de haine și suflet!

Poate omul se ferește; însă este greu a se păzi, căci drumul lui duce adesea prin noroi și mlaștini. Vântul suflă și ridică nori de praf. Nădușala și praful îl sufocă. Dar iată, ziua primenirii, ziua lui Dumnezeu! Nu este numai haină nouă — nu numai exterior, omul arată mai altfel, dar și sufletul îmbracă un veșmînt nou și sărbătorește eliberarea sa de șase zile de griji, trudă, buimăceală și eforturi morale.

Această zi este unul din multele prilejuri de înălțare din viața omului. Merge omul zile de-a rândul, și de pe culmea pe care a ajuns privește înapoi și-și îndreaptă apoi privirea la noul orizont, care îl ademenește ca o fericire și îl îmbie ca un destin. Prilej de înălțare este ziua lui Dumnezeu pentru acei cari șase zile merg pe drumul griji și al uitării de sine, iar a șaptea zi își ridică inima deasupra grijilor cotidiene și caută să tragă înțelepciune și din drumul trecut și din perspectivele viitoare. Ce s-ar fi întâmplat dacă omul n-ar fi avut astfel de ascensiuni — astfel de zile de înalte priveliști? Ziua Domnului este un popas înălțător, căci este o înălțime pentru suflet. Din înălțime în înălțime — astfel trebuie să fie ascensiunea creștinului.

Ziua Duminicii este pentru om — ca să poată înainta și urca în sus. Nu numai în această zi să înainteze și să urce, dar cu inima înțeleptită, luminată și întărită, în ziua aceasta să pășească mai sus decît în tot restul zilelor săptămînii; ca nu cumva cele șase zile de griji și buimăceală în fapte pămîntești să-l îngreueze și să-l obosească, încît să nu-i rămînă puteri pentru ascensiune.

Ziua de Duminică îi chiamă pe creștini să slujească lui Dumnezeu cu toate puterile lor spirituale și fizice — cu mintea, cu voința și cu cuvîntul, cu urechile, cu ochii, cu toate mădularele. Toate forțele și talentele trebuiesc folosite în această zi pentru împărăția lui Dumnezeu. Fiecare știe ce înseamnă a sluji lui Dumnezeu cu mintea sau cu voința, cu toate cele ale noastre. Aceasta însemnează să faci bine. A înfăptui opera lui Dumnezeu. Căci cu faptă bună se construiește împărăția lui Dumnezeu, deci fapta bună a minții, a inimii, a miinilor, a umbletului. Va construi mintea, va construi și inima. Miinile vor construi, însă și picioarele vor sluji marei construcții. Ziua Domnului este zi de adunare a tuturor celor ce contribuie la încetățenirea împărăției lui Dumnezeu pe pămînt. În această zi ei apar în fața Creatorului, ca să dea răspuns și să primească puteri noi. În această zi sfîntă, ei toți se întîlnesc în acelaș loc: la Izvor. Din diferitele părți ale lumii, din diferitele limbi, mulțimi fără număr se îndreaptă spre un centru al pămîntului și al veacurilor: Izvorul. La Iisus — la Izvorul Vie — ei își potolesc inimile cu lumină, cu înțelepciune și cu viață îmbogățită. Li adună glasul lui Iisus: „De însetează cineva, să vie la Mine și să bea. Cea ce crede în Mine, precum a zis Scriptura, riuri de apă vie vor curge din pîntecele lui“.

LA ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

„Acest Iisus, care s-a înălțat dela voi, la cer, iarăși va să vină, precum L-ați văzut mergînd la cer“.

(Fapt. Ap. 1, 11).

Nu departe de Ierusalim, de cetatea aceasta deopotrivă de scumpă și de sfîntă atît pentru ebrei, cît și pentru creștinii de pretutindeni, la o depărtare de „o cale de simbătă“ (vreo 2000 de coți după măsura veche, sau vre-un kilometru după măsura noastră), se ridică un șir de coline, acoperite cu mulți măslini, întocmai ca o insulă de verdeață într-o mare de pămînt ars de soare: Muntele Măslinilor.

Străjuind cetatea sfîntă, de partea răsăritului, Muntele Măslinilor se desfășoară paralel cu o altă colină din mijlocul cetății, pe care se înălța falnicul templu al lui Solomon și era despărțită de aceasta prin Valea Chedronului. Depărtarea Muntelui Măslinilor de sgomotul cetății, făcea din el cel mai prielnic loc de reculegere și meditație, iar înălțimea lui față de Ierusalim, dădea cuiva prilejul să vadă desfășurîndu-i-se la picioare cetatea sfîntă, în toată întinderea ei.

La poalele acestui munte au ieșit înaintea Domnului, pline de entuziasm mulțimile din cetatea sfîntă, cu cîteva zile mai înainte de Pătimirea Lui cea mintuitoare, întîmpinîndu-L, la intrarea în Ierusalim, ca pe un împărat, cu ramuri de finic, așternîndu-L în cale veșmintele lor și strigîndu-l: „Osana, Fiul lui David! Bine este cuvîntat cel ce vine întru numele Domnului: osana întru cei de sus!“ (Luca XIX, 37—38; Matei XXI, 9). Sub măslinii de pe acest munte obișnuia Domnul să se retragă, pe înserat, în zilele pline de zbucium, dinaintea Patimilor Sale, cînd activitatea Sa învățătoarească, în templu nu cunoștea răgaz toată ziua: „Și învăța ziua în templu — zice Sf. Evanghelie — iar noaptea ieșind petrecea în Muntele ce se zice al Măslinilor. Și tot poporul venea dimineața la Dînsul, în templu, ca să-L asculte“ (Luca XXI, 37). De pe muntele acesta a prezis Domnul dărimarea Ierusalimului și tot pe acest munte a dat El învățătura cea adîncă, Sfinților Săi Ucenici, cu privire la lucrurile cele mai de pe urmă (Matei XXIV; Marcu XIII). La poalele acestui munte, în minunata grădină Ghetsimani, s-a retras El ca să se roage, atunci cînd a înțeles că timpul Pătimiri Sale pentru mîntuirea neamului omenesc se apropiase și cînd în trupul Lui de Dumnezeu-Om a început zbuciumul cel mare întru voința firii omenești, care căuta să înlătore dela sine suferința și care cerea: „Părinte, de voiești, treacă dela Mine paharul acesta“ și voința Lui dumnezeiască, hotărîtă să ducă pînă la capăt lucrarea mintuitoare pe care o începuse prin intrupare: „Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă“ (Luca XXII, 42). Aici I s-a dat Mintuitorului sărutarea cea vicleană de către Iuda și aici a fost prins de către trimișii fariseilor și ai cărturarilor, începîndu-se cu aceasta lanțul nesfîrșit de suferințe și de umiliri, care nu avea să se întreprună, cu toată dovedirea nevinovăției Lui și care avea să-L conducă pe Cel mai mai blînd, pe Cel mai bun și pe Cel mai plin de compătimire Învățător pe care l-a cunoscut vrcodată cci în suferință, ca să fie răstignit întocmai ca un făcător de rele.

De aici, în sfîrșit, de pe vîrfurile cel mai înalt al Muntelui Măslinilor, unde își adusese pe ucenicii Săi, la patruzeci de zile după Înviere, S-a înălțat Domnul întru slavă la ceruri, dovedind cu aceasta încă odată Dumnezeirea Sa. Opera de mîntuire a lumii se înfăptuise; sămînța cea bună a cuvîntului lui Dumnezeu fusese semănată din belșug și începuse să dea roadă aleasă; Biserica creștină fusese întemeiată. Cel ce se coborise din cer, luînd chip de rob și se născuse

lumii în Peștera din Betleem, se proslăvise din nou prin Înviere, iar acum se înălța din nou la Tatăl Său din ceruri. În istoria vieții religioase a lumii începuse o nouă epocă.

La vreo treizeci și trei de ani după această ultimă întimplare din viața pămîntească a Mîntuitorului Iisus Hristos, care a avut loc pe Muntele Măslinilor, marele apostol al neamurilor, Pavel, căutînd să înfățișeze în puține cuvinte tot cuprinsul credinței creștine, scria ucenicului său Timotei: „Mare este taina credinței: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul; S-a văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri; S-a crezut în lume și S-a înălțat întru slavă“ (I Timotei, III, 16).

Învierea din morți a Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos și Înălțarea Lui la ceruri sînt — pentru toți cei ce credem într-Insul și-L mărturisim Domn și Dumnezeu, cu adevărat — cele două pîrghii de seamă, pe care se reazimă întreaga noastră credință, Căci: „Dacă Hristos nu a înviat — zice Sf. Apostol Pavel — zadarnică este propovăduirea noastră și zadarnică este și credința voastră“ (I Cor. XV, 14), iar Mîntuitorul Insuși, în convorbirea pe care avut-o cu înțeleptul Nicodim, a spus: „Nimeni nu s-a suit în cer, decît Cel ce s-a pogorit din cer, Fiul Omului, care este în cer“ (Ioan III, 13).

Dar, dacă prăznuirea Învierii Domnului este pentru noi sărbătoarea bucuriei și a veseliei, ca una care ne pune înainte biruința vieții asupra morții, a binelui asupra răului și a luminii asupra întunericului, prăznuirea Înălțării la cer a Mîntuitorului nostru Iisus Hristos este și rămîne un popas sufleteș de o deosebită însemnătate, în desfășurarea străduințelor noastre de a-l aduce la îndeplinire învățătura pe care ne-a lăsat-o și de a-l împlini voia Lui cea sfîntă, prin faptele, gîndurile și purtarea noastră. Este momentul solemn, cînd sîntem chemați de sfînta noastră Biserică să ne măsurăm viața noastră cu dreptarul învățaturii pe care Domnul ne-a dat-o, în timpul pe care l-a petrecut printre noi și să ne cercetăm adîncul nostru sufleteș în lumina dragostei desăvîrșite pe care El ne-a arătat-o, luînd aminte la cuvintele pe care cei doi bărbați cerești, îmbrăcați în veșminte albe, care au stat înaintea Sfinților Ucenici, la Înălțarea Domnului, le-a grăit: „Acest Iisus, care S-a înălțat dela voi la cer, iarăși va să vină, precum L-ați văzut mergînd la cer“ (Fapt. Ap. I, 11).

Intr-adevăr, cei ce ne găsim sub împărăția harului nu mai sîntem lipsiți de cunoștința adevărului, ca cei ce se găseau sub Legea cea veche. Venind pe pe pămînt și sălășuind în mijlocul nostru, Mîntuitorul Iisus Hristos ne-a descoperit „calea, adevărul și viața“, iar prin jertfa Sa de pe cruce a dărimat pentru totdeauna zidul despărțitor al vrajbei, care ne ținea departe de Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu față de oameni a luat forma concretă a trimiterii în lume a propriului Său Fiu, căci: „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe Fiul Său cel unul-născut, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan III, 16). Iar darul acesta pe care l-a făcut Dumnezeu lumii este în același timp cea mai grăitoare dovadă despre voința lui hotărîită, ca omul căzut prin păcat în prăpastia cea mai adîncă a întunericului să se ridice din nou pe culmile cele înșorite ale împărăției cerurilor, să devină din fiu al miniei, fiu al iubirii și din pradă a iadului, moștenitor al împărăției lui Dumnezeu.

S-a pus de mulți întrebarea: oare Dumnezeu nu putea să mîntuiască lumea și într-alt fel, decît prin trimiterea Fiului Său în lume? Desigur că putea. Dar dacă El a ales chipul acesta de a mîntui lumea înseamnă că a făcut acest lucru pentru ca opera mîntuitoare să fie mai bogată în urmări și mai ușor de împărțită de către cei ce aveau să creadă mai tîrziu în Mîntuitorul Iisus

Hristos. Căci Iiul lui Dumnezeu, intrupat, este mai presus de toate exemplul cel mai desăvârșit pe care îl poate avea la îndemână orîșicine, care voiește să se împărtășească din mîntuirea adusă de El lumii.

În sensul acesta creștinii nu mai au deaface cu o învățătură teoretică, a cărei punere în practică să se lovească de multe ori de neputința firii ome-nești, ci au deaface cu un exemplu viu, căci Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ne-a învățat tot atît de mult cu cuvîntul, ca și cu faptele și viața Sa. De aceea urmarea lui Hristos, cu alte cuvinte imitarea de către noi a vieții Domnului a fost cel mai înalt ideal de viață, care a înflăcărat hotărîrea și voința sufletelor alese de totdeauna a creștinismului și de aceea urmarea lui Hristos trebuie să fie și pentru noi cel mai sublim ideal către care trebuie să năzuim în toată clipa.

Cum că aceasta este vrerea lui Dumnezeu, ca noi să ne ridicăm cu viața noastră, cu gîndurile noastre și cu faptele noastre pînă la măsura Domnului Hristos, ne spune însuși Mîntuitorul, cînd zice: „Că v-am dat exemplu, ca să faceți precum și Eu v-am făcut vouă“ (Ioan XIII, 15), sau într-altă parte: „Venii la Mine toți cei osteniți și însărcinați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu peste voi și vă învățați dela Mine, că sînt blînd și smerit cu inima și veți afla odihnă pentru sufletele voastre“ (Matei, XI, 28—29). Iar Sfîntul Apostol Pavel, în aceiași ordine de idei și pentru a arăta că urmarea lui Hristos este un lucru cu puțință pentru oameni, zice: „Fiți următori mie, precum și eu sînt următor lui Hristos“ (I Cor. XI, 1), sau îndeamnă pe credincioșii cărora li se adresează: „Să fie întru voi acelaș cuget, care era și în Hristos Iisus“ (Filip. II, 5).

Dar care era cugetul care se găsea în Mîntuitorul Hristos? După convorbire cu femeia samarineancă, ucenicii care fuseseră plecați, reîntorcîndu-se, au adus de mîncare Domnului. Dar Domnul le-a grăit: „Eu am a mîncă o mîncare pe care voi nu o știți“. Și cum ucenicii socoteau că în lipsa lor cineva îi va fi adus Domnului de mîncare, pentru ca să împrăștie din gîndurile lor un asemenea cuget, Domnul a adăogat: „Mîncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să săvîrșesc lucrul Lui“: (Ioan IV, 32—34). Deasemenea, cu un alt prilej Mîntuitorul a grăit iudeilor cari începeau să fie neliniștiți din cauza învățurii Lui: „Cel ce vorbește dela sine, caută propria lui slavă; cel ce caută însă slava Celui ce L-a trimis pe El, acesta este adevărat și nedreptate nu este întru El“ (Ioan VII, 18).

A căuta întotdeauna ca preocuparea noastră cea mai de seamă în toate acțiunile vieții noastre să fie „voința lui Hristos“ și a ne strădui întotdeauna ca faptele noastre, gîndurile noastre și cugetele noastre să fie expresiunea lui Hristos care locuiește în noi, ca noi să ne purtăm în lume ca adevărați următori ai Lui și ca în toate împrejurările vieții noastre să călcăm în picioare egoismul nostru și să lăsăm să triumfe dragostea prisositoare față de Dumnezeu și de aproapele; a fi conștienți de datoria cea mare care apasă pe umerii noștri, „ca Hristos să crească, iar noi să ne micșorăm“ (Ioan III, 30), iată cum putem dovedi că sîntem cu adevărat următori ai Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, în lume, continuatori ai exemplului minunat pe care l-a dat El omenirii, în mijlocul semenilor noștri.

Și este nevoie imperioasă ca să începem să considerăm viața noastră sufletească în lumina marilor îndatoriri pe care le-am primit prin Taina Sf. Botez. Căci este cel mai vrednic de osîndă lucru să spunem că sîntem creștini și să ne arătăm în viața noastră de toate zilele răi și nepăsători. Mărturisirea numelui de creștin este un lucru plin de răspundere. A te mărturisi creștin și a gîndi și a săvîrși lucruri protivnice tezaurului de învățătură pe care ni l-a lăsat

Domnul, înseamnă a săvârși cea mai necugetată blasfemie și cel mai grozav păcat. Creștinismul nu este și nu trebuie să fie o mască, pe care să o punem și să o scoatem de câte ori ne convine. El nu este nici numai o profesiune de credință, pe care să o știm rosti fără greș. El este o trăire, înaltă trăire sufletească pe care o poate realiza un muritor aici pe pământ: este trăirea noastră în Hristos, sau și mai exact, trăirea lui Hristos în noi.

Dar trăirea lui Hristos în noi înseamnă aducerea la îndeplinire a voinii Lui sfinte, înseamnă punerea în practică a învățăturilor Lui, înseamnă strădania noastră, de zi cu zi și clipă cu clipă, de a ne identifica — pe cât ne este cu putință — cu El și a ne transforma și noi din fii ai veacului acestuia în fii ai lui Dumnezeu.

Ce legătură poate fi, însă, între lumină și întuneric și între Dumnezeu și Mamona? Ce legătură poate fi între asupritorii de oameni și de popoare și Hristos? Ce legătură poate fi între bancherii și trust-manii veacului nostru și Hristos? Ce legătură poate fi între militariștii și ațîțătorii la război și Hristos propovăduitorul păcii și al buneii voini între oameni? Că se numesc încă creștini? Apoi tocmai acest fapt îi va apăsa și mai mult la Dreapta Judecată. Pe de altă parte, însă, atitudinea lor antiumană nu trebuie să fie o piatră de pomicnire pentru cei ce viețuiesc cu Hristos, ci trebuie să constituie o continuă îngrijorare pentru ei și să-i determine să-și adune toate puterile pentru a lupta cu toată tăria împotriva lor și a nu înceta lupta pînă ce binele și pacea vor triumfa în toată lumea.

Dacă pentru sufletele alese, trăirea creștinească — acest îndemn pe care Biserica creștină nu va înceta să-l facă pînă la sfîrșitul veacurilor — este luată în seamă și se transformă într-un nou prilej de înflăcărare pentru Hristos și pentru triumful voinței Lui în lume, prin contribuția voințelor proprii, identificate cu voința lui Hristos, pentru cei care sînt călduți pentru Hristos și pentru cei cari sînt reci cu desăvîrșire, Biserica creștină, în purtarea ei de grijă față de toți le reamintește azi, mai mult ca oricînd cuvintele rostite de cei doi trimiși ai cerului ca martori la Înălțarea întru slavă a Domnului Iisus Hristos la cer: „Acest Iisus, care s-a înălțat dela voi la cer, iarăși va să vină, precum L-ați văzut mergînd la cer“.

Venirea cea de a doua a Domnului nu va mai fi însă ca cea dintîi. Ea va fi întru slavă și întru putere. Domnul nu va mai veni să pătîmască pentru lume, ci ca să judece lumea. Va fi tocmai ca stăpînul din parabolă, care plecînd în călătorie îndelungată a chemat la sine slugile sale și a încredințat uneia cinci talanți, alteia trei talanți și alteia un talant și care, după întoarcerea din călătorie și-a chemat slugile la sine să dea socoteală de ce au făcut cu talanții încredințați. Va fi întocmai ca omul care a semănat sămință bună în țărișsa sa și care, la vremea secerișului, găsind printre griu neghină multă, va zice secerătorilor: „smulgeți mai întîi neghina și legați-o în snopi ca să fie arsă, iar griul strîngeți-l în grînarul meu“ (Matei XIII, 30). Va fi întocmai ca păstorul care va despărți oile de capre și care va zice celor dinții: „Veniți binecuvîntații Părintelui Meu de moșteniți împărăția care este gătită vouă dela întemeierea lumii“, iar celor din urmă: „Duceți-vă dela Mine blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui“ (Matei XXV, 34; 41).

Meditînd la răspunderea pe care o avem în calitate de creștini și înfricoșîndu-ne de clipa cea din urmă, cînd vom fi datori să dăm seama înaintea Dreptului Judecător de faptele noastre, să ne străduim din toate puterile să ne îmbunătățim felul nostru de viață, în sensul vrerii Mintuitorului Iisus Hristos. El nu S-a înălțat la cer, pînă ce nu ne-a deschis și nouă calea către cer. Iar din cer veghează deapănarea asupra noastră, ascultîndu-ne rugăciunile și re-

vărsind asupra noastră de fiecare dată toate binefacerile și toate binecuvîntările Lui. La dragostea Lui față de noi, să răspundem cu dragostea noastră față de El. Și cum dragostea această nu trebuie să o dovedim numai cu vorba, ci și cu fapta, să căutăm să dovedim această dragoste față de semenii noștri, prin acțiuni menite să înlăture din mijlocul nostru toată nedreptatea și toată neînțelegerea, în așa fel ca în locul lor să sălășluiască dreptatea și pacea lui Hristos, Dumnezeuul nostru, Cel ce S-a înălțat întru slavă la cer și Căruia I se cuvine toată lauda, cinstea și închinăciunea, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pr. GRIGORE BURLUȘANU

CUVINT LA DUMINICA A 7-a DUPĂ PAȘTI (a Sf. Părinți)

PLAN ANALITIC

Introducere. Scurte date biblice cu privire la însemnătatea acestei duminici, arătându-se lupta din trecut a Bisericii pentru păstrarea unității de credință.

Desvoltarea. I. Obiectivele Bisericii: unitate, frățietate.

1. Textul Evangheliei: Iisus Hristos se roagă ca cei ce au crezut în El «să fie una» (scurtă analiză).

2. Truda sinoadelor a fost îndreptată tot în direcția ca lumea creștină să rămână una în credință.

3. Biserica se roagă mereu pentru «unirea tuturor», unirea în credință. Idealul este: o turmă și un păstor, îndeplinirea voinței lui Dumnezeu, împărăția Lui pe pământ.

II. Lupta împotriva unității:

1. Ereticii veacurilor au căutat să submineze unitatea.

2. Uneltirea împotriva unității culminează cu anul 1054: conducerea creștinismului apusean împătimită de pofta de a stăpîni a frînt în două unitatea Bisericii.

3. Păcatele acestei conduceri au dus la noi rupturi în cele ale credinței (Protestantismul cu credințele noi isvorite din el).

III. Lupta pentru refacerea unității:

1. În trecut nu s-a ajuns la bune rezultate, deoarece punctul de plecare a fost: a impune crezul ce ai, altora.

2. În prezent: feluritele credințe au văzut că există fapte mari care le unesc, le fac să înțeleagă. Și ceace le despărțea ieri (crezul) azi nu mai constituie o piedică pe calea încercărilor de a realiza unitatea și pacea lumii.

3. Popoarele de felurite credințe, intrate în marea frontă a Păcii au ajuns să grăiască o singură limbă: a Păcii.

4. Există un fond comun moral în toate aceste credințe, ca ecou al stării de nevinovăție ce caracteriza pe primii oameni. Lupta pentru Pace indică o oarecare unitate morală a feluritelor credințe, căci toate caută binele, fericirea, pacea.

5. Noua orientare a cultelor din țara noastră, pe care o patronează I.P.S. Patriarh Justinian, prin consfătuiri interculturale și scrisori pastorale cu caracter interconfesional. Uniața a fost surpată. Sub bolta Ortodoxiei românești se mărturisește un singur crez.

Incheeră:

1. Biserica noastră face chemare mai departe la unitate, pace, frățietate, solidaritate: Galateni V, 14 sq... «dacă vă mușcați și vă mincați unul pe altul, băgați de seamă să nu vă nimiciți unul pe altul»; Galateni VI, 2: «Purtați sarcinile unul altuia, căci așa împliniți legea lui Hristos»; Filipeni II, 4: «Să nu se îngrijească fiecare numai de ale sale, ci să poarte grije și de ale altora».

2. Chipul cum cineva concepe pe Dumnezeu nu are valoare în sine, dacă nu rodește fapte bune (Iacob, II, 17; I, 25 sq.) Creștinul adevărat nu este cel teoretic, cel care vorbește despre Dumnezeu, ci cel care împlinește poruncile Lui.

3. Principala Lui poruncă este dragostea care va chezași pacea lumii.

4. În lupta pentru apărarea Păcii, lumea este astăzi un bloc unitar. Unitatea acestui front este o imagine a unității lumii viitoare, cind pacea va domni peste tot.

5. Biserica stăruie ca la unitatea creiată de intronarea dreptății și a păcii să vină și «unitatea de credință» (ultima cerere din ectenia a II-a a cererilor) «o turmă și un păstor» (Ioan X, 16).

Handwritten signature and scribbles.

Handwritten signature: "D. Baste" and other scribbles.

INVĂȚATURA BISERICII ORTODOXE DESPRE SFINȚI

Între alte dogme ale ei, Biserica Răsăritului are și învățatura despre sfinți. Sfinții sunt acele persoane, care pe pământ s-au ostenit și și-au agonisit starea cea dreaptă lui Dumnezeu. Văzind pururea fața Creatorului, sfinții pot să se roage pentru noi cei de aici și să capete pentru oricine milă și îndurare.

Ceata sfinților o formează sufletele dreptilor, care au trecut din această viață, adică Biserica triumfătoare¹⁾, căci Biserica luptătoare este alcătuită din comunitatea celor ce cred în Hristos, dar numai în timpul cît trăiesc pe pămîntul acesta.

Sfinții au trecut în viața de dincolo întrarmați cu credința și nădejdea în Dumnezeu, încălziți de focul dragostei și învesmîntați cu podoaba faptelor bune. Ei sunt cei ce au dus, aici pe pămînt, lupta cea bună și au primit în ceruri cununa dreptății²⁾.

După cum este în deobște cunoscut, capul Bisericii triumfătoare ca și al celei luptătoare este Mîntuitorul Hristos, iar sufletele dreptilor sau sfinților sunt membrii ei nevăzuți, adică trupul mistic al Domnului Hristos (Rom. XII, 4). În viața de dincolo, sfinții stau în cea mai intimă legătură cu capul lor, Mîntuitorul Hristos, iar pe de altă parte, unii cu alții³⁾, formînd «ceata sfinților care a aflat izvorul vieții și usa raiului»⁴⁾. Așa ne învață Sfîntul Apostol Pavel: «V-~~u~~ți apropiat de muntele Sionului și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul cel ceresc și de zeci de mii de îngeri, și de adunarea celor întîi născuți, care sunt scriși în ceruri și de Judecătorul tuturor, Dumnezeu, și de duhurile dreptilor celor desăvârșiți». Așa spune și Fericitul Augustin: «Sufletele credincioșilor, care au murit, nu sunt despărțite de Biserica... ele sunt mădulare ale lui Hristos»⁵⁾.

1. I. Mihălcescu, *Dogmatica*, București, 1919, p. 261.

2. Idem, *ibidem*, p. 202.

3. *Invățătura de Credință Ortodoxă*, București, 1952, p. 174.

4. Prima Binecuvîntare dela slujba Parastasului.

5. După: *Invățătura de Credință Ortodoxă*, p. 174.

Biserica luptătoare sau văzută, împreună cu cea triumfătoare sau nevăzută, formează Biserica unică, ai cărei cap este Mântuitorul. Intre membrii Bisericii văzute și celei nevăzute există legături ca între membrii unei și aceleiași societăți. Aceasta ne-o spune tot Marce Pavel: «*Că precum trupul este unul, deși membrele sunt multe, tot așa și Hristos... D'ci de pătimește un membru, suferă toate împreună, iar de este slăvit unul se bucură toate împreună*», (I Cor. XII, 12, 26-27).

Această legătură dintre cei vii și sfinții prin mijlocirea Bisericii precum și legătura noastră cu sufletele celor adormiți poartă numele de *Comuniunea Sfinților*.

Bucuria ce simt membrii Bisericii luptătoare pentru slava de care s-au învrednicit sfinții, adică membrii Bisericii triumfătoare, se arată prin venerațiunea sau cinstirea, din partea celor dintii, dată celor din urmă. Această venerațiune constă din pomenirea numelui lor cu laudă, în urmarea faptelor lor, în chemarea lor în ajutor, în cinstirea cu grijă a moaștelor lor și a icoanelor ce-i înfățișază 6).

Cinstirea pe care o dăm sfinților se deosebește de cea pe care o dăm lui Dumnezeu, căci este cu mult mai mică. Una este cinstea pe care o dăm semenilor noștri mai mari, mai desăvirșiți moralmente decît noi și care stau de-a-dreapta lui Dumnezeu, și alta este cinstea pe care o dăm Făcătorului a toate, Dumnezeu, fiindă înfinită și perfectă.

Avem temeieri să credem că sfinții mijlocesc pentru noi prin rugăciunile lor? 7).

Da. Mai întii pentrucă fiind încă în viață, ei s-au rugat pentru noi. Sf. Apostol Pavel scrie Filipenilor: «*Mulțumesc Dumnezeului meu întru toată pomenirea voastră, pururea întru toată rugăciunea mea, pentru voi toți cu bucurie rugăciune făcînd*» (Fl. I, 3-4. A se vedea și locurile din II Cor. XIII, 9; Efes. I, 16-18; III, 14-21; I Tes. I, 2-3; II Tes. I, 1-11; II Tim. I, 3).

Strădania lor cea mai mare în viață a fost să ajute cit mai mulți oameni să se mintuiască. Ceea ce îi făcea pe ei sfinți, era o dragoste mistuitoare față de Dumnezeu și de oameni. Dragostea lor față de oameni și preocuparea de a aduce pe cit mai mulți la Dumnezeu n-a încetat nici după mutarea lor de aici. Din contră, fiind mai aproape de Hristos și puterile lor sufletești crescînd, dragostea lor de oameni a crescut și ea. Mîntuitorul spune că «*bucurie se face înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos ce se pocărește*» (Luca XV, 10). Cu cit mai mare bucurie vor avea astfel sfinții, care sunt mai legați de oameni, avînd aceeași fire? Mai ales că ei se bucură de ceea ce se bucură și Domnul Hristos, iar bucuria cea mai mare a Lui este mîntuirea noastră. Mîntuitorul însuși «*se roagă pentru noi*» (Rom. VIII, 34). Oare nu vor face și sfinții la fel, ca să facă bucurie lui Dumnezeu? Vor sta nepăsători cînd Iisus se roagă pentru noi, cînd aduce jertfa nesingeroasă pentru noi, cînd lasă cele 99 de oi și aleargă să mintuiască pe cea pierdută? (Mat. XVIII, 11-14) 8).

Cu siguranță că se vor ruga și sfinții, mai ales că știm că și îngerii nu se bucură numai pentru mîntuirea unui suflet pierdut, ci, fiind pururea înaintea lui Dumnezeu, se și roagă pentru el. Așa trebuie să înțelegem cuvintele Mîntuitorului: «*Căutați să nu desfățiți pe vreunul dintre acești mai mici, că zic vouă: că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri*» (Mat. XVIII, 10).

În Apocalipsă se spune: «*Și cînd a luat Cartea, cele patru ființe și cei 24 de bătrîni au căzut înaintea Mielului, avînd fiecare alăute și văstrăpi de aur pline de tămîieri care sunt rugăciunile sfinților*» (VIII, 5). Iată și pe sfinții din cer înfățișînd înaintea tronului ceresc rugăciunile sfinților de pe pămînt. Iar prin sfinții de pe pămînt se înțelegea, pe timpul Apostolilor, toți membrii Bisericii (Coloseni I, 4; Efes. I, 1) 9).

Iată încă trei temeieri cu privire la rugăciunile sfinților pentru noi. Primul: Toate ființele cuvîntătoare din cer și de pe pămînt trebuie să aducă «*jertfa de laudă, pururea lui Dumnezeu, care este roada buzelor ce se mărturisesc numelui Lui*» (Evr. XII, 15).

Sfinții din cer nu lipsesc dela această jertfă neconținută a rugăciunii adusă lui Dumnezeu (Apoc. IV, 10-11).

Al doilea: În Biserică toate mădulele luptă pentru mîntuirea, pentru sfințirea tot mai deplină și a celorlalte mădule. E o împreunălucrare a tuturor, puterea dela unele trecînd la celelalte, slăbiciunile unora fiind purtate de celelalte, ca să crească tot trupul lui Hristos (Efes. IV, 10-11, 15-16; Rom. XII, 4-13). Nu pot fi

6. I. Mihălcescu, op. cit., p. 262.

7. După: *Invățătura de Credință Ortodoxă*, p. 174.

8. *Ibidem*, p. 175.

9. *Ibidem*, p. 175.

socotiți sfinții ca niște mădulare nelucrătoare în Biserică, ca niște mădulare amorțite. Iar lucrarea lor numai aceasta poate fi: rugăciunea și slăvirea pentru creșterea tuturor mădularelor trupului Domnului.

Al treilea: Sfinții se roagă pentru noi și sunt ascultați (Gen. XX, 7; Iob. XLII, 8; I Regi VII, 9; Ier. XV, 15. Iac. V, 16; II Petru I, 13-15; Apoc. VIII, 3-4). Sfinții sunt preaslăviți (Rom. II, 10); ei vor judeca lumea (I Cor. VI, 2); sunt iubiții lui Dumnezeu (Dan. X, 19).

Simțim noi trebuința de rugăciunile sfinților ca să fim ascultați de Dumnezeu? N-ajung rugăciunile noastre? 10).

Dumnezeu a lăsat ca sfinții să se roage pentru noi, nu pentru că n-ar auzi rugăciunile noastre, ci pentru că ne facem noi, așa dar nu pentru că El are trebuință de ele, ci noi. Pe de o parte rugăciunile noastre se încălzesc cînd știm că și alții se roagă cu noi și pentru noi, iar dragostea noastră față de ei crește, ca să răspundă dragostii lor. Rugăciunile unora pentru alții sunt un semn și un mijloc de sporire a dragostii, a unirii între mădularele Bisericii. Pe de altă parte noi ne smerim, cînd ne dăm seama că noi avem trebuință și de rugăciunile altora. Și e bine să nu fim mîndri cînd ne rugăm, socotind că n-avem trebuință de nimeni ca să fim ascultați de Dumnezeu, că suntem tot așa de vrednici ca să fim ascultați de El ca oricare altul, că ne ajung rugăciunile noastre. De aceea spunem că rugile noastre se înalță prin rugăciunile sfinților pînă la Dumnezeu, pentru că rugăciunea noastră însăși a devenit mai caldă, mai simțită, mai pătrunzătoare, mai smerită. Această încălzire a noastră se datorează și faptului că puterea și simțirea cu care se roagă sfîntul pătrunde într-un chip tainic și în inima noastră, scoțînd-o din amorțire.

În ce chip se mai arată legătura noastră cu sfinții? 11).

Legătura noastră cu sfinții se mai arată în aceea că nu numai sfinții își arată dragostea lor față de noi, rugîndu-se pentru noi, ci și noi ne arătăm dragostea noastră față de ei, pe de o parte cîrîndu-le aceste mijlociri, pe de alta cinstîndu-i pentru faptele lor și pentru desăvîrșirea la care au ajuns și lîndu-i ca pildă. Dar această cerere de mijlocire și actele de cinstire sînt amestecate. Cînd îi cinstim ne și rugăm lor să mijlocească pentru noi și cînd ne rugăm lor, pentru mijlocire, îi și cinstim lăudînd faptele lor și sfințenia lor. Toată această cinstire se mai numește și *închinare*.

Nu cumva umbrim, prin această cinstire a sfinților, slava care se cuvine numai lui Dumnezeu?

Nu umbrim. Întîi, pentru că am văzut că ea este cu totul deosebită de slujirea ce-i aducem lui Dumnezeu. Apoi, pentru că însuși Dumnezeu le-a dat lor cinstire, îmbrăcîndu-i în slava Sa, și ne-a poruncit și nouă să-i cinstim. Deci cinstea ce o dăm sfinților trece oarecum tot asupra lui Dumnezeu. «*Slava pe care Mi-ai dat-o Mie, Eu le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem*» (Ioan XVII, 22). Sau: «*Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă și Cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă*» (Luca X, 16). Sau: «*Cel ce vă primește pe voi, pe Mine Mă primește și cel ce Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine*» (Mt. IX, 40-41). Deci dacă cinstim pe sfinți pentru sfințenia lor, răsplata lor o vom lua.

Cinstea pe care o dă Mîntuitorul Apostolilor este așa de mare, că-l va face părtași la judecata lumii: «*Amin grădesc vouă, că voi cei ce ați urmat Mie, într-o nouă naștere, cînd va pedea Fiul Omului pe scaunul slavei Sale, veți pedea și voi pe cele 12 scaune, judecînd cele 12 seminții ale lui Israel*» (Mat. XIX, 28).

Avem vreun folos din această cinstire a sfinților? 12).

Din venerarea sfinților avem un mare folos. Dacă este de folos pentru creșterea duhovnicească a omului ca să fie așa de smerit, încît să socotească pe fiecare semen mai bun ca sine (Mat. XX, 26), cum nu s-ar păgubi el uitînd de această smerenie, dacă ar socoti, că sfinții nu sînt mai buni decît el și nu trebuie să-i cinstească? Așa s-au smerit toți sfinții cit au trăit pe pămînt, plecîndu-se în fața celui mai neînsemnat om și cu siguranță că cinstea ce le-o aducem nu-i face să uite de această smerenie. Prin întrecerea în smerenie și iubire unii față de alții cresc, cu duhul, toți membrii Bisericii. Dar cinstind pe sfinți, noi ținem în același timp, neconștient, în fața ochilor noștri pilda vieții lor, care ne ajută să ne îmbogățim mereu viața noastră.

10. *Ibidem*, p. 176.

11. *Ibidem*, p. 176.

12. *Ibidem*, p. 178.

Această învățătură a Bisericii Ortodoxe nu este adoptată de către toți creștinii. Biserica Protestantă și Sectele ieșite dintr-însa nu o primesc. Se susține că în afară de Mântuitorul Hristos nu mai poate exista alt mijlocitor între Dumnezeu și oameni. A lua pe sfinți de ajutori în rugăciunile noastre, susțin neoprotestanții, însemnează să ne întoarcem la păgânismul de odinioară cu zeii săi numeroși, pe care-i implora primitivul, la vreme de nevoie. Dar lucrul acesta nu este adevărat, căci noi nu credem că sfinții ne pot ajuta, prin propria lor putere, ci că ei intervin numai către Dumnezeu, și ceea ce rânduiește Dumnezeu aceea se face 13).

Sfânta Scriptură și practica întregii Bisericii Creștine de a venera pe sfinți dau dreptate învățaturii Bisericii de Răsărit. În rindurile de mai jos, dăm textele invocate de neoprotestanți în favoarea susținerii lor, precum și textele puse în față de către Biserica noastră Ortodoxă, prin care dovedește justetea învățaturii sale.

1. *Zice Neoprotestantul: În Sf. Scriptură nu găsim niciun loc, în care să ni se spună să ne închinăm la sfinți.*

Răspundem: Este deosebire între închinarea lui Dumnezeu, ce se numește adorare și închinarea la sfinți ce se numește venerare. Pe sfinți îi cinștim, dar singur lui Dumnezeu îl slujim. Pe sfinți îi cinștim ca pe niște oameni, care ne-au dat pildă de slujire lui Dumnezeu, pentru care pricină Dumnezeu i-a primit lângă El. Lui Dumnezeu îi slujim ca celui ce este Stăpînul atotputernic, dela care avem totul, primim totul și afirmăm întru totul.

Ne rugăm sfinților numai ca să mijlocească la Dumnezeu. Chiar atunci cînd ne dau și ei ceva, ne dau din puterea lui Dumnezeu ce este în ei și potrivit cu voia lui Dumnezeu pe care ei o împlinesc, cînd ne dau acel bun așa cum Apostolii au făcut minuni, cu puterea și cu voia lui Dumnezeu.

Avem pilde despre o asemenea închinare către sfinți în Sf. Scriptură? Da, avem. Atunci cînd ingerul lui Dumnezeu a venit în tabăra Israelitilor, în fața lui Iosua, acesta a căzut cu fața la pămînt și i s-a închinat și numai așa a grăit către el (Iosua V, 14-15). De asemenea cînd părinții lui Samson, Manoah și soția lui, au cunoscut pe străinul ce grăia cu dinșii că e ingerul lui Dumnezeu, au căzut cu fața la pămînt, deci au ingenunchiat (Jud. XIII, 20). Tot așa au ingenunchiat David și bătrînii poporului, cînd au cunoscut pe ingerul Domnului (I Cr. XXI, 16), precum și profetul Balaam (Num. XXII, 31) și Daniel (Dan. X, 9-10).

Cît privește pe sfinți, în special, citim în Sf. Scriptură că Obadia, centurionul lui Ahab, cînd s-a întîlnit cu profetul Ilie a căzut cu fața la pămînt (I R. XVIII, 7). «Fiil proorocilor», văzînd pe Elisei ce face cu haina lui Ilie, s-au închinat lui pînă la pămînt (II R. II, 15). Tot așa a făcut și Nabucodonosor în fața lui Daniel: «a căzut cu fața la pămînt și i s-a închinat» (Dan. II, 46). Pilde găsim și în Noul Testament, atunci cînd străjerul temniței ingenunche în fața lui Pavel și Sila (F. A. XVI, 29). Să se vadă și II R. I, 13; II R. IV, 37.

2. *Spune Neoprotestantul: Nu găsim scris în Sf. Scriptură, să cerem ajutorul sfinților.*

Texte exprese ca să ne închinăm sfinților n-avem prea multe în Biblie, dar din cele cite avem se desprinde clar că rugăciunea sfinților ne este folositoare. Așa de ex. în Gen. XX, 7 Dumnezeu îi spune lui Abimeleh să restituie pe Sara lui Abraham, «căci el este prooroc și se va ruga pentru tine, ca să rămîni cu viață».

Cînd profetul Samuel s-a rugat pentru Israel, Domnul l-a auzit: «Și Samuel s-a rugat cu glas mare și Domnul l-a auzit» (I Sam. VII, 9).

Dumnezeu poruncește prietenilor lui Iov să meargă la acesta: «Și robul Meu Iov se va ruga pentru voi, căci pentru el nu mă voi purta cu voi cum ar fi trebuit» (Iov XLII, 8). Să se vadă și: Ier. XV, 15; Iacub V, 16; Apoc. VIII, 3-4).

3. *Nu trebuie să ne închinăm nici ingerilor, nici sfinților, pentru că închinarea lor este idolatrie oprită de însuși Dumnezeu, care a spus: «Să n-ai altă dumnezei afară de Mine» (Ex. XX, 3). «Atunci a zis Iisus lui Satan: «Mergi înapoi Mea, Satano, că scris este: Domnului Dumnezeuului tău să te închini și Lui să slujești» (Mat. IV, 10. I Tim. I, 17).*

În textele de mai sus este vorba despre închinarea la idoli, nu la ingeri. Noi nu socotim pe sfinți egali cu Dumnezeu, ci numai «prietenii lui Dumnezeu», «cei întîi născuți» ai Bisericii, «scriși în ceruri» (Evr. XII, 23). Tocmai nesocotirea sfinților este neplăcută lui Dumnezeu, care însuși a spus: «Cel ce vă primește pe voi, pe Mine

Mă primește. Cel ce primește prooroc în nume de prooroc, plata proorocului va lua iar cel ce primește pe drept, în nume de drept, plata dreptului va lua» (Mat. X, 40).

4. *Inchinarea îngerilor și sfinților înjosește pe Dumnezeu, care a spus: Eu sunt Domnul Dumnezeu, acesta îmi este numele și slava Mea altuia nu o voi da* (Is. XLII 8).

Și în acest text este vorba de idoli, cu care Dumnezeu nu-și împarte mărirea Sa. Despre sfinții Săi, însuși a grăit: «Slava care M-ai dat-o Mie, Eu le-am dat-o lor, ca să fie una, precum și Noi una sintem» (Ioan XVII, 22, 24). Când invocăm pe sfinți, nu slăbim, ci întărim slava Domnului, căci ne socotim umili în fața lui Dumnezeu. Ca oameni, nu îndrăznim să ne înfățișem înaintea Domnului, ci ca la un adevărat Stăpîn, îi dăm de știre prin slujitorii Săi, care devin mijlocitorii noștri. După cum un împărat nu se socotește jignit când supușii se adresează lui prin slujitorii săi «prietenii» lui, tot așa și Dumnezeu nu se simte înjosit când punem de mijlocitori pe sfinți. Să se vadă și Mat. XV, 14 și X, 41.

5. *Dumnezeu oprește mijlocirea îngerilor, cîci zice Sf. Pavel: «Nimeni să nu vă smulgă cuvina biruințe, fiind la smerenie și la slujirea îngerilor, umbliind cu vederea lui și zadarnic înșimșindu-se în închipuirea lui trușească»* (Colos. II, 18).

Aici nu e vorba de îngerii și sfinții lui Dumnezeu, ci de greșita învățătură gnostică, ce susținea că lumea n-a fost făcută de Dumnezeu ci de «eoni», un fel de îngeri mai mari decît Domnul Hristos. De această doctrină eronată, vrea Sf. Pavel să prevină pe Coloseni. Dar erezia a rezistat încă multă vreme. Așa se explică de ce Sinodul din Laodiceea a trebuit, în 364, să ia această hotărîre: «Nu se cuvine creștinilor a lăsa Biserica lui Dumnezeu și a face slujbă îngerilor. Cine se va afla făcînd astfel să fie anatema, pentru că a lăsat pe Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu și a început slujirea idoloilor» (Can. 35).

Biserica Ortodoxă nu socotește pe îngeri ca ziditori ai lumii și nici nu-i pune mai presus de Hristos, ci-i socotește slujitori ai lui Dumnezeu: «Puternici la virtute, care fac cuvîntul Lui și ascultă glasul cuvintelor Lui» (Ps. 103, 20).

6. *Din Biblie se vede că înșiși îngerii și Sfinții refuzau închinarea oamenilor, oprindu-i să facă lucrul acesta: «Și l-a întâmpinat Cornelia pe Petru și căzînd la picioarele lui, i s-a închinat lui. Iar Petru l-a rădicat, zicînd: Scoală-te și eu însumi om sînt»* (F. Ap. X, 25-26. Vezi și Apoc. XIX, 10; XXII, 9).

Cornelia, într-un moment de entuziasm, vede în Petru pe însuși Dumnezeu. Petru observă lucrul acesta și pune lucrurile la punct. În lumea păgînă, din antichitate, domnea credința că zeii se pot personifica și pogori printre oameni. Drept zeu a fost luat Pavel, Apostolul, ca și Varnava, în orașul Lистра. Aci a vindecat Pavel pe un șchiop din naștere. Locuitorii din acea cetate văzînd minunea, au luat pe Pavel și pe Varnava drept Dumnezeu și volau chiar să le aducă sacrificii. «Dar Apostolii Pavel și Varnava cînd au auzit, și-au rupt veșmintele și au strigat: O, bărbaților, să nu faceți aceasta. Doar și noi sintem oameni ca și voi» (F. Ap. XIV, 14-15). În Apocalipsă (XIX, 10; XXII, 9) îngerul respinge închinarea, căci se afla de față Dumnezeu, Căruia i se cuvenea cinstea închinăciunii.

În alte cazuri, îngerii și Sfinții primeau cinsta ce li se da de către oamenii. Să se vadă Iosua V, 14; Jud. XIII, 20; Mat. X, 41; XVIII, 10; Gen. XIX, 1; Evr. I, 14; Rom. XIV, 18.

7. *Oamenii nu pot să aibă alt mijlocitor la Dumnezeu, decît pe Hristos: «Cîci unul este Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni! Cel ce s-a făcut om: Hristos Iisus, Care s-a dat pe Sine preț de răscumpărare pentru mulți»* (I Tim. II, 5-6. A se vedea și I Ioan II, 1 și Rom. VIII, 34).

Mijlocitor în sens de răscumpărător din păcate este numai Domnul Hristos, care cu Sîngele vărsat pe Cruce a împăcat pe om cu Dumnezeu. În acest înțeles numai un Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat putea să fie mijlocitor între om și cer. Dar mijlocitori, prin rugăciune, înaintea lui Dumnezeu pot fi și sfinții și îngerii. Au nu ne vorbește Sf. Scriptură de mijlocitori între Dumnezeu și om de aleșii Domnului? Sf. Apostol Pavel i înșește pe Moise mijlocitor (Galat. III, 19) ca și pe ceilalți Prooroci. Sf. Apostoli însuși mijlociau pentru credincioși în rugăciunile lor (Fil. I, 3-4; II Tes. I, 11; Efeb. I, 13-14; II Cor. XIII, 9; F. Ap. VII, 59; Sf. Apostol Pavel a rugat pe credincioși să se roage pentru el, deci să fie mijlocitori la Dumnezeu pentru dînsul: «Vă rog pe voi, fraților, să vă rugați pentru mine, Domnului nostru Iisus Hristos» (Rom. XV, 30; I Tes. V, 25; Evr. XIII, 18).

Cînd s-a închinat Dumnezeu pe Israel din cauza vițelului de aur, Moise s-a rugat Domnului și El s-a îmbliinzit (Exod XXXII, 9-14). La rugăciunea, deci mijlocirea

lui Moise, s-a însănătoșit sora sa Mariam (Num. XII). Să se vadă și texte ca: Gen. XXIV, 7; 1. Ap. V, 19; XII, 7; Ps. XXXIII, 8; Dan. VI, 22.

9. Dacă sfinții și îngerii s-au rugat pentru oameni, apoi au făcut-o numai aici pe pământ, în cer ci nu vor să se mai roage, nici să le ajute. Așa, de pildă, Abraham n-a voit să ajute fraților bogatului, deși bogatul stăruia să trimită pe Lazăr să le spună aceluia să se pocăiască și să nu vînd și ei la locul de ostenid. Și i-a zis Abraham: «Au pe Moise și pe Prooroci; să asculte de dinșii» (Luca XVI, 19-29).

Sfinții se roagă pentru orice păcătoși, dar ei nu pot călca dreptatea divină. Bogatul își primise răsplata pentru viața sa pămîntească. Frații săi erau dintre cei ce nu voiau să audă de Cărțile Sfinte. Chiar de ar fi mers Lazăr la dinșii, nu credeau. Ei ajunseseră la păcatul de moarte. Pentru asemenea oameni și cuvîntul lui Dumnezeu oprește să te rogi: «Dacă este cineva în păcat de moarte, nu spun să se roage pentru așa păcat» (I Ioan V, 16-18). Îngerii și sfinții se roagă pentru cei de pe pământ (II Mac. XV, 12-14; Zah. I, 12-13). Fiecare om are un înger păzitor ce veghiaza asupra sa. Lucrul acesta îl aflăm din gura Mîntuitorului: «Căutați să nu defăimați pe vreunul din aceștia mai mici, căci vă spun vouă: Îngerii lor, în ceruri, pururea văd fața Tatălui Meu, din ceruri» (Mat. XVIII, 10). Din Daniel aflăm că și fiecare popor are un înger păzitor (Dan. X, 11-21).

Îngerii din cer se bucură de un păcătos care se pocăiește (Luca XV, 10). Sfinții și îngerii vor lua parte la judecata lumii: «Au nu știți că sfinții au să judece iumea?» (I Cor. VI, 21; Mat. XIII, 49-50).

10. Unii neoproteștanți susțin că este fără de folos să te rogi sfinților, fiindcă ei sînt adormiți pînă la învierea din morți: «Că cei vii știu că vor muri, dar cei morți nu mai știu nimic și nu mai au parte de nicio răsplată, căci pomenirea lor a fost uitată..., și nicio parte nu mai au. În veac de veac, țu tot ce se facei sub soare... Tot ce mîna ta gîdește cu căla să faci, aceea fă. Căci nu e nicio faptă, nici punere la cale, nici cunoștință, nici înțelepciune, în Școlul în care te duci» (Eccl. IX, 5 și 10. A se vedea și Ps. 146, 3-5; Ps. 114, 25-26; Iov XIV, 12).

În aceste texte este vorba de viața de aici de pe pământ, nu de cea din cer. E vorba despre trupurile adormiților, nu de sufletele lor. Sufletele nu se pierd, ci rămîn în veșnicie: «Întru pomenire veșnică va fi dreptul» (Ps. CXI, 6). «Pentru aceasta s-a bucurat inima mea... că Domnul nu va lăsa sufletul meu în iad, nici va da celui cuvios al Lui să vadă stricăciune» (Ps. XV, 9-10). «Credincioșii în veac vor fi păziți, numai sămînța necredincioșilor va pieri» (Ps. XXXVI, 28-29). În pământ se întoarce numai trupul; sufletul merge la Dumnezeu, după cum spune chiar Ecclesiastul: «Tărîna se va întoarce în pământ, precum a fost, iar spiritul se va întoarce la Dumnezeu, Cel ce l-a creat» (Eccl. XII, 7).

Sfinții nu stau în letargie, cum ar vrea unii să înțeleagă din textul citat de neoproteștanți, ci precum reiese din Luca XX, 37-38, ei duc o viață ca și a îngerilor: simt, se bucură, se întristează și se roagă pentru cei păcătoși.

Că sfinții nu stau în nesimțire ne-o probează celelalte cărți ale Sf. Scripturi. Așa de exemplu în Samuel XXVIII ni se relatează chemarea sufletului lui Samuel de către vrăjitoarea din Endor, spre a-i spune lui Saul ce are să se întîmple cu dînsul. În Ev. Luca, cap. XVI, vedem pe Abraham și Lazăr că sînt vii. Din Matei XVII, 1-3, vedem că sufletele lui Moise și Ilie nu sînt moarte, ci vii, căci vin și iau parte la Schimbarea la Față a Mîntuitorului.

Nu, sfinții nu dorm, ci ei au o viață proprie lăudînd pe Dumnezeu și rugîndu-se pentru păcătoși: «Iar cînd cele patru ființe dădeau mîrire, cinste și mulțumită Celui ce șade pe scaun, Celui viu ce este în vecii vecilor, atunci cei 24 de bătrîni cădeau înaintea Celui ce șade pe scaun și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor și aruncînd cununile lor înaintea tronului, ziceau: Vrednic ești, Doamne, să primești mîrrea, cluștea și puterea...» (Apoc. IV, 9-11). «Și cînd au luat cartea, cele patru ființe și cei 24 bătrîni au căzut înaintea Mielului, avînd fiecare alăută și năstrăp de aur, pline cu tămîie, care sînt rugăciunile sfinților» (Apoc. V, 8. Vezi și Apoc. VII, 9-11; XI, 16-17).

11. Sfinții se roagă numai pentru pădepsirea păcătoșilor de pe pământ: «Am văzut sub jertfelnic, sufletele celor înjunghiați pentru cuvîntul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o. Și strigau du glas mare și ziceau: Pînă cînd Stăpîne sfinte, nu vei judeca ci nu vei răzbuna singele nostru, față de cei ce locuiesc pe pământ?» (Apoc. VI, 9).

Prin acest pasaj din Sf. Scriptură se confirmă adevărul că sfinții nu stau în stare de letargie, ci ei se roagă nu numai pentru dinșii, ci și pentru cei de pe pământ.

Dacă, în ceruri, sfinții se roagă pentru pedepsirea păcătoșilor celor înviroșați, ei o fac pentru buna stare a celor drepecți, ca cei cucernici să nu mai sufere dela impioși. Nimicirea răului pe pământ, duce la sporirea binelui și la lărgirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, care este «Dreptate, pace și bucurie întru Duhul Sfinț» (Rom. XIV, 17).

Sfinții nu sînt ranchiunoși; «prieteniil lui Dumnezeu» nu pot fi răzbunători. Ei se roagă pentru cel bun, să fie izbăviți din mina celor răi. Să se vadă și Luca XVIII, 7 și II Cor. I, 11.

12. *Să te rogi sfinților, dar cine este socotit sfinț pînă la judecata de apoi?* «Nimeni nu poate vedea pe pământ pe Fiul Meu, nici pe cei care sînt cu El, decit numai în vremea zilei Sale».

Cine sînt Sfinții? În epistola către Evrei, Sf. Pavel arată pe toți sfinții Vechiului Legământ. Mai pe larg sînt descriși aceștia în Cartea Înțelepciunii lui Iisus, fiul lui Sirah, dela capitolele 44 pînă la 50. Dar Sf. Apostoli nu sînt plăcuți lui Dumnezeu și, deci, sfinți?

Plăcuții lui Dumnezeu, sfinții, chiar din viața aceasta s-au arătat a fi «prieteniil Lui» prin anumite daruri cu care au fost înzestrați. Iată ce spune Sf. Ap. Pavel despre sfinții Legii Vechi: «Prin credință au biruit pe împărați, au făcut dreptate, au dobîndit făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascușitul săbiei, s-au împuternicit din slabi ce erau, s-au făcut tari în război, au întors taberile vrăjmașilor în fugă, prin ei, unele femei și-au luat pe morții lor înviați» (Evr. XI, 33-35). De aceste semne se conduce și Biserica noastră cînd este vorba de trecerea cuiva în rîndul sfinților.

13. *Dumnezeu și fără măjlocirea sfinților știe ce ne trebuie. De aceea, noi trebuie să ne adresăm direct Lui, așa cum chiar El ne-a învățat să ne rugăm, în Rugăciunea Domnească «Tatăl nostru» și cu alte prilejuri (Mat. VI, 9-13).*

De sigur, Dumnezeu știe tot de ce avem trebuință, dar cum spune Ps. XL, nu disprețuiește «duhul umilit și inima înfrîntă». Sfinții Apostoli știau că Dumnezeu cunoaște toate nevoile lor precum și ale creștinilor, dar cu toate acestea, ei au îndemnat pe credincioși să se roage pentru ei și pentru dănsii, unul pentru altul. Întru aceasta să se arate dragostea noastră: «Fraților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu (dîndu-se jertfă), și noi trebuie să ne iubim unii pe alții» (I Ioan IV, 11).

Abraham, desigur că știa că Dumnezeu va ierta pe Abimeleh de păcatul ce voise să facă, dar totuși el s-a rugat pentru dînsul și pentru toate mamele din Gherar «ca să poată naște» (Gen., cap. XX).

IN SFÎNTA ȘI MAREA JOI
CONDACUL I (LA LEPĂDAREA LUI PETRU)

CÎNTAREA SMERITULUI ROMANOS ¹⁾
Modul 4 plagal

*Păstorule bune,
carele Ți-ai pus sufletul
pentru oi,
grăbește, mîntuiește,
Sfinte, turma Ta.*

*Uitînd de păluri înfricoșetoare
și turburat de mărturia fetii,
Petru a zis: „Hristoase Dumnezeule,
cufundat de furtună
pe dreptate mă temeam
și întreat în cupînt
prin tăgăduire am căzut.
Cî vîrsînd lacrimi strig Ție:
grăbește, mîntuiește,
Sfinte, turma Ta.*

*Alt abis pe pămînt, tînăra slujnică.
Cî găsiînd apoi sprijin
la Tine, limanul meu, din nou scap.
Doamne, lacrimile mele
în rugăciune Ți le voi trimite
și pentru aceasta îți voi striga:
grăbește, mîntuiește,
Sfinte, turma Ta”.*

¹⁾ După textul grecesc, publicat de Giuseppe Cammelli în 1930, la Florența, în studiul „Romano il Melode”.

Explicație necesară. Condacul are 5 prootimon (preambule) și 23 de strofe. Primul prootimon are 5 versuri, al doilea 10 versuri, al treilea 8 versuri. În acestea intră și efymion (refrenul) compus din două versuri.

Fiecare strofă are 22 versuri, în care intră și efymionul preambulelor, ce revine, același, la fiecare strofă.

Două legi prezidă la versificația lui Romanos, ca și a altora ce-l urmează, anume: *Isosyllabia și homotonia*.

În traducerea ce am făcut, am căutat să păstrez limba noastră bisericească și o oarecare simetrie și echilibru ritmic, dat fiindcă n-am urmărit o traducere în versuri.

Am respectat cu sfințenie topica originalului grecesc, exceptînd cîteva mici înversuri pentru evitarea cacofoniei.

Cum se vede din titlul condacului, textul literar avea o muzică. Care va fi fost această muzică nu se știe pînă acum și nici nu s-a studiat pînă în prezent. Probabil că era o recitare în atmosferă muzicală, deci cu ușoare undulări ale glasului; și se știe că șea strofa cu refrenul cîntat de ansamblul corurilor sau stranelor. Interesant de reținut, și foarte prețios lucru, este menționarea în fruntea condacelor a sfosului lor, și care indică precis diversitatea aerului muzical în care se desfășurau poemele. Căci ele se executau în moduri diferite.

Iar accentul puternic dramatic, ce se degajează din desfășurarea acțiunii și utilizarea bogată a dialogului, dovedesc o continuare în altă formă, alt spirit și alt fel al artei poetico-muzicale antice.

I

Să înălțăm gândul,
 să înflăcăram mintea,
 să nu stingem duhul,
 să ne-nălțăm cu sufletul
 și să încercăm să suferim împreună
 cu Cel care nu are stricăciune.

Să lăsăm toate,
 gândul încărcat de griji
 și să ne alăturăm
 Celui de pe cruce.
 Să mergem toți, dacă se poate,
 îndată cu Petru
 în curtea de odinioară
 a lui Caiafa.

Să strigăm lui Hristos
 cuvintele lui Petru de atunci :
 Chiar dacă Te vei urca pe lemn,
 chiar dacă Te vei pogori în mormânt,
 cu Tine pătimim și vom muri
 și vom striga :
 grăbește, mîntuiește,
 Sfinte, turma Ta.

II

Nu în zădar ne amintim
 de Petru, o creștinilor,
 ci ca să rînim
 dragostea prietenului,
 nu lepădarea lui, în adevăr de disprețuit,
 ci fuga ;
 căci Petru din dragoste
 s-a înflăcărat mai întii,
 s-a stins de frică
 după scurt timp.
 Totuși primind
 rîna lui,
 mîhnirea lui,
 Hristos avu milă,
 Cunoscînd firea aceasta
 slabă și umilă,
 de orice oînt
 ca o trestie bătută,
 care pururi tremură de pericol
 și care strigă :
 grăbește, mîntuiește,
 Sfinte, turma Ta.

III

Voi deci, creștinilor,
 ascultînd pe Petru,
 plecați urechile la mine
 și de graturile Evangheliei
 ascultați și acestora
 dați-le înțelegere ;

Căci zice Matei
 în cartea cea scris-o :
 după ce a cînat,
 Hristos a zis :
 „Fii mei, prieteni, discipoli,
 în noaptea aceasta
 toți Mă veți tăgădui
 și de Mine veți fugi“.

Și toți dimpreună
 fiind spălmîntați, Petru a strigat :
 „Dacă și toți se vor lepăda,
 eu însă nu mă voi lepăda.
 Cu Tine voi fi și voi muri
 și-Ți voi striga :
 grăbește, mîntuiește,
 Sfinte, turma Ta.

IV

Ce sput Înăpătorule ?
 strigă Petru,
 eu să Te tăgăduiesc ?
 Eu să Te părăsesc și să fug ?
 și să nu-mi aduc amînte de chemarea Ta
 și de prețuirea Ta ?
 Acum mă gîndesc,
 cum mi-ai spălat picioarele,
 și-mi spui : Te vei lepăda
 de Mine, Răscumpărătorule ?
 Mă gîndesc iarăși, Mîntuitorule,
 cum purtînd
 oasul Te-ai apropiat
 de picioarele mele,
 Tu carele ții pămîntul
 și carele porți cerul.
 Cu mîințele, cu care m-ai plăsmuit,
 acum mi-ai spălat picioarele
 și zici, că mă vei lepăda de Tine și
 nu strig Ție :
 grăbește, mîntuiește,
 Sfinte, turma Ta ?

V

*Chiar acum, Prea Curate,
chiar acum, Veșnice,
mireasma cînei Tale
o am în gura mea
și cum pot să leapăd
darul Tău?*

*Dacă așt fi, oai,
ca pînzător eu, preotul Tău,
mai bine să mor
decît să trăiesc.
Dacă eu ascund într=adevăr
taina,
pe care o știu și am văzut=0
și iarăși o văd,
mi=este mai de folos
să alerg spre iad acum, trăind.
Să se lipească limba
îndată de gîtlejul meu
dacă eu, Te voi tăgădui sau voi înceta
de a=Ti striga :
grăbește, mîntuiește,
Sfinte turma Ta".*

VI

*La aceste cuvînte,
Cel ce a zidit pe om
răspunse lui Petru :
„Ce=Mi spui, iubite Petre?
nu Mă vei tăgădui ? nu vei fugi de Mine?
nu te vei lipsi de Mine ?
Și Eu vreau aceasta.
Însă, credința ta este nestatornică
și nu te împotrîvești
ispitelor ;
adu=ți aminte, cum puștn a trebuit
ca să te cufunzi,
dacă nu=ți întîndeam
mîna ?*

*Că umblai
pe mare ca și Mine,
ci îndată te=ai clătînat
și repede ai fost luat.
Și astfel te=am ajuns strigînd
și zicînd :
grăbește, mîntuiește,
Sfinte, turma Ta.*

VII

*Iată și acum îți spun
 că, mai înainte de a cînta
 cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine
 și ca valurile mării
 cufundînd și înecînd mintea,
 de trei ori Mă vei tăgădui.*

*Și atunci strigînd,
 iar acum plîngînd, Mă vei găsi
 nu dîndu-ți mîna
 ca altă dată ;
 căci cu aceasta luînd pînă
 încep să scriu
 iertare tuturor
 celor din Adam.*

*Trupul Meu, pe care-l vezi,
 ca hîrtia Mî se va face
 și sîngele Meu cerneală,
 în care înmoi și scriu
 împărțînd dar ce nu se sfîrșește
 celor ce strigă :
 grăbește mîntulește,
 Sfinte, turma Ta“.*

VIII

*Acum deci, Vesnicule,
 răspunse Petru,
 acum că mi-ai spus,
 de cîte ori Te vei tăgădui,
 îți arăt și eu a mea
 judecată, Mîntuitorule ;*

*Chiar dacă o și cunoști,
 înainte ca eu să vorbesc, Iubitorule de oameni,
 ci totuși îți arăt
 cele ce gîndesc.
 În fața îngerilor și a muritorilor
 și a Ta, Ziditorule,
 a celor de sus și a celor de jos
 acum mărturisesc :*

*Și dacă trebuie să mor,
 nu Te voi tăgădui, Răscumpărătorule ;
 Cu Tine preau să trăiesc
 și în afară de Tine nu preau să trăiesc ;
 Căci pentru ce văd soarele
 dacă nu strig :
 grăbește, mîntulește,
 Sfinte, turma Ta?“.*

IX

*Petru era rîonitor
ca prieten ales,
și Ziditorul gata
să ajute țarăși lui Petru
știind bine șovăielnica
și slaba lui (fîre).*

*Deci unele ca acestea grăind
și auzînd Domnul
mersa potînd
la Patimă
de cel fără de lege bîruit,
precum voi
și de Iuda
oîndut, precum știa.*

*Și fu dus atunci
în curtea lui Calafa.
Iar Petru îl urma
ca să vadă sfîrșitul,
și văzînd se-nfricoșă, se-nspălmîntă,
strigă :
grăbește, mîntulește,
Sfînte, turma Ta.*

X

*Subt această apăsare
grea, Apostolul
cu gloata se amestecă
și intră cu grije ;
și ajungînd în curte
vede acolo*

*Focul aprîns,
lume așezată în jur,
pe Hristos stînd
în fața preotului ;
și neputînd răbda larma,
tată, varsă lacrimi
și-și bate pleptul
și zice-n taină :*

*„Tu ești legat Hristoase,
și suferi și înduri.
Și Ți se sculpă fața
de care își ascund Serafimii
fețele, cuprinși de fiori și tremurînd
și strigînd :
grăbește, mîntulește,
Sfînte, turma Ta.*

XI

Palme Ti se dau, Învățătorule,
 și eu trăiesc și te privesc ?
 Ești ocărit, Iubitorule de oameni,
 Și pămîntul vede și ascunde ;
 Și nu se deschide ca să înghită
 pe cei ce sînt împotriva Ta ?

Își bat joc de Tine și vede
 cerul și nu se rostogolește ?
 Nu se mînte
 cel din el ?
 Și nu se înfurte Mihal
 cînd ești biciuit
 Și nu frige și pîrjolește
 pe cel de pe pămînt ?

Iar Gaorul suferă
 și nu arde pe cei ce sînt împotriva Ta ?
 Dar dacă toate puterile
 cerești amuțesc,
 eu însă mă înfior și mă tîngulesc
 și strig Tine :
 grăbește mîntulește,
 Sfinte, turma Ta*.

XII

Și cînd grăi acestea,
 Petru se liniștii
 și de spaimă
 cuprîns, nimic nu mai zice,
 ci pe neașteptate cel ce tăcea
 a grăit cu răutate ;

Ca să se adeverească
 Hristosul, adevărul,
 și să apară mincinos
 tot pămînteanul ;
 deci ce vom zice, fraților ?
 că Ziditorul
 ca să se adevereze
 Chifa îl tăgădulește ?

Să nu fle așa
 zic eu despre Hristos,
 ci astfel eu voi gîndi,
 că toate le rîndulește
 și le arată și întărește
 celor ce strigă :
 grăbește, mîntulește,
 Sfinte, turma Ta.

XIII

Deci puțin s-a liniștit
 Petru cum am zice ;
 pentru scurt timp s-a pus capăt
 neliniștel sale
 și s-a așezat înăuntru curții
 gânditor, trist.

Iar o tânără slujnică
 îl privea împrejur
 și-l înconjura
 pe ucenic
 în sus și-n jos stărutor
 ispitindu-l
 și recunoscându-l
 strigă către el :

„Intr-adevăr și tu odată
 împreună cu Galileanul erai”.
 — Iar Petru a răspuns :
 „Nu înțeleg, cele ce spui.
 Nu cunosc pe Acesta pe care-L vedeți
 cei ce strigă :
 grăbește, mintulește,
 Sfinte, turma Ta”.

XIV

Apostole, ai pierdut
 repede virtutea
 și fata te-a aruncat jos.
 Ci te scoală, te-apointă
 și să învele puterea ta dinții
 ca un luptător ;

Nu duci lupta
 cu oarecine mai puternic,
 și cum ai fost doborât
 de un singur cuvânt ?
 O fetcă s-a aproplat de tine,
 care astfel

Ti-a spus gîngăvind
 cele ce ti-a spus ;
 și ca și de un răget
 înfricoșându-te de gîngăoșul ei

Ai tăgăduit înaintea acestela :
 „Nu înțeleg cele ce spui”.
 Cum o fată țea-ngrozit
 și nu strigă :
 grăbește, mintulește,
 Sfinte, turma Ta ?

XV

*Socotînd, dreptul, cã fetiþa
 privegheazã cu cel dinlãuntru,
 pãrãseþte curtea
 ãi tsbîndu-se de poarta ei
 cade ãi aci ;*

*Cãci altã tînãrã slujnicã
 apropiîndu-se, cum este scris,
 de cel ce se încãlzeau,
 astfel grãt :
 „cã ãi bãrbatul acesta
 cu Nazarineanul
 împreunã în fiecare zi era
 ãi timpede se vede ;*

*Iar la acestea, Chifa
 rãspunse turburat :
 „Nu cunosc Bãrbatul,
 nu-l ãtiu pe Acesta.
 Nu cunosc Omul, de care vorbesc
 cel ce strigã :
 grãbeþte, mîntuleþte,
 Sfinte, turma Ta“.*

XVI

*Nu ãtie omul ;
 O ! Petre, cum ai spus ?
 Nu ãtie omul ?
 Nu cumva aceasta vrei sã spui,
 cã pe omul cel slab nu-l ãti ?
 sau ãi pe Dumnezeu ?*

*Poate ai rîvnit
 sã înveþi pe cel nelegiuît
 cã este Dumnezeu
 cel rãstignit ?
 Cãci dacã ãi pãtîmi în trup
 ãi purtînd trup
 Cel fãrã de trup a venit
 din Maria,*

*Aþa deci este Dumnezeu
 ãi nu moare murînd cu trupul ;
 cum se vede, este biruit ;
 dar cum se vede,
 de nimeni nu este aproplat decît numai
 de cel care strigã :
 grãbeþte, mîntuleþte,
 Sfinte, turma Ta.*

XVII

*Te preamărim, Stăpîne,
că este bună cîntarea,
Te laudăm Sfinte
că Tu le-ai suferit toate ;
iar Petru nimic n-a suferit
Te tăgăduiește ;*

*Tu ești biciuit
și Petru se leapădă de Tine,
neîndurînd nimic
ucențului.
Și tatăl de două ori aruncat la pămînt
de femeie,
a treia oară este înfrînt
de bărbați ;*

*Căci după puțin timp
apropiindu-se alți oarecari
se îndreaptă către Petru
și el se leapădă cu jurăminte
și-ndată cocoșul l-a vădit,
și el strigă :
grăbește, mîntulește,
Sfînte, turma Ta.*

XVIII

*Auzind Petru
cîntatul cocoșului
îndată a scos strigăte
de jale, cu lacrimi :
„Vai, vai, unde să mă duc, unde să m-așez?
și unde să m-arăt?*

*Ce voi zice? Ce voi povesti?
Ce voi părăsi? Ce voi lua cu mine?
Ce voi face? Ce voi suferi?
Ce voi îndura?
Care rană îmi voi plînge?
Întîia, a doua?
Căci întretă durere
mă-a sosit.*

*De trei ori bleceanul
m-a lovit fără cruțare,
Pe ascuns am fost săgetat,
Pe față am fost înjosit ;
Unde mă-am înțat gîndul și
n-am strigat :
grăbește, mîntulește,
Sfînte turma Ta?*

XIX

*Târta mea și cîntarea mea
Tu ești, iubitorule de oameni :
nu mă lăsa".*

*Acestea a zis Petru plîngînd,
cînd a venit la uceniciei
Răscumpărătorului ;*

*Și-a pus mîinile
în cap,
strigînd : „oai !
slujitori ai lui Hristos ;
iată s-a plînit profeta
lui Hristos
pentru tăgăduirea
mea întreită ;*

*Deci tînguți-vă împreună cu mine
și plîngînd, ziceți-mi :
unde este dragostea și rîna ?
unde este credința și cumpătarea ?
unde, o Petre, ți-ai înălțat gîndul
și n-ai strigat :
grăbește, mîntulește,
Sfinte, turma Ta ?".*

XX

*E biruit Milostivul
de lacrimile lui Petru
și-i dă tertarea.
Căci vorbind cu tîlharul
se gîndea la Petru acolo
pe cruce.*

*„O ! tubitul Meu tîlhar
cu Mine vei fi astăzi,
fiindcă Petru
M-a părăsit.
Totuși acestuia și ție
și celor ce Mă caută
deschid inima Mea,
iubitor de oameni fiind.*

*Vărsînd lacrimi, o ! tîlhare,
îmi spui, pomeneste-mă ;
și Petru, plîngînd,
strigă : nu mă părăsi ;
Pentru aceia zic, ție și lui Petru și
celor care strigă :
grăbește, mîntulește,
Sfinte, turma Ta ;*

XXI

*Nimeni nu este fără de păcat,
nimeni nu este scutit de cădere.
Nu fiți fără grije,
Eu, singur sînt fără vină.
De aceea vouă tuturor vă împart
darul“.*

*Ci poate va zice oarecine :
„Cum asta, o? omule?
Că fu ridicat
Petru căzut fiind?
Iată, vă arăt în adevăr
Și prin Cine
A fost trimis darul
atunci lui Petru.*

*Era glasul îngerului
care a vorbit femeilor :
„Cînd veți spune tuturor,
spuneți și lui Petru:*

*Nu te teme, a zis Înălțătorul, .
strigă cu glas tare :
grăbește, mîntuiește,
Sfînte, turma Ta.*

XXII

*Întîmplînd, Sfînte,
și primește pe Domnul
ce vine la tine
din mormînt ca dintr-o cămară de nuntă.
Căci prin mine îngerul Lui
zice către tine :*

*„Spune, acum lui Petru
să nu desnădăjduască de tertare,
ci să se roage să nu cadă
în ispită“.
Deci dar să nu uneltească cineva
că lui Petru
nu l-a fost tertată
greșala atunci ;*

*Tertare Hristos
orînd să dea, a venit de pămînt
să tertă orînd
pe cruce fu pironit
tertînd moartea a zdrobit
pentru cei care strigă :
grăbește, mîntuiește,
Sfînte, turma Ta*

XXIII

Iartă, Stăpîne

*strîgați Ziditorului,
 voi cei acum chemați,
 Căci prin baia Botezului
 gustați din izvorul dulce
 și bun;
 mai ales luminați-vă
 și nu numai botezați-vă.
 Să nu primiți acum
 cu oclenie darul,
 Ca nu cumva să zică Dumnezeu :
 „Cînd am intrat la ei
 aceștia au spurcat
 pămîntul Meu“.*

Iar acum să nu se-nîmple

*să zici astfel, Hristoase,
 Ci, să vii grabnic,
 ca să primești cu dragoste
 împreună cu noi pe acei care Tîe totdeauna
 strigă :
 grăbește, mîntuiește,
 Sfînte, turma Ta.*

Traducere de Pr. I. D. PETRESCU

PENTRU APĂRAREA PĂCII

SĂRBĂTOAREA PRIMĂVERII, A MUNCII ȘI A PĂCII

1 Mai — din însuși ceasul izvodirii lui ca zi a lumii truditore — a fost sortit să fie o sărbătoare a primăverii, a muncii și a păcii.

Oamenii muncii de pe tot întinsul pământului — împovărați, veacuri de-a rândul, de iarna celei mai crincene exploatare a trudei brațelor și minții lor — au hotărât ca în această zi să-și unească forțele, să-și conjuge vrechile și să-și sporească lupta pentru venirea unei primăveri, în care soarele să răsară binefăcător pentru toți cei ce, cu sudoarea frunții lor, creează tot ceea ce este mai mareț și mai înălțător în lumea aceasta.

Az de an — în miezul primăverii — 1 Mai a fost ziua înfrățirii oamenilor muncii de pretutindeni, ziua verificării forțelor merceu crescînde ale lumii muncitoare din toate țările, a sporirii nădejdlor, a potențării planurilor, a coordonării luptei pentru biruința în lume a «primăverii omenirii».

Și această «primăvară a omenirii» a izbîndit, mai întîi pe a șasea parte a globului pămîntesc, în Marea Uniune Sovietică, după înflăcărată înclăștare mondială; apoi, după ce Marte și-a purtat stihiele purpurii a doua oară peste planeta noastră, ea a biruit din nou, revărsîndu-și înfloririle asupra țărilor de democrație populară și asupra poporului cu cea mai veche cultură, dela Soare-Răsare, poporul chinez.

Astăzi, pe a treia parte a pământului, lumea muncitoare trăește fericită sub soarele cald al acestei primăveri a omenirii. Și tot ceea ce este mai bun, în fiecare popor, prăvește cu dragoste și cu dor înfocat spre mărețele făptuiri ale omului nou din această Arcadie a bucuriilor împlinite.

1 Mai a fost întodeauna și este și astăzi expresia nădejdlor împlinite sau a celor ce se vor împlinite. Dela un capăt la celălalt al lumii — pe deasupra hotarelor — se strîng frățește minile omenirii muncitoare care în această zi simte cu tărie, în toate inimile, același sacru legămînt al libertății: «Mîini albe, mîini negre și mîini galbene unind antipozii, sute și sute de milioane de mîini se strîng» cu putere de destin solidar. Și prin ele «trece, ca un uriaș fir al vieții, aceeași grandioasă energie. Mîinile libere strîng pe cele încă în lanțuri — și lanțurile zornăie și slăbesc. Mîinile to-

vărășești trec oceanele și munții. De carton sînt pentru ele zidurile închisorilor. În această zi, încătușații cîntă înapoia grațiilor, și în cîntecul lor auzi șuerul aripilor Victoriei. Sîntem cu voi, fraților! Sîntem de la un capăt la altul al lumii, o singură mare familie, o familie de neînvinși! E o putere fantastică în acest lanț uriaș al mîinilor care construiesc o lume nouă sau rup lanțurile lumii vecii. Ziua de 1 Mai este catalizatorul acestor energii infinite, al acestor mîini care se string cu și mai multă putere astăzi. Mîini care — văzute sau nevăzute, dar pururea înfrățite — vorbesc despre biruințele dobîndite, ca și despre biruințele ce vor veni.

Primăvara este triumful vieții asupra înghețului crîncen al morții. «Inimă a primăverii», ziua de 1 Mai este simbolul izbînzii luminii asupra întunerecului, a zilei asupra nopții, a dragostei asupra urii, a libertății asupra sclaviei, a dreptății asupra înjustiției, a fericirii asupra suferinței.

După secole de iarnă grea, poporul nostru trudit — cu ajutorul frățesc al Marelui Popor Sovietic — a izbîndit în primăvară. Au rămas în urmă înghețurile iobăgiei și troenele exploatării stăpînilor de odinioară. Sînt 10 ani de cînd norodul nostru muncitor din fabrici, din uzine, din laboratoare și de pe țarini respiră aerul tare al libertății, al dreptății sociale, al fericirii de a munci slobod în țară slobodă. An de an, poporul nostru a înregistrat victorii după victorii întru făurirea vieții sale celei noi.

1 Mai 1954 a fost sărbătoarea în care, pe răbojul mărețelor înfăptuiri ale obștei noastre muncitoare, au fost înscrise alte biruințe. Pe calea însoțită pe care pășește azi poporul nostru, florile bucuriei îl întîmpină la tot pasul. Sub semnul luptei pentru pace, succese după succese sînt consemnate în toate ramurile de producție. De 1 Mai, norodul muncitor a primit îmbucurătoarea veste despre victoria constructorilor termocentralei dela Sîngiorgiu de Pădure, unde a fost pus în funcțiune primul grup electrogen. «Fabricile metalurgice produc noi tipuri de motoare, compresoare, utilaj pentru industria textilă. Industria noastră constructoare de mașini produce noi modele de mașini necesare pentru agricultură, pentru industria ușoară, alimentară și pentru celelalte ramuri industriale. Se construiesc acum, alături de tractoare, pluguri, secerători și batoze, semănătoare de sfeclă; numeroase întreprinderi din industria de panificație au fost înzestrate cu malaxoare moderne, cuptoare cu aburi, elevatoare, transportoare și alte utilaje construite în cea mai mare parte în țară. Multe întreprinderi și-au dezvoltat capacitatea de producție; la termocentrala «Gheorghe Gheorghiu-Dej» de la Doicești a început să dea curent un nou turbogenerator; la Tg. Mureș a intrat în funcțiune o nouă fabrică de pîine și o secție de garnituri de carde; în alte centre ale patriei noastre s-au ridicat noi construcții — mărturii grăitoare ale grijii permanente cu care puterea populară se preocupă de dezvoltarea neconținută a economiei naționale, de ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc», de bunăstarea și fericirea poporului.

În cîntea lui 1 Mai, inițiativa creatoare, nesecată energie făptuitoare, însușirile și talentele multiple ale poporului nostru s-au manifestat cu o deosebită vigoare în toate compartimentele muncii productive. În industria petroliferă s-a realizat un adevărat record național la forarea sondelor. În regiunea petroliferă Pitești, brigada lui Ion Călineț a izbutit să foreze o sondă numai în 7 zile, obținînd o viteză comercială de 5.168 m. granic-lună. În bazinul carbonifer din Valea Jiului, brigada de mineri a lui Kopetin Geza a început să extragă cărbune în contul anului 1958. Realizări

de seamă au fost obținute de muncitorii și tehnicienii din industria ușoară și alimentară. Colectivul uzinelor textile «7 Noiembrie» din Capitală a dat peste plan, numai în primele 20 de zile ale lunii aprilie 3,100 m. pînă și a introdus în procesul de producție 11 modele noi. În întrecerile patriotice din agricultură, unde sînt aplicate cele mai înalte metode agrotehnice, s-au obținut, deasemenea, succese importante. «Muncind cu însuflețire, mecanizatorii de la S.M.T.-urile din regiunea Stalin, Regiunea Autonomă Maghiară, — din multe S.M.T.-uri din regiunile Arad, Timișoara și altele, precum și muncitorii din gospodăriile agricole de stat din regiunile Arad, Timișoara, Oradea, au depășit planul lucrărilor agricole de primăvară. În întrecerea pentru titlul de «cel mai bun tractorist», tractoristul Ionel Străiuș, dela S.M.T. Peciul Nou Timișoara, a realizat pînă la 20 aprilie sarcina sa de plan, la muncile de primăvară, în proporție de 267%».

Și acestea sînt numai cîteva din nenumăratele biruințe, cu care oamenii muncii dela orașe și dela sate au ținut să se înfățișeze la sărbătoarea primăverii, a muncii și a păcii. Multe alte victorii luminoase a înregistrat poporul nostru în domeniul culturii, al artei, al asistenței sociale. «Puterea populară a determinat uriașe schimbări în viața muncitorilor, țăranilor muncitori, intelectualilor, femeilor, tineretului și minorităților naționale».

După înopțări seculare, poporul român a izbucnit în lumina caldă a primăverii. Totul mustește de viață nouă, totul se vrea scaldat în soare, totul freamătă de dorul împlinirilor.

Adevărul vieții, forțele invicibile ale vieții au biruit!

Adevărul poporului, puterea și vitalitatea poporului au triumfat!

Primăvara poporului nostru este curată ca adevărul care a biruit în viața lui. Și cît de minunată se arată această primăvară la frumoasa sărbătoare a lui 1 Mai, sărbătoare a primăverii, a muncii și a păcii. Și e minunată nu pentru că cerul e mai senin, nu pentru că florile cașilor sînt mai albe, nu pentru că păsările cîntă mai frumos, ci pentru că oamenii noștri au devenit altfel de oameni, au devenit oameni liberi, stăpîni pe soarta lor, pe viața lor, pe viitorul lor. În cugetul lor, în conștiința lor, în inimile lor, în făptuirile lor nu mai stăruie decît o singură grijă: aceea de a grăbi zidirea marelui fericiri a tuturor.

La 1 Mai, poporul nostru și-a manifestat dragostea înflăcărată pentru pace, conștient că în lume există o seamă de oameni care nu iubesc «primăvara omenirii», nu iubesc soarele, nu iubesc livezile înflorite, nu iubesc neastîmpărul albinelor, nu iubesc zîmbetul copiilor, nu iubesc fericirea oamenilor. Pentru acești «antropoizi» — cum li zicea marele Gorki — esențial nu este seninul de pe cer și din inimile oamenilor, ci «ceva» mai de soi, mai palpabil, mai strălucitor decît soarele, — aurul, care le asigură puterea de a înrobi omenirea. Aurul este singurul idol la care se închină acești iuși. Pentru dobîndirea lui, ei sînt în stare, dacă e nevoie, să ucidă milioane de oameni, să distrugă țări întregi și popoare întregi. «Ei trimit avioane de cercetare pentru a afla cum e mai bine să lanseze bombe pe Coreea ce-și vîdece rănilor, în cazul cînd — lucru pe care ei îl așteaptă — se va ivi ocazia de a arunca aceste bombe. Ei încearcă avioane de transport pentru a le trimite în câmpiile eroicului Vietnam. Pentru ei nu prezintă importanță, că aceasta va avea drept urmare uciderea vietnamezilor, moartea tinerilor trimiși din Franța. Dimpotrivă, cu cît vor pieri mai mulți, cu atît e mai bine! Și cu cît va dura mai mult, cu atît e mai avantajos pentru ei. Ei înarmează pe fasciștii din Ger-

mania Occidentală, acordându-le funcții, glorie și bani, ațîțindu-i împotriva Nemților care trăiesc în Republica Democrată Germană, împotriva Polonezilor și Francezilor, împotriva Austrieților, Cehilor, Ungurilor și, firește împotriva Uniunii Sovietice. Același lucru îl fac și cu Japonezii, asmuțindu-i împotriva R. P. Chineze».

Făuritor al vieții sale celei noi — sub zodia «Primăverii» ce și-a cucerit-o —, poporul nostru știe că munca sa pașnică și creatoare este indisolubil legată de apărarea păcii în lume.

La 1 Mai, oamenii muncii din patria noastră și-au manifestat încă-odată hotărîrea lor nestrămütată de a contribui la apărarea și consolidarea păcii, la întărirea prieteniei între popoare, la stăvîlirea planurilor ucigașe ale ațîțătorilor la război.

La 1 Mai, poporul nostru a demonstrat cu putere aprobarea sa unanimă față de declarația guvernului R.P.R., care susține întru totul propunerile Uniunii Sovietice privitoare la securitatea colectivă în Europa și în lumea întreagă.

La 1 Mai, poporul român și-a afirmat din nou dragostea sa nețărmurită față de Marele Popor Sovietic, a cărui politică de pace și prietenie între popoare corespunde integral intereselor vitale ale tuturor națiunilor și constituie stăvilarul principal în calea deslănțuirii unui nou măcel general.

Poporul nostru — cu gîndul ațîțit către viitor și adîncit în munca sa constructivă — știe că norii întunecați ai războiului vor fi împrăștiati de soarele arzător al păcii; el știe că nici un dement din lume nu va putea scoate primăvara dintre anotimpuri; el știe că «dragostea omenirii muncitoare, a omenirii care luptă pentru pace și pentru lumină, este de neînvins»; el știe că bucuria vieții, setea de libertate, dorul de fericire și avîntul spre pace nu pot fi asasinate cu nici un fel de arme; el știe că forțele vieții și ale libertății vor triumfa pururea asupra forțelor înrobirii și ale morții; el știe că «războiul va putea izbucni numai dacă oamenii vor slăbi lupta împotriva lui, lupta împotriva aceluia care-l pregătesc; nu va fi război dacă oamenii vor intensifica această luptă»; el știe că, pînă la urmă, «victoria va fi inevitabil de partea aceluia care luptă pentru libertatea, pentru pacea și fericirea oamenilor, pentru că forța vieții și adevărului vieții sînt de neînvins, așa precum sînt de neînvins forța și adevărul primăverii».

La 1 Mai, poporul nostru trudit a manifestat, cu avînturi însoțite, pentru «primăvara omenirii», pe care el a început s-o trăiască și o vrea trăită de toate noroadele pămîntului.

La 1 Mai, oamenii muncii de la noi — alături de întreaga lume muncitoare de pretutîndeni — a manifestat pentru nepieritoarea tinerețe a omenirii, pentru primăvara din sufletele tuturor oamenilor, pentru «primăvara» din care vor naște toate primăverile viitoare.

Biserica Ortodoxă Romînă, cu ierarhii, slujitorii și închinătorii ei, a fost și ea de față — cu rugăciunile către Cel Atotputernic — la această sărbătoare a primăverii, a muncii și a păcii.

Slujitoare încredințată a Domnului Păcii, Adevărului, Luminii și Vieții, Biserica noastră — care și proslăvește pe Izbăvitorul ei în cuprînderea «Primăvară Dulce» — a fost alături de întregul nostru popor trudit, care a manifestat pentru «primăvara omenirii».

Pr. GRIGORE BURLUȘANU

O ZI ISTORICĂ A POPORULUI NOSTRU

În viața poporului nostru, ziua de 9 mai are semnificația unei frumoase sărbători. Este ziua proclamării independenței de stat a României și, în același timp, ziua victoriei glorioase a Armatei Sovietice asupra fascismului, victorie care — odată cu eliberarea popoarelor europene — a adus și eliberarea patriei noastre, creindu-ne condițiile pentru formarea statului democrat popular și pentru făurirea vieții noastre celei noi.

Proclamarea independenței noastre de stat a avut loc la 9 mai 1877, când — în urma manifestațiilor entuziaste ale mulțimilor care înconjuraseră palatul Camerei și a unui patriotic discurs al lui Kogălniceanu — Parlamentul român a votat Moțiunea pentru denunțarea suzeranității față de Poarta Otomană și intrarea României în război, împotriva Turciei, alături de Marea Rusie. În această Moțiune se spune, între altele:

«Camera ia act că războiul dintre România și Turcia, că ruperea legăturilor noastre cu Poarta și independența absolută a României au primit confirmarea oficială.»

Împrejurările istorice care au dus la războiul Rusiei și României împotriva Turciei și la cucerirea independenței de stat a țării noastre sînt, pe scurt, următoarele:

În miezul verii lui 1875, se produse o răscoală în Muntenegru și Serbia, îndreptată împotriva marilor latifundiați otomani, «pentru scuturarea jugului turcesc».

La începutul anului 1876, cele două state — Serbia și Muntenegru — au încheiat un pact de asistență mutuală, iar în iunie același an, au declarat oficial război Turciei.

În scurtă vreme, însă, Turcia reușește să scoată Serbia din luptă, micul stat Muntenegru rămînînd singur în fața colosului otoman.

Spre a ajuta aceste popoare și toate națiunile din Balcani în lupta lor pentru scuturarea robiei otomane, Rusia mobilizează la 12 iunie 1876.

În octombrie 1876, guvernul român intră în tratative cu Rusia, în vederea stabilirii unei acțiuni comune împotriva Puterii otomane. Ajungîndu-se la un acord cu privire la trecerea oștilor rusești prin România, împotriva Turciei, — la 3,15 aprilie 1877 Kogălniceanu semnează convenția. Este de reținut că la acea dată, țara noastră nu era încă independentă. Totuși «Rușii au tratat cu România ca stat cu stat și se îndatorau a respecta legile și instituțiile sale».

Războiul împotriva asupririi otomane — date fiind stările sociale dela noi — a fost foarte popular în sinul maselor românești. «În popor era adînc înrădăcinată din generație în generație, dorința de a cuceri independența. Masele populare au simțit pe propria lor spinare, veacuri de-a rîndul, greul jug otoman. Ele doreau să cucerească independența și, odată cu aceasta, să rezolve revendicările lor sociale. În special țărănimea a sperat că, odată cu independența, va căpăta pămînt. De aceea, în momentul cînd a fost chemat la armă, poporul s-a dus cu avînt la luptă», așa cum ne arată Vasile Alecsandri în versurile sale de neuitat:

*Din cîmp, de-acasă, dela plug,
«Plecat-am astă vară,
«Ca să scăpăm de Turci, de jug,
«Sărmana noastră țară».

Aşa ne spuse-n graiul său
Sergentul Mătrăgună
Şi noi ne-am dus cu Dumnezeu,
Ne-am dus cu voie bună».

În ceasul când oştile ruseşti au pătruns pe teritoriul României îndreptându-se spre Dunăre, comandantul militar rus a adresat poporului român o proclamaţie, în care se vedeşte tot sufletul mare şi generos al marelui popor vecin şi frate dela răsărit:

«... venim la voi ca vechi prieteni şi voitori de bine; nădăjduesc să găsec la voi aceeaşi sufletească primire, pe care au arătat-o străbunii voştri oştilor noastre în trecutele răzbele ce le-au avut cu Turcii».

Trecerea trupelor ruseşti prin Bucureşti a fost salutată — în numele entuziastei populaţii a noii noastre capitale — de către C. A. Rosetti, cu cuvintele:

«Devenit numai de erî capitala unui stat pe deplin independent, oraşul Bucureşti e mîndru să deschidă, astăzi, porţile sale liberatorului popoarelor din orient... El ne-a însărcinat a ridica vocea în numele său, pentru a saluta pe aceia... care au binevoit a face îndoit memorabilă noua fază în care a întrat România liberă şi independentă».

Războiul a fost crâcn şi sîngeros. Pe cîmpurile de bătaie, ostaşii ruşi şi romîni au făcut minuni de vitejie. Jertfele celor ce au venit la noi ca «vechi prieteni şi voitori de bine» au fost imense. Iar biruinţa nu a întîrziat să vină. Şi pentru România, această victorie a însemnat dobîndirea definitivă a independenţei de stat şi, totodată, cimentarea unei prietenii atît de scumpe poporului nostru, prietenia cu poporul rus.

Spunea pe bună dreptate comandamentul oştilor ruseşti, după căderea Plevnei:

«Frăţia de arme a armatelor ruse şi romîne a legat noi raporturi între cele două popoare».

Greul războiului pentru independentă — şi este bine să ne amintim acest lucru — a fost purtat de masele truditoare dela noi şi, în deosebi, de ţărănimea muncitoare. Păturile conducătoare ale ţării au fost prezente, atunci, doar la nenumăratele bancheturi, la seratele «lumi bune», la festinurile nesfîrşite şi la onorurile nemeritate. Pe redevtele dela Griviţa, dela Plevna, dela Rahova şi dela Smîrdan, şi-au vărsat sîngele doar pâlmaşi pămîntului, care nădăjduiau că după sfîrşitul prăpădului, vor scăpa nu numai de jugul turcesc, ci de toate impilările de acasă.

Dar pentru neatîrmarea ţării, norodul nostru truditor a trebuit să mai facă şi alte jertfe, care traduse în cuvinte, tot sînge se chiamă. Iată ce spune în această privinţă, unul dintre conducătorii cercurilor revoluţionare dela noi, din acea vreme, Nicolae Petrovici Zubcu Codreanu, într-o scrisoare adresată geografului francez Elisée Reclus, scrisoare publicată de acesta în gazeta «Le travailleur» din februarie 1879:

«Pentru a duce războiul, pentru întrebuiţarea unei armate de 60.000 oameni, guvernul nostru n-a avut parale; şi iată că s-a găsit un mijloc pe care ocîrmuirea l-a propus, iar Camera şi Senatul l-au admis şi care constă în a rechiziţiona de pe la toţi cetăţenii ţării, toate obiectele necesare pentru întreţinerea armatei.

«Pe temeiul acestei legi, s-au rechiziţionat în ţară cai pentru artilerie şi cavalerie, căruţe şi boi de transport, vite pentru tăiat, porumb, grîu,

zarzavaturi, și s-au mobilizat bătrînii și copiii destinați pentru a cărași toate transporturile militare. Firește, că această lege militară nu explica deloc modul de rechiziționare, astfel că, alături de bogătașul căruia i se rechiziționa o vacă, un bou, o pereche de cai, se rechiziționa la cel sărac ultima vacă și ultimul cal. Dela țărani noștri săraci lipiți pămîntului, se rechiziționa ultimul sac de mlaai, ultima căpiță de fin.

«Căraușii țărani, mînați ca niște vite și fără să aibă în traista lor merinde pentru drum, plecau după armata romînă, dincolo de Dunăre, unde își pierdeau vitele, căruța și adeseori isprăveau viața lor chinuită într-un spital din Bulgaria. Iar în caz cînd soarta le permitea să se întoarcă îndărăt la vatră, fără boi și fără căruța, cu picioarele și cu mîinile degerate, primeau dela administrație, drept răsplată pentru toate suferințele lor, pentru întregul avut rechiziționat, o fițuică în care, pentru 6 săptămîni de căraușie, li se plătea cel mult suma de 30 lei».

Nu mai puțin jalnice au fost și condițiile în care erau nevoiți să lupte vitejii noștri ostași în războiul pentru independență, trimiși în focul bătăliilor, de cele mai multe ori, înarmați doar cu cele «șapte vieți în pieptul de aramă» și hrăniți doar cu zeama searbădă a făgăduelilor deșarte.

«... Picioarele și mîinile care ne muncesc țarinele în vreme de pace — scria I. L. Caragiale la 5 ianuarie 1878 — degerau în șanțurile redutelor; oștenii romîni n-aveau drept hrană decît o fărîmătură de pesmete negru, muiat în făgașul săpat de roata tunului». Iar, în același timp, marea moșierime, bogătașii, lumea «subțire», conducătorii țării își dovedeau «patriotismul» rostind discursuri ad pompam, cînd își împărțeau «meritele» ovaționînd o «dramă națională de ocazie cu mare spectacol».

Independența noastră de stat, dobîndită prin jertfele ostașilor țărani, care și-au înfrățit sîngele cu eroicii soldați ruși, nu a adus norodului nostru truditor niciuna din roadele pe care le aștepta. Dimpotrivă, atunci cînd s-au întors viteji acasă, cu trupurile hălcuite în bătălii, și au cutezat să ceară pîne și pămînt, li s-a răspuns cu temniță, cu gloanțe și cu moarte. De aceea răbufnirile lor protestatare împotriva hainilor exploatare ai țării s-au ținut lanț către sfîrșitul veacului trecut, culminînd cu răscoala din 1907, în care și-au aflat moartea peste 11.000 de țărani.

Lupta poporului romîn pentru obținerea de drepturi și libertăți democratice a continuat, fără întrerupere, și după dobîndirea independenței de Stat a Romîniei. Ea a devenit mai conștientă, mai ascuțită și mai organizată, după ce clasa noastră muncitoare din industrie — dezvoltîndu-se din ce în ce mai mult — a luat în mîinile ei frînele acestei lupte, ducînd-o la biruința deplină în condițiile create de marile victorii ale armatelor sovietice în cel de al doilea război mondial.

*

La 9 mai, popoarele Europei sărbătoresc ZIUA VICTORIEI istorice a armatelor sovietice asupra forțelor negre ale fascismului hitlerist.

Neuitate vor rămîne pentru deapurarea însoritei zile ale lui mai 1945, cînd — înălțînd drapelul victoriei deasupra Reichstagului — eroicii ostași sovietici au consfințit solemn și triumfător zdrobirea definitivă a celei mai uriașe mașini de război din cîte a cunoscut omenirea.

Au biruit atunci oștirile păcii, ale libertății, ale dreptății sociale, ale înțelegerii și colaborării dintre oameni și popoare.

Sute și sute de milioane de oameni de pe tot întinsul pământului și-au îndreptat atunci și-și îndreaptă și azi privirile cu dragoste și recunoștință spre Uniunea Sovietică, eliberatoarea omenirii de barbaria fascistă.

Istorică victorie a popoarelor sovietice a făcut să nască, în inima omenirii, noi nădejdi într-o viață pașnică, liniștită și ferită de urgia unor războaie viitoare. Căci cei ce au înfrînt diabolicul spirit teutonic, care a însingurat lumea de atîtea ori, reprezentau Puterea Sovietică, acea minunată Putere care a părîns în istorie cu solia păcii pe buze: «PAȘCE POPOARELOR!».

În perspectiva celor nouă ani care s-au scurs dela acel luminos 9 mai 1945, omenirea știe astăzi, că toate nădejdiile ei într-o viațuire pașnică sînt indisolubil legate de statornică și neclintită politică de pace a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară care au luat ființă din eliberatoarea victorie a oștilor sovietice.

Împotriva tuturor neofasciștilor de astăzi, — care de dincolo sau de dincoace de Ocean își flutură amenințările cu un nou și nimicitor război — se înalță, ca un invincibil stăvilă al păcii, Marea Uniune Sovietică, alături de care s-au aliniat toate forțele iubitoare de pace din întreaga lume.

În toate momentele cruciale de gravă criză pentru liniștea omenirii — momente create de pofta nestăpînită de dominație mondială a reacțiunii din «lumea nouă» —, Uniunea Sovietică s-a ridicat cu hotărîre împotriva oricărei aventuri sîngeroase, proclamînd luminos și înalt dreptul la pace și la muncă creatoare al tuturor popoarelor pământului.

La recenta sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S., G. M. Malencov mărturisirea — nu știm pentru a cîta oară — constantă politică de pace a Uniunii Sovietice, spunînd: «Politica externă a Uniunii Sovietice a făcut și susține propuneri a căror înfăptuire ar putea crea garanții pentru o pace trainică, pentru securitatea popoarelor. Politica sovietică de întărire a păcii pornește dela faptul că, în actualele condiții, tocmai colaborarea pașnică între state, — independent de orînduirea lor socială — trebuie și poate determina dezvoltarea relațiilor internaționale, trebuie și poate asigura slăbirea continuă progresivă, a încordării internaționale».

Sărbătorind istorică victorie asupra fascismului, omenirea iubitoare de pace nu uită că — în timp ce Uniunea Sovietică face eforturi uriașe pentru menținerea și consolidarea păcii — în lume există o seamă de forțe agresive care vor să dezlanțuie un nou măcel general. În fața acestei primejdii se ridică, însă, marele front organizat al partizanilor păcii, care crește și se dezvoltă necontenit și care va ști să stăvilească la timp orice încercare de a arunca omenirea într-o nouă încheștare sîngeroasă.

Poporul nostru muncitor se numără și el între popoarele iubitoare de pace, luptătoare pentru pace și trudoare pentru cauza păcii.

Ziua de 9 mai este o sărbătoare deosebit de scumpă oamenilor muncii din patria noastră. Marea și strălucita victorie a Popoarelor Sovietice asupra fascismului este, pentru poporul român, indisolubil legată de viața cea nouă care a înflorit pe toate plaiurile românești. Fiecare om al muncii din țara noastră știe că viitorul însoțit pe care, prin muncă osîrdnică și plină de avînt, ni-l făurim astăzi, își are începutura în istorică victorie a Uniunii Sovietice asupra barbariei fascismului. De aceea, în această zi, dragostea și recunoștința poporului nostru se îndreaptă cu

plinătate și din toată inima către marii noștri vecini, prieteni și frați dela Răsărit, urîndu-le o nouă victorie, o istorică victorie, o victorie a păcii și vieții asupra întunecatelor forțe ale războiului și morții.

Biserica Ortodoxă Română — închinătoare și slujitoare a Dumnezeu-lui Păcii, Dumnezeu care în ipostaza Duhului Sfînt este simbolizat în chip de alb porumbel, de porumbel al păcii — a înălțat în această zi de 9 mai, zi de îndoită sărbătoare a poporului nostru, fierbînți rugăciuni către Părintele Cereșc pentru toți cei ce s-au jertfit în războiul pentru dobîndirea independenței de stat a Romîniei, ca și pentru toți acei viteji care și-au dat viețile în războiul d'n urmă pentru eliberarea popoarelor și pentru pacea lumii.

În rugile sale de fiecare zi, Biserica noastră dreptslăvitoare îmbrățișează pe toți aceia care străduesc și luptă pentru ca războaiele să nu mai fie, pentru ca pacea să biruie, pentru ca în lume să triumfe adevărul, lumina și viața.

Pr. V. MITRU

—o—

LUMINA INVINGE !

Cînd, în 1945, s-a tras ultimul glonț, a bubuit ultimul tun, a lătrat sinistru ultima mitralieră, a huruit amenințător ultimul bombardier și a răbufnit ultima explozie, — omenirea a răsuflet ușurată, că a scăpat de năpraznă.

Rănile lăsate de război au fost multe. Lacrimi și jale, aproape în fiecare familie. Însingerări nemăsurate. Ruine și distrugerii pretutindeni pe unde Marte și-a purtat pașii.

Trecut, însă, prăpădul, omenirea a încercat să-și lege rănile, să ridice fruntea spre seninătățile de azur ale cerului, să privească cu încredere viitorul și să depene firul de aur al fericirii pe care — prin muncă osîrdnică și sub zorile păcii — urma să și-o făurească.

Oamenii simpli și cinstiți de pe toate laturile globului, oamenii OAMENI, truditonii cu brațele și ostentorii cu mîntea, toți acela care constituie singura sare a pămîntului și lumină a lumii, socoteau că a bătut ceasul pentru începătura unei vieți noi, a unei vieți care să nu mai semene deloc cu cea dinainte; o viață care să însemne o sărbătoare fără sfîrșit a muncii pașnice și creatoare, a prieteniei între toți oamenii și a înfrățirii tuturor popoarelor.

După coșmarul de infern al războiului, după atîtea momente de groază și după atîtea fapte eroice de legendă, drumul omenirii nu putea fi conceput altfel, decît ca un drum luminos pe pajiștile înflorite ale păcii, ale muncii și ale fericirii.

În sufletul omului neprihănit de pretutindeni cîntă, cu vibrări adînci de orgă, missa solemnă a păcii, a bucuriei și a vieții.

În fiecare inimă curată, în fiecare cuget neîntinat, în fiecare conștiință nepătată, se înălța tumultos imnul celei mai mari fericiri pe care o

poate nădăjdui un om,—fericirea de a munci în pace, de a vedea cum cresc holdele din rova sudorii tale, cum se ridică mărețe construcții cu mâinile tale, cum sporește cultura ca rod al minții tale și cum înfloresc bucuria de a trăi în ochii copiilor tăi.

Ideia neînțelegerii și vrajbei între state și noroade, a unor proaste relații de vecinătate, și cu atât mai puțin ideia unei noi amenințări de război, nu-și mai putea afla loc în conștiința oamenilor și popoarelor.

Din adâncurile ființei atitor milioane de oameni simpli și cinstiți din toate colțurile lumii — a oamenilor care făuresc cu truda minții și a brațelor lor tot ceea ce este mai de preț, mai frumos și mai înțelept pe pământ, se revărsa, cu limpezimi de cleștar, cel mai sublim cânt al vieții:

— «Trăiește, omenire! Afară e primăvară, — veșnica primăvară a păcii!».

Așa gindeau, așa simțeau, așa nădăjduiau toți cei ce au cunoscut ororile războiului, toți cei ce au luptat și au sîngerat în război pentru ca războaie să nu mai fie.

Dorul vieții și al muncii pașnice gilgia puternic în toate inimile.

Curcubeul păcii — înălțat pe cerul întregii omeniri — una pe oamenii de toate culorile, de toate rasele, de pe toate meridianele globului, în aceeași sacră năzuință:

«Toți de aci, aflați pe pământ, sîntem soldații aceleiași oști, ce-nalță-n lumină viața».

Cîntul dragostei, cîntul vieții, cîntul muncii libere, cîntul păcii răsuna duios ca un freamăt de pădure, în sufletele oamenilor care «stăteau de vorbă cu viitorul».

* * *

Pe bolta azurie a acestui imens senin de cuget al omenirii însetate de pace, de muncă și de fericire, s-au profilat, însă, curînd umbrele negre ale neliniștii, auzindu-se croncănit sinistru de corbi prevestitori de noi nenorociri.

Strigoi omenirii — care nu se hrănesc și nu viețuiesc decît cu sîngele cald al oamenilor, sînge pe care printr-o alchimie diabolică îl transformă în aur — au început să caute noi victime pentru marele Moloh, căruia ei se închină.

Virilocajii au început să dănțuiască în jurul vițelului de aur, slavoslovind pe însîngeratul Marte.

Hienele umane au ieșit din hrube aurite, adulmecînd prin cimitire morminte proaspete.

La numai un an după încheierea celui mai distrugător război pe care l-a cunoscut vreodată omenirea — al doilea război mondial — a fost aruncată în fața lumii întregi o nemai pomenită sfidare. Protagoniștii ai politici de peste Ocean au început să rostească — în vara anului 1946, — discursuri incendiare, prin care încetau lumea apuseană la o «cruciadă» împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară.

Acesta a fost doar începutul. La un an după aceea, — de data aceasta dela Washington — a fost adresată omenirii o nouă amenințare, făcînd-o să înțeleagă că nu are de ales decît între «modul de viață american» sau bomba atomică.

Lumea întreagă a înmărmurit de indignare. Rănile ultimului război erau încă nevindecate. Mormintele erau încă proaspete. Marți mutilați încă nu lepădaseră cîrjile. Și iată, o nouă primejdie de război bătea la ușă.

Oamenii cinstiți din toate colțurile pămîntului s-au privit adînc în ochi, și-au înțeles inimile, și-au conjugat vrerile și au spus cu hotărîre:

«Pace lumii!

Război-războiului!».

Și astfel, — din conștiința trează a omenirii, din această conștiință ultragiată de inveterații ațîțători la război — a luat ființă cea mai uriașă mișcare pentru apărarea păcii din cîte a cunoscut istoria: «Mișcarea Mondială a Partizanilor Păcii».

Datele acestui unic fapt din analele istoriei sînt cunoscute:

La Wroclaw, în vara anului 1948, peste patru sute de intelectuali, veniți din toate laturile pămîntului, de diferite convingeri politice, filosofice și religioase, au lansat strigătul de alarmă:

«Pacea este amenințată!

Trebue să luptăm pentru a o salva!».

Această chemare la lupta sfîntă pentru apărarea păcii, pentru apărarea vieții — chemare care purta girul moral al unor personalități de circulație mondială, ca Irina Joliot Curie, Ilya Ehrenburg, Picasso, Hewlett Johnson, J. D. Bernal, Vercors, Alexandru Fadeev, Gutusso, etc. — a avut un ecou puternic în sufletele a milioane de oameni de pe toată întinderea pămîntului, a căror azeziune spontană la acțiunea comună inițiată de congresiștii din orașul martir, Wroclaw, a constituit un prim și hotărît răspuns noilor pretendenți la dominația mondială și infatuaților «cavaleri ai bombei atomice».

La puțină vreme după aceea, la 25 februarie 1949, Biroul Internațional de legătură între intelectuali, ales la Wroclaw, — împreună cu Federația Internațională Democrată a Femeilor, la care au aderat numeroase personalități ilustre din toate părțile lumii — au lansat un vibrant Apel pentru convocarea întîiului Congres Mondial al Păcii.

Ca niște clopote de alarmă au răsunat chemările acestui Apel în lumea întreagă. În mai puțin de două luni, acest Apel a fost îmbrățișat de un impresionant număr de delegații, care reprezentau peste cinci sute de milioane de oameni, hotărîți să apere pacea împotriva celor ce vor să o turbure.

La 20 aprilie 1949 — la Paris și Praga — s-au deschis lucrările primului Congres Mondial al Păcii, unde reprezentanți ai aproape tuturor popoarelor din lume au proclamat adevărul, că apărarea păcii, apărarea culturii, apărarea omului, nu constituie o problemă numai pentru guvernanții anumitor țări, ci constituie o problemă fundamentală pentru toți oamenii simpli de pretutindenea, care au dreptul, ba chiar datoria, să-și spună cuvîntul — și să-l spună răspicat — atunci cînd este în joc viața lor, viața copiilor lor, viața întregii omeniri.

Pentru întia oară în istoria lumii a fost proclamată — în numele a sute de milioane de oameni — ideea luminoasă că «apărarea păcii este cauza tuturor popoarelor» și că numai o luptă dîrză, hotărîtă și solidară

a tuturor celor ce iubesc pacea și munca creatoare, va putea stăvili uci-gașele planuri sîngeroase ale guvernanților de peste ocean care — pentru înfăptuirea unui întunecat ev de dominație mondială și de înrobire a oamenilor și popoarelor — încearcă să declanșeze cel mai distrugător război din cîte a cunoscut omenirea, — războiul atomic.

Lupta pentru apărarea păcii a devenit, astfel, un imperativ de conștiință pentru toți oamenii cinstiți din lume. Ei au înțeles că omenirea trece printr-un moment crucial și că orice pasivitate, orice «neutralitate», orice absență din frontul unit al luptătorilor pentru pace, echivalează cu un act de trădare față de cauza sfîntă a păcii. Oamenii s'impli de pretutîndeni — oameni cari nu sînt atît de «simpli» cît ar dori-o ațițătorii la război — au sesizat că datoria lor primordială este aceea de a demasca, în fața lumii întregi, orice tendință de agresiune, orice «pacifism» de paradă, orice încercare a lupilor hrăpitori de a se îmbrăca în piele de miel spre a-și camufla «abil» intențiile lor criminale. Omenirea a început să înțeleagă la timp că «și diavolii îmbracă haina serafică a îngerilor luminii», atunci cînd vor să distrugă omul. De aceea tuturor pacifiștilor de carnaval trebuie să li se smulgă măștile, pentru a li se vedea adevărata lor înfățișare de agresori odioși, care — vrînd să îmbete lumea cu proclamarea unor suave «țeluri pașnice» — urmăresc cu înverșunare scopurile lor războinice.

Astfel, — în urma repetatelor amenințări de este ocean cu întrebuintarea energiei atomice în scopuri de război — Comitetul Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii, întrunit la Stockholm, a lansat la 19 martie 1950 un Apel către întreaga omenire iubitoare de pace, cerînd să fie pusă în afară de lege arma atomică cu care cercurile agresoare occidentale terorizează lumea.

«Apelul dela Stockholm» — cum l-a înregistrat istoria — a primit, în scurtă vreme — azeziunea entuziastă a peste cinci sute de milioane de oameni de pe tot întinsul pămîntului, care prin semnătură, deci cu responsabilitate personală, s-au manifestat ferm împotriva isteriei războinice, împotriva posibilei crime atomice, arătînd totodată forța considerabilă a mișcării mondiale a partizanilor păcii.

Solidaritatea impresionantă a omenirii în jurul steagului alb al păcii, înălțat de Apelul dela Stockholm, a împiedicat pe agresorii de peste ocean să întrebuinteze arma atomică întru realizarea țelurilor lor sîngeroase de dominație mondială. Prin aceasta, fiecare om iubitor de pace și-a sporit convingerea că intervenția sa personală în problemele care frămîntă azi lumea are un sens pozitiv și salutar; că pentru apărarea muncii sale pașnice, a vieții și fericirii sale are și el ceva de spus, și că de cuvîntul său trebuie să se țină seama și se va ține seama.

Dar Apelul dela Stockholm a mai adus un serviciu omenirii. El a dat prilej lumii să cunoască mai precis care sînt forțele reale pe care se sprijină pacea mondială, și care sînt forțele întunecate ale agresiunii. S-au desenat acum, cu limpezime, cele două lagăre în care — din nefericire — s-a împărțit lumea: de o parte, lagărul păcii, democrației și progresului în frunte cu Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, — de cealaltă parte, lagărul agresiunii și războiului, sub conducerea păturilor reacționare din țările occidentale, în frunte cu noii pretendenți la dominația mondială, — guvernanții din S.U.A. Dela Răsărit, oamenii s-au

obișnuit să primească mereu vestirile păcii trainice; dela Apus, necontenitele amenințări cu un nou măcel general.

Și nu a trecut multă vreme pînă cînd agresorii de peste ocean au trecut, dela planuri și amenințări singeroase, la acțiuni și fapte singeroase, declanșînd războiul de agresiune împotriva pașnicului popor coreean.

Lumea întregă a putut asista acum la un spectacol de o cruzime atît de înfiorătoare, încît omenirea a încremenit de oroare. Războiul nu a fost dus numai pe front; el a fost purtat cu înverșunare și împotriva populației pașnice, împotriva bătrînilor, femeilor și a copiilor, împotriva holdelor, împotriva școlilor, spitalelor, laboratoarelor, azilurilor, etc.

Satanicele cruzimi ale agresorilor din Coreea au deschis, însă, ochii oamenilor și popoarelor pentru o înțelegere justă a ceea ce înseamnă un nou război general, în care — pe lîngă distrugerile bombardamentelor, pe lîngă pîrjolul napalmului, pe lîngă armele chimice, biologice și bacteriologice — ar fi întrebuițate și armele atomice și hidrogenice — arme de nemăintîlnită nimicire în masă.

Și astfel, fiecare picătură de sînge, vărsat de eroicii luptători coreeni, pentru apărarea «Țării dimineților liniștite», a fost sămînță rodnică de noi și noi partizani ai păcii în lumea întregă.

De aceea, la 16 noembrie 1950, — cînd s-a deschis la Varșovia cel de al doilea Congres Mondial al Partizanilor Păcii — au participat la lucrări delegații a 81 de țări, reprezentînd peste 600 de milioane de oameni. Intr-un entuziasm de nedescris, participanții la acest Congres au lansat lozincă luminoasă ca soarele și mobilizatoare ca o nădejde:

«Pacea nu se așteaptă!

Pacea se cucerește!».

Forța morală și numerică a mișcării mondiale pentru apărarea păcii, devenise în acest moment considerabilă. Sublinînd acest lucru, Pietro Nenni a remarcat pe drept cuvînt: «Mișcarea partizanilor păcii a ieșit din stadiul unei mișcări pur ideologice și a devenit o forță de care trebuie să se țină seama... Noi am devenit în modul cel mai pozitiv și mai concret, «a șasea mare putere», pe care o punem în slujba păcii și care, prin sine însăși, constituie speranța întregii omeniri».

Iar Ilya Ehrenburg, marele scriitor sovietic, a arătat judicios responsabilitatea personală a fiecărui luptător pentru pace, spunînd: fiecare este responsabil «pentru toți copiii albi și negri, pentru copiii Londrei și ai Moscovei, Parisului și Pekingului, pentru copiii aflați printre zgîrie-norii din New-York și pentru cei care rătăcesc printre ruinele din Coreea». «Fiecare este responsabil pentru civilizația și cultura lumii întregi. Războiul nu este de neînlăturat. Există posibilitatea coexistenței pașnice a celor două sisteme... Superioritatea unui sistem filozofic sau economic nu trebuie dovedită prin război... «Războiul nu este moașa Istoriei... El distruge floarea omenirii. Războiul este respins cu hotărîre de toți cei ce iubesc viața, de năzuințele tuturor oamenilor care privesc cu încredere viitorul pe care vor să și-l făurească prin truda brațelor și prin lumina minții.

Printre măsurile concrete pentru menținerea păcii, propuse de Congresul dela Varșovia, este și aceea ca parlamentele tuturor țărilor să

voteze legea privitoare la apărarea păcii, lege prin care să se interzică — sub sancțiune gravă — orice propagandă de război, din partea oricui ar veni ea.

Această propunere cinstită și deschisă a partizanilor păcii a pus la grea încercare pe guvernânții țărilor occidentale. Nesfiindu-se să vorbească mereu despre țelurile lor «pașnice» în timp ce se pregăteau febril de război, ei aveau acum prilejul să dovedească lumii întregi, printr-un act pozitiv și la lumină zilei, că faptele lor se conjugă perfect cu vorbele lor. Dar această dovadă nu s-a produs. Guvernânții din Apus nu și-au luat un asemenea angajament solemn în fața omenirii, desvăluind astfel tuturor, adevăratele lor tendințe, care nu sînt ducătoare spre pace, ci spre război. Intr-adevăr, nicio țară occidentală nu a supus parlamentului și nu a votat o lege pentru apărarea păcii. Și lucrul acesta nu are nevoie de niciun comentariu. El grăiește dela sine. Dar graiul lui poartă lîntoliul morții, nu veșmîntul primăvăratec al vieții.

Nu aceeași a fost atitudinea țărilor iubitoare de pace față de propunerea justă și înțeleaptă a Congresului dela Varșovia. Uniunea Sovietică și țările de democrație populară au votat, prin parlamentele respective, legea pentru apărarea păcii, dovedind odată în plus — dacă mai era nevoie — că popoarele lor doresc cu tărie pacea, numai pacea și nimic altceva decît pacea, căreia își închină toate forțele, toate strădanile, toate elanurile, pacea fiindu-le necesară ca soarele, sub razele binefăcătoare ale căruia sporește bunăstarea și fericirea tuturor.

Neînfrînta voință de pace a popoarelor s-a manifestat cu deosebită putere în cursul lucrărilor primei sesiuni a Consiliului Mondial al Păcii dela Viena, care a avut loc între 21-26 februarie 1951. Acest înalt organ reprezentativ și executiv al Mișcării Partizanilor Păcii — creat de Congresul Mondial al Păcii dela Varșovia — a lansat istoricul Apel cu privire la încheierea unui PACT AL PĂCII între cele cinci mari puteri: Statele Unite ale Americii, Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, Marea Britanie și Franța. În numele întăririi păcii și prieteniei internaționale, Consiliul Mondial al Păcii s-a adresat tuturor oamenilor de bună credință, cerîndu-le să semneze acest Apel, spre a se pune astfel un nou stăvilă în calea celor ce vor să împingă omenirea în prăpastia fără fund a unui nou și distrugător război general.

Sute de mii de oameni, din toate colțurile lumii, au răspuns cu însuflețire la această Chemare a păcii, a încrederii, a speranței, a vieții.

Popoarele — singurele făuritoare ale istoriei — au arătat și cu acest prilej, că voința lor de pace este de neclintit.

O etapă hotărîtoare, o etapă crucială, în evoluția Mișcării Mondiale pentru Apărarea Păcii, o reprezintă Congresul Popoarelor dela Viena, ale cărui lucrări s-au desfășurat între 12-20 decembrie 1952. La acest congres — după cum se știe — au participat, pe lîngă membrii propriu zîși ai Mișcării Partizanilor Păcii, foarte mulți delegați, care nu aparțineau Mișcării, dar care au adus o contribuție importantă la lămurirea problemelor dezbătute acolo. Prezența lor la Congresul Popoarelor a constituit un fenomen nou în viața internațională, fenomen a cărui însemnătate nu a scăpat niciunui din guvernele și popoarele lumii. La acest Sobor al Popoarelor «a fost spartă ghiata indiferenței și ostilității» pe care reacțiunea internațională a încercat să o creeze în jurul Mișcării Mondiale a Partizanilor Păcii. Semnalul de alarmă, dat de Consiliul Mondial al Păcii,

la trezit conștiința multor oameni, care se țineau departe de Mișcare, izbutind a-i face să înțeleagă că — în actualele circumstanțe internaționale — nu au de ales decît între două alternative: a se înregimenta în rîndurile apărătorilor păcii, sau a fi mobilizați, într-o zi, în batalioanele de război. Și ei au ales prima alternativă, devenind soli înflăcărați ai păcii între oameni și popoare.

La Congresul Popoarelor dela Viena — pe deasupra diferitelor convingeri politice, filosofice sau religioase, pe deasupra apartenenței lor politice la un «mod de viață» sau altul, pe deasupra deosebirilor de rasă, de culoare sau de poziția geografică a țărilor de origină a delegaților — s-a realizat un lucru de mare importanță: s-a ajuns la nestrămütata convingere că — înainte de a se obține pacea între state — se poate obține pacea între oameni și noroad. Și, într-adevăr, la acest Congres, reprezentanții ai aproape tuturor noroadelor pămîntului și-au logodit inimile și și-au cununat năzuințele în aceeași voință comună de a chezașui pacea generală și de a nu mai îngădui nimănui să declanșeze un nou război mondial. Soborul Popoarelor a arătat lumii întregi, că omenirea dorește cu înfocare pacea, că popoarele se opun cu îndirjire războaielor de agresiune, că tratativele pașnice pentru rezolvarea problemelor litigioase internaționale, și încheerea unui Pact al Păcii între marile puteri sînt singurele căi cari duc sigur spre pace și securitate generală.

Documentele adoptate de Congresul dela Viena.— Mesajul către cele cinci mari puteri pentru tratative, Apelul către întreaga omenire, Recomandările Comisiilor Congresului Popoarelor cu privire la «independentă și securitate», la «încetarea războaielor în curs», la «destinderea încordării internaționale»—au avut un imens ecou în toată lumea. Rîndurile partizanilor păcii, deacum se înmulțesc în fiecare zi. Solii păcii sînt priviți cu tot mai multă dragoste, cu tot mai multă încredere, cu tot mai mult entisiasm, chiar în țările guvernate de oameni care-și șoptesc întreolaltă despre «pericolul păcii». Pretutindeni «lumina învinge», întunerecul se împrăstie, rațiunea este biruitoare.

Spiritul tratativelor, ideea rezolvării pașnice a problemelor litigioase, «au început să triumfe asupra cultului forței brutale, asupra propovăduirii urii, asupra politicii războiului». Cei ce se tem de pace au înțeles că popoarele pot să le dejoace planurile tenebroase, pct să înlătore toate piedicile care s'tau în calea menținerii și consolidării păcii, pct să-i înlătore pe ei înșiși.

Și astfel, partizanii păcii au obținut prima mare biruință: Acordul cu privire la Armistițiul din Coreea, semnat la 27 iulie 1953. Vărsarea de sînge din «țara dimineților liniștite» a încetat. Conștiința omenirii a triumfat. Victoria păcii a început să se contureze. Politica de forță a suferit o grea înfrîngere.

Popoarele — convînse că nu există probleme litigioase care să nu poată fi rezolvate pe calea tratativelor — au cerut guvernelor să renunțe la cursa înarmărilor, la războiul rece, și să găsească o cale spre înțelegere. Glasul acesta al noroadelor nu a rămas fără ecou. Spiritul tratativelor a primit contururi limpezi în conștiința omenirii. Funestii ațîțători la război au fost nevoiți să bată în retragere; să accepte, măcar «de ochii lumii», tratativele pașnice.

Conferința dela Berlin din februarie și apoi actuala conferință dela Geneva sînt rodul dirzei lupte a popoarelor pentru pace.

Ideea tratativelor a biruit. Lupta partizanilor păcii s-a dovedit bine-făcătoare pentru pacea lumii. Acțiunea lor hotărîtă, organizată și neînfricată a arătat omenirii cît de «nebunești sînt uneltirile pumnului de oameni care mai visează să «îndepărteze» popoarele de pe pămînturile pe care le locuiesc sau să le silească să trăiască potrivit unor ordine venite din afară. Popoarele știu, astăzi, că trebuie îndepărtați nu rușii, nu americanii, nu chinezii, nu englezii, ci forțele războiului, spiritul urii, setea de dominație. Popoarele vād că pacea este aproape și ele vor face totul pentru a obține o pace cinstită, onorabilă, justă».

Partizanii păcii — după cinci ani de luptă viguroasă și nici o clipă șovăielnică — au conștiința trează că acțiunea lor comună și solidară nu a fost zadarnică. Ei au făcut totul spre a înălța «lumina deasupra pămîntului», spre a împrăștia întunericul, spre a făuri fericirea omenirii prin biruința dragostei împotriva urii, a vieții împotriva morții, a păcii împotriva războiului.

Luptătorii pentru pace din marele lagăr al democrației, progresului și socialismului știu că chează și păcii în lumea întreagă stă în propria lor forță, în puterea pe care o crează și o sporesc cu mîinile lor, pe șantiere, pe ogoare, în fabrici, în uzine, în laboratoare.

Ei înțeleg și fac și pe alții să înțeleagă, «cu deosebită claritate, natura muncii, esența ei cea mai profundă, care rezidă tocmai în pace. Pașnică prin însăși substanța ei, munca duce război pentru pace». «Noi creăm, cu mîinile noastre, garanția păcii în lumea întreagă», — spune un erou sovietic.

Mișcarea partizanilor păcii — cea mai populară din cîte au fost cunoscută în istoria universală — «a devenit posibilă în epoca noastră, cînd popoarele au început să înțeleagă tot mai adînc că omenirea muncitoare este aceea care hotărăște destinele păcii și ale războiului, hotărăște totul în lume. Și înțelegînd aceasta, oamenii simpli de pe pămînt au intuit adevărul, că nu e deloc nevoie ca ei să moară pentru setea de cîștig a celor ce amenință cu bomba atomică, și că ei au posibilitatea să salveze omenirea». Faptele și evenimentele vremii noastre au confirmat justetea și înțelepciunea celui ce a spus că oamenii muncii, care «crează toate bunurile vieții, care hrănesc și îmbracă lumea întreagă, aceștia sînt adevărații eroi și făuritorii vieții celei noi» de pace, bucurie și fericire.

Pentru partizanii păcii dela noi, cuvintele **muncă și pace** sînt două cuvinte înfrățite, două noțiuni complimentare, două realități indisolubil legate întreolaltă.

Muncitorul nostru — din oricare compartiment al creației — «luptă pentru pace în fiecare minut de lucru; de aceea el măsoară timpul în minute». El știe că «omul care măsoară vremea cu minutele are de șazeci de ori mai mult timp decît acela care îl măsoară cu orele». Și toate aceste minute de muncă strădalnică sînt închinată cu entuziasm păcii, dragostei între oameni și popoare, fericirii tuturor.

Simfonia muncii lui creatoare este statornic însoțită de cîntul inimii sale calde:

«Noi ne-apucăm de treabă obștească,
«Cinstea, necinstea s-o înfrunte,

«Neadevărul s-amuțească,
«Iar adevărul să stea-n frunte.

«Ca plugul, simplu gândul poate
«Pământul a deștețeni
«Spre pace, muncă, libertate.
«Invingă cîntul nostru-n toate
«Și-orice război îl va opr!»!.

Luptătorul nostru pentru pace — om al muncii și creației — străduște cu osîrdie pentru izvodirea unei vieți noi. Și dacă este negreșelnic cuvîntul care spune, că «**viu e doar cel ce naște viață**», atunci cum pot fi scotiți vii necroforii lumii acesteia, care vor să aducă omenirii războiul, distrugerea și moartea?

Pentru orice om cu dreaptă judecată, «**pacea însemnează primăvara, semințe încolțite, soare, toată viața, toată fericirea ei**. De aceea și imaginea muncii care apără pacea se confundă cu însăși imaginea vieții: **munca e viața... Munca este lupta pentru pace**».

Cît de legitimă este mîndria luptătorului pentru pace: mîndria de a face parte din marea cohortă a celor ce trudesce pentru ca **lumea viață să aibă, bucurie să aibă, dragoste de a trăi să aibă**. Și cît de nemărginită este fericirea lui: fericirea de a lupta pentru a aduce **libertate și pace popoarelor**.

Partizanii păcii cred în om și în atotputernicia lui veșnic biruitoare. Credința aceasta granitică în nelimitata putere a omului izvorăște credința vie în biruința forțelor invincibile ale vieții și păcii, asupra întunecatorilor și diabolicilor forțe ale morții și războiului. De aceea, luptătorii pentru pace cîntă:

«Noi sîntem drumul luminos, urcînd
«Sîntem lumini ce nu se sting nicînd...

Dragostea de viață a apărătorilor păcii se îmbină organic cu «**lupta pentru viață, pentru frumusețea, libertatea și fericirea tuturor oamenilor de pe pămînt**». Sentimentul bogăției vieții nu a pulsat niciodată cu atîta vigoare ca la omul care apără azi pacea. Omul este OM numai în măsura în care este luptător pentru viață; numai acest om-luptător este vrednic de viață, de libertate, de pace, de bucurie.

Cel ce luptă pentru pace, luptă în același timp pentru independența și suveranitatea Patriei sale, «**pentru libertate, pentru fericirea muncii creatoare, pentru fericirea și frumusețea copiilor noștri, a fetelor noastre, pentru frumusețea florilor, pentru cîntecul păsărilor, pentru zumzetul fericit și pașnic al albinelor**». Acesta e, de altfel, sensul luptei pentru pace în lumea întregă.

Este lesne de înțeles de ce azi — mai mult decît oricînd — «**cuvîntul fericire are, în toate limbile, și la toate popoarele, aceeași semnificație PAȚE**».

Cei ce năzuiesc spre viitorul luminos al omenirii au inimile pline de cîntec: cîntecul dragostei de viață, cîntecul muncii libere, cîntecul păcii trainice. «**Barbarii, care se gîndesc astăzi la război sînt gata să sugrume viitorul omenirii, pentrucă acest viitor nu le aparține lor. Ei se tem de**

timp, pentrucă timpul e împotriva lor. Ei urăsc viața, pentrucă viața e alături de oameni muncii și nu alături de o mână de jefuitori. Ei vor război, pentrucă sînt sortiți pieirii; pentrucă toată filosofia lor, toată estetica, toată economia lor, se reduce la un singur lucru: la bomba atomică».

Împotriva acestor gropari ai omenirii se ridică ca un uragan blestemul popoarelor iubitoare de pace, exprimat cu atîtă pregnanță de unul din eroii lui Șolohov: «Ridice-se soarele întunecat peste toți dușmanii vieții, peste toți dușmanii dragostei, peste toți cei ce dîstrug destinele omenestii; să-i ardă, să-i transforme în cenușă cu razele lui întunecate și necruțătoare»!

Apărătorii păcii știu, prîn intuiția infailibilă a dragostei de om, că «oricît ar turba de furie acești neoameni, acești degenerați maniaci ai profitului, care se străduiesc să folosească armele atomice, ei nu vor reuși să ardă cu foc, să înece cu apă, să orbească, nici să îngroape sub pămîntul jilav visul oamenilor despre fericire și pace». Acest vis a devenit voință, iar voința acțiune biruitoare.

Partizanii păcii — cunoscînd responsabilitatea lor în fața contemporaneității, ca și în fața generațiilor viitoare, — au conștiința clară, că pînă la izbîndirea deplină a păcii mai au de dus lupte grele. Dar ei mai știu, că pacea învinge războiul, precum dragostea învinge ura, iar viața pururea învinge moartea.

Riul cristalin al vieții nu poate fi oprit de stăvilarele morții. Gingașii ghiociei ai dragostei biruiesc întotdeauna crusta înghețată a urii. Porumbii păcii — în pofta sîngerosului Marte — vor purta, pe deasupra întregului pămînt, ramura de măslin a însoritei primăveri a omenirii.

În toate laturile lumii răsună azi triumfător, buciumul dragostei de om, al dragostei de viață, al dorului de fericire:

Pace, Pace, Pace!

Biserica Ortodoxă Romînă, — credincioasă slujitoare a lui Hristos, Domnul Păcii — binecuvîntează cu dragoste pe toți cei ce luptă, jertfesc și biruiesc pentru împlinirile păcii.

Mereu prezentă, cu fapta, cu lucrul și cu gîndul, în toate acțiunile binefăcătoare ale luptătorilor pentru apărarea și consolidarea păcii în lume, Biserica noastră dreptslăvitoare — în frunte cu Întîistătătorul ei, cu slujitorii și închinătorii ei — nu încetează să se roage Celui Atotputernic pentru plinirea îngerestei vestiri:

«Pre pămînt, pace, între oameni bună voire».

Alături de întregul nostru popor, care prin muncă pașnică își făurește viața sa cea nouă, Biserica Ortodoxă Romînă crede cu tărie în victoria forțelor păcii, ale lumînării, ale vieții, ale dragostei.

«Inima veșnic tînără a omenirii» bate astăzi cu putere pentru pace. Și putreda inimă a lumii care dispăre nu-i va putea opri svîcnirile.

Pacea birue, pentrucă pacea e viața și fericirea oamenilor.

D. V. SADEANU

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ADUNAREA EPARHIALĂ

În ziua de 1 aprilie a. c., pe tot cuprinsul Bisericii Ortodoxe Române s-au făcut alegeri pentru Adunările Eparhiale, organe deliberative pentru toate chestiunile administrative, culturale și economice ale Episcopioilor respective.

Aceste foruri eparhiale sînt alcătuite din 30 membri — 10 clerici și 20 mireni — pentru fiecare Episcopie, aleși de Colegiile preoțești și mirenești, pe circumscripții electorale.

Alegerile pentru Adunările Eparhiale s-au desfășurat într-o atmosferă sărbătorească și constituie pentru clericii și credincioșii Sfintei noastre Biserici o dovadă în plus despre libertatea deplină de care se bucură cultele religioase în țara noastră, potrivit spiritului și prevederilor art. 84 din Constituția Republicii Populare Romine.

Constituirea Adunării Eparhiale a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor s-a făcut în ziua de duminică 2 mai a. c.

În această zi, în Catedrala Sf. Patriarhii s-a oficiat Sf. Liturghie, iar în Palatul Patriarhal un Te-Deum de către P.S. Episcop Theoctist, asistat de P.C. Arhim. Ghervasie Crețu și D. Velea, ajutat de Arhid. Iordan Niculescu și Evghenie Dascălu, de față fiind I.P.S. Patriarh Justinian și noii membri clerici și mireni ai Adunării Eparhiale.

După oficierea Te-Deumului, întreaga asistență a trecut în sala sinodală, unde I.P.S. Patriarh Justinian, ca Arhiepiscop al Bucureștilor, a deschis Adunarea, rostind cele ce urmează:

Onorați membri ai Adunării Eparhiale,

Sînt bucuros să vă întîmpin astăzi, în această istorică reședință arhiepiscopală, pe Domniile Voastre, aleșii preoțimii și ai obștei credincioșilor creștini ortodocși, din întreg cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor, cu urarea străveche a poporului nostru: «Bine-ați venit sănătoși», și cu salutarea creștinească: «Hristos a înviat!».

Întîlnirea noastră de astăzi îmbracă un caracter de solemnitate deosebită și de aleasă bucurie, pentru mai multe motive care se cuvin a fi subliniate cu luare aminte.

În primul rînd se procedează astăzi la constituirea Domniilor Voastre în «Adunare Eparhială», adică în acea corporațiune, care este «organul deliberativ pentru toate chestiunile administrative, culturale și economice ale Eparhiei, precum și pentru cele care nu intră în competența Episcopului sau Arhiepiscopului», — după cum prevede Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Romine, la articolul 91.

Importanța și rolul pe care îl are o astfel de corporațiune se pot înțelege mai bine din cunoașterea atribuțiilor, fixate Adunării Eparhiale de art. 94 din Statut, atribuțiuni pe care e bine să le amintim astăzi, aici:

- a) Susține interesele religioase și drepturile Bisericii, conform legilor țării;
- b) Delegează un cleric și doi mireni ca reprezentanți eparhiali în Adunarea Națională Bisericească;
- c) Alege pe membrii Consiliului Eparhial;
- d) Alege pe membrii Consistoriului Eparhial, cu aprobarea Episcopului și Arhiepiscopului;
- e) Examinează raportul general anual întocmit de Consiliul Eparhial și hotărăște asupra măsurilor ce trebuiesc luate pentru o bună chivernisire a treburilor bisericești;
- f) Hotărăște asupra administrării bunurilor bisericești eparhiale și fundamentale;
- g) Intocmește bugetul Eparhiei și instituțiilor sale, cum și al Casei de Ajutor Reciproc și al Fondului de Asigurare a Bunurilor Bisericești;
- h) Verifică și aprobă gestiunea financiară a Eparhiei și instituțiilor sale, cum și a Casei de Ajutor Reciproc și a Fondului de Asigurare a Bunurilor Bisericești;
- i) Ia măsuri pentru procurarea mijloacelor necesare propășirii culturale și educative bisericești din Eparhie;
- j) Inițiază tipografiile bisericești, turnătorii de luminări pentru cult în bisericile Eparhiei și depozite de aprovizionare a bisericilor și credincioșilor cu cele necesare cultului ortodox (icoane, cărți religioase, vin și făină pentru Liturghii, cruciulițe, etc.);
- k) Ajută bisericile sărace;
- l) Acordă burse și subvenții;
- m) Hotărăște asupra înființării, desființării și delimitării teritoriale a Protopopiatelor și parohiilor;
- n) Ingrijește ca organele parohiale și protopopești să-și îndeplinească îndatoririle legale;
- o) Ingrijește de bunul mers al învățămîntului pentru pregătirea personalului bisericesc din Eparhie;
- p) Sprijină catehizarea;
- f) Hotărăște asupra achiziționării și instrăinării de bunuri mobile și imobile, culturale și fundamentale ale Eparhiei.

Ai doilea motiv pentru care întâlnirea noastră de astăzi îmbracă un caracter de solemnitate deosebită este acela că, Domniile Voastre sînteți cei dintîi reprezentanți ai preoțimii și ai credincioșilor, care ați fost desemnați a face parte din Adunarea Eparhială prin alegeri generale libere, efectuate la cele 10 circumscriptii electorale din cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor, în conformitate cu prevederile Statutului — promulgat, cum știți, în anul 1949 — și ale Regulamentului pentru alegerea, funcționarea și dizolvarea organelor deliberative și executive, în parohiile, Protopopiatele și Eparhiile din Patriarhia Română, aprobat în anul 1950.

Vorbind despre aceste alegeri, primele după anul 1932, ne facem o plăcută datorie de a exprima toată recunoștința noastră Guvernului Republicii Populare Romîne, pentru înțelegerea arătată și cu acest prilej Bisericii noastre Ortodoxe Romîne, lăsîndu-i libertate de a face aceste alegeri, pentru corporațiunile sale, parohiale și eparhiale, pe întreg cuprinsul țării, așa cum a lăsat și lasă Guvernul libertate deplină tuturor cultelor religioase, în conformitate cu spiritul și litera art. 84 din Constituție.

În sfîrșit, un alt motiv, pentru care ședința noastră de astăzi are un aspect de sărbătoare, este constatarea că, alături de preoți vrednici și cu rîvnă în slujba Bisericii și a Patriei, alături de mireni cu rosturi importante în viața societății și poporului nostru, Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei Bucureștilor numără în sînul ei și trei distinși academicieni: Dl. Prof. Petre Constantinescu-Iași, Ministrul Cultelor, Dl. Prof. Dr. Nicolae Lupu și Părintele Prof. de Teologie Gala Galaction, a căror prezență înaltă mult prestigiul și autoritatea acestei corporațiuni a Bisericii noastre.

Și dacă despre fiecare din dinșii am putea spune multe, pentru a arăta îndreptățirea ce au la stîmă și admirația noastră a tuturor, apoi, astăzi, vă rog să-mi fie îngăduit a-mi îndrepta cuvîntul meu de omagiere către decanul de vîrstă al acestora

și al nostru al tuturor, către venerabilul și respectatul părinte profesor Gala Galaction, care a împlinit la 16 ale lunii trecute 75 ani de împodobită viață pămîntească.

Nu voi face desigur aici, înșurubirea tuturor temelurilor care ne fac pe noi, toți cetățenii patriei noastre, de toate vîrstele, de toate credințele și de toate condițiile sociale, să-l iubim și să-l admirăm, minîrîndu-ne că Dumnezeu l-a ridicat din mijlocul poporului nostru rominesc. Personalitatea sa e atît de bogată și darurile cu care l-a înzestrat Dumnezeu atît de multiple, încît Sfinția Sa este revendicat de toate așezămintele de cultură și spiritualitate ale patriei noastre. După cum știți, Sfinția Sa a fost decorat de Înaltul Prezidiu al Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, sărbătorit de Academia Romînă și omagiat de scriitorii de seamă din țara noastră.

Voi spune numai că, alături de meșteșugarul de mare talent al scrisului romînesc, de gînditorul adînc și plin de sensibilitate, de omul profund uman și iubitor al tuturor oamenilor, fără deosebire de rasă și de credință, alături de dascălul renumit și cercetătorul mistuit de setea pătrunderii adevărului teologic, alături de omul păcii și al bunei-voinți între toți oamenii, alături de toate acestea și odată cu acestea, Biserica identifică în Părintele Gala Galaction și revendică pentru ea pe preotul și duhovnicul plin de credința în Hristos, pe împătimitul pentru talmăciră și pătrunderea cuvintelor nepieritoare ale Testamentelor Domnului — cel Vechi și cel Nou.

Și pentru această faptă a personalității sale, Biserica a hotărît să sărbătorească pe Părintele Gala Galaction prin închinarea unui număr special din revista oficială a Patriarhiei noastre, «Biserica Ortodoxă Romînă».

Pentru astăzi, eu, în numele Arhiepiscopiei noastre, în numele Domniilor Voastre ale tuturor și în numele meu personal, exprim din toată inima Părintelui Gala Galaction bucuria negrăită ce simțim, de a-l avea în mijlocul nostru și rog pe Bunul Dumnezeu să-l mai hărăzească încă mulți ani, cu sănătate și vigoare trupească și sufletească, pentru a ne împărtași mai departe mărgăritarele gîndirii sale și mireasma suavă a simțirii și scrisului Sfinției Sale.

Onerați membri ai Adunării Eparhiale,

În această atmosferă de sărbătoare, ne-am întrunit să săvîrșim lucrările noastre, în sesiunea a cincea a Adunării Eparhiale.

Puteți înțelege cu toții că avem motive temeinice să nădăjduim că lucrurile noastre vor avea spor deplin și că perspectivele de viitor sînt din cele mai luminoase.

Voiesc să mai scot în evidență, în fața Domniilor Voastre, că drumul pe care merge Biserica noastră, este un drum sigur și sănătos. El este bine trasat de Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Romîne, această lege de bază a Bisericii noastre, ca și de regulamentele izvorite din el.

Statutul Bisericii noastre definește cea mai canonică și, în același timp, cea mai democratică formă de organizare și funcționare bisericăscă din lume. Ca dovadă sînt aprecierile favorabile făcute de toate cercurile religioase din străinătate, ortodoxe și eterodoxe, precum și adoptarea Statutului nostru, aproape eidoma, de către unele Biserici Ortodoxe.

Spre deosebire de alte Biserici, cum este cea Catolică de pildă, care are o organizație autocrată, am putea zice chiar despotică, papa fiind considerat deținătorul plinătății puterii spirituale cu exclusivitate, ca vicar al lui Hristos pe pămînt, Biserica noastră ortodoxă este o Biserică sinodală, puterea spirituală fiind deținută de soborul sau Sinodul Episcopilor săi, ale căror hotărîri, luate împreună, sînt normative pentru credincioșii săi, în materie de credință și cult.

Pe de altă parte, Biserica noastră Ortodoxă își scoate tăria credinței și trăirii ei religioase din consensul statornic cu toate celelalte Biserici Ortodoxe, iar în conducerea și promovarea treburilor ei, cheamă colaborarea puternică și prețioasă a fiilor ei celor mai destoinici și mai rîvnitori clerici și mireni.

Pe temelia acestor principii mari, Statutul Bisericii noastre a reușit să definească în modul cel mai fericit forma de organizare și funcționare a Bisericii, în general, și a diferitelor ei unități, în parte.

De aceea, Adunarea noastră Eparhială va avea ușurată și limpede arătată calea desfășurării activității sale. Problemele, pe care este chemată să le dezbate și să le rezolve, sînt probleme permanente valabile, pentru întreținerea unei constințe superioare de viață, și pentru realizarea unei cît mai desăvîrsite înțelegeri între oameni, prin intronarea dreptății sociale, prin evitarea și combaterea tuturor pricinilor de dezbinare.

Adunarea Eparhială va avea datoria să ajute, cu autoritatea ei și cu îndrumările ei înțelepte, ca, în viitor, colaborarea dintre Biserică și Statul nostru de democrație populară să fie tot mai strinsă, tot mai deplină, pentru înflorirea tuturor instituțiilor, care conlucrează pentru fericirea și bunăstarea fiilor Patriei noastre.

În special și mai presus de orice, Adunarea Eparhială va avea datoria să încurajeze, prin toate măsurile și mijloacele ce îi vor sta la îndemână, această mișcare unanimă, în care sînt angajați, alături de credincioși, toți preoții Bisericii noastre, lupta pentru apărarea păcii, pentru crearea și întreținerea unei atitudini hotărîte de infierare a războiului și de însușire și susținere a convingerii că încordarea internațională trebuie să dispară și diferențele între toate popoarele trebuie să fie rezolvate pe călea tratativelor, așa cum de altfel au început asemenea tratative între marile puteri, din inițiativa Uniunii Sovietice, anul acesta — în Ianuarie, la Berlin — cît și cele ce sînt acum în curs la Geneva.

Cu încrederea deplină că Domniile Voastre veți lua la inimă toate problemele ce ne stau înaintea, spre a fi dezbătute și soluționate și că veți binevoi a depune toată rîvna și puterea de muncă, pentru a face ca ședințele Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Bucureștilor să se transforme în prilejuri de adevărată înălțare sufletească, de disciplină și preocupări spre mai bine, eu declar deschisă ședința de constituire a Adunării Eparhiale și vă urez tuturor: spor la lucru».

După cuvîntare, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, pe temelul dispozițiilor art. 98 din Regulament a propus și Adunarea a aprobat alegerea a doi secretari provizorii (un cleric și un mirean), s-a făcut apelul nominal și constatîndu-se prezența mării majorități a membrilor aleși (28 din 30), s-a procedat la executarea lucrărilor prevăzute în ordinea de zi.

Prima lucrare a fost constituirea secțiunilor de verificare a mandatelor, secțiunea I fiind alcătuită din membrii aleși în circumscripțiile electorale I, II, III, IV și V, și secțiunea II-a din membrii circumscripțiilor electorale VI, VII, VIII, IX și X.

Din secțiunea I au făcut parte: PP. CC. Preoți: Acad. Gala Galaction, I. Teodorescu, Vasile Ionescu, Emanoil Hodrea și Leonida Mateescu, iar mireni D-nii: Acad. Prof. P. Constantinescu-Iași, Acad. Dr. N. Lupu, Anton Alexandrescu, Ioan D. Ioan, Toma Vasilescu, Tache George Livedea, Al. Pițigoi, C. Corbu, Valeriu Dragomirescu și Răducanu Marin, iar din secțiunea II-a: PP. CC. Preoți: Dr. N. Georgescu-Cîmpina, Alex. Ionescu, Alex. Vlaiculescu, Gh. Tache-Tirgoviște și Diac. N. Nicolaescu, iar ca mireni D-nii: Octav Livezeanu, Victor Dușa, Cristea Pantazi, C. Bordeianu, Gogu Mazilescu, Aurel Niculescu, Const. Arsenescu, Ion Modoran, Tănase Diaconescu și Pavel Ilie.

Secțiunea I-a a lucrat sub președinția P. C. Pr. Acad. Gala Galaction, iar a doua sub președinția P. C. Pr. Al. Vlaiculescu, potrivit dispozițiilor art. 101 și 102 din Regulament.

După studierea dosarelor de alegeri, s-au făcut rapoarte către Adunare susținute de către un membru mirean destinat de secțiunea respectivă. Astfel, la secția I-a raportul a fost susținut de Dl. Toma Vasilescu, iar la secțiunea II-a de Dl. C. Bordeianu.

După citirea și votarea propunerilor făcute de acești raportori, Adunarea a fost legal constituită, după care Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, Președinte al Adunării, ca Arhiepiscop al Bucureștilor, a propus și Adunarea a aprobat alegerea celor trei secretari (un cleric și doi mireni), fiind aleși P.C. Pr. Alex. Ionescu și D-nii Ioan Modoran și Toma Vasilescu (art. 103 din Regulament). După aceea, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian — Președinte — a propus Adunării și aceasta a aprobat prin aclamații trimiterea următoarelor telegrame:

D-LUI Dr. PETRU GROZA
Președintele Prezidiului Marei Adunări Naționale
a Republicii Populare Romine

L o c o

Adunarea Eparhială a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, for deliberativ ales de clerul și reprezentanții credincioșilor, pentru prima oară de cînd Biserica Ortodoxă Română și-a dat noul Statut de organizare și funcționare, întrunită în sesiune ordinară, astăzi 2 mai 1954, își îndreaptă gîndul și recunoștința sa către

Domnia Voastră și către Prezidiul Marei Adunări Naționale a Republicii Populare Romine, pe care-l asigură de reala și statornica ei colaborare pentru propășirea scumpei noastre Pătri și fericirea poporului romin.

PREȘEDINTE,
† JUSTINIAN
PATRIARH

D-LUI GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ
Președintele Consiliului de Miniștri
al Republicii Populare Romine

L o c o

Adunarea Eparhială a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, întrunită în sesiune ordinară, astăzi 2 Mai 1954, își îndreaptă unanim primul sdu gând către Domnia Voastră, omul care și-a închinat toată viața cauzei sfinte a desrobirii poporului muncitor, luptei pentru libertate, independență și suveranitatea Patriei și pentru realiaarea planului de reconstrucție națională și vă roagă să primiți mulțumirile sale recunoscătoare pentru tot sprijinul acordat de Guvern Bisericii Ortodoxe Romine întru îndeplinirea sacrei sale misiuni.

Vă asigurăm, Domnule Președinte, că obștea credincioșilor și clerul Sfintei noastre Biserici înțeleg să sprijine toate străduințele pe care Guvernul Republicii Populare Romine, prezidat de Domnia Voastră, le depune pentru înflorirea scumpei noastre Patrii și pentru biruința păcii pretutindeni în lume.

PREȘEDINTE,
† JUSTINIAN
PATRIARH

D-LUI ACAD. PROF. P. CONSTANTINESCU-IAȘI
Ministrul Cultelor

L o c o

Adunarea Eparhială a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, for deliberativ ales de clerul și reprezentanții credincioșilor, pentru prima oară de cînd Biserica Ortodoxă Romină și-a dat noul Statut de organizare și funcționare, — expresie a libertății religioase garantate de Constituția Republicii Populare Romine, — întrunită în sesiune ordinară, astăzi 2 mai 1954, își îndreaptă gîndul și recunoștința sa către Domnia Voastră și către colaboratorii Domniei Voastre și vă asigură de întreaga și statornica ei colaborare în munca pentru înflorirea scumpei noastre Patrii și fericirea poporului romin și în lupta pentru apărarea Păcii.

PREȘEDINTE,
† JUSTINIAN
PATRIARH

D-LUI ACAD. MIHAIL SADOVEANU

Președintele Comitetului Permanent pentru Apărarea Păcii
în Republica Populară Romină.

Adunarea Eparhială a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, întrunită în sesiune ordinară, astăzi 2 mai 1954, dînd expresie simțămîntelor care îmbrășeșesc clerul și pe credincioșii Bisericii Ortodoxe Romine, vă asigură de sincera și permanenta ei străduință pentru biruința păcii, pretutindeni în lume, încredințată că numai pacea poate chezașul înflorirea Patriei noastre scumpe, fericirea și bunăstarea poporului romin.

PREȘEDINTE
† JUSTINIAN
PATRIARH

După aceea, potrivit dispozițiilor art. 104 din Regulament, au fost alese cele 4 comisii — culturală, bisericească, economică și de validare, pentru toată durata de 4 ani a actualei Adunări Eparhiale.

In comisiunea Culturală au fost aleși următorii:

a) Clerici: 1. Preot Gala Galaction; 2. Diacon Nicolae Nicolaescu.

b) Mireni: 1. Octavian Livezeanu; 2. Victor Dușa; 3. Cristea Pantazi; 4. Tache Gheorghe.

In Comisiunea Bisericească:

a) Clerici: 1. Protoiereu Leonida Mateescu; 2. Prot. Ioan Teodorescu.

b) Mireni: 1. Gogu Mazilescu; 2. Marin Răducanu; 3. Tănase Diaconescu (Plăcintă); 4. Alexandru Corbu.

In Comisiunea Economică:

a) Clerici: 1. Protopop Alex. Vlaiculescu; 2. Protopop Emanoil Hodrea.

b) Mireni: 1. Anton Alexandrescu; 2. Ioan D. Ioan; 3. Constantin Bordeianu; 4. Alex. Pițigoi.

In Comisiunea de Validare:

a) Clerici: 1. Protopop Dr. Nicolae Georgescu; 2. Protopop Gheorghe Tache.

b) Mireni: 1. Pavel Ilie; 2. Dragomirescu Valerian; 3. Aurel Niculescu; 4. Constantin Arsenescu.

Pe temeiul art. 107 din Regulament și art. 94 din Statut, Adunarea Eparhială a procedat după aceea la alegerea a 3 reprezentanți în Adunarea Națională Bisericească și au fost aleși: P.C. Pr. Acad. Gala Galaction (cleric) și D-nii: Acad. Prof. P. Constantinescu-Iași și Acad. Prof. Dr. N. Gh. Lupu (mireni).

Pe temeiul dispozițiilor art. 94, lit. c din Statut, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a propus și Adunarea a aprobat alegerea membrilor Consiliului Eparhial. Au fost aleși următorii:

a) Clerici: 1. P.C. Pr. Al. Vlaiculescu; 2. Prof. Diac. Dr. N. Nicolaescu; 3. Pr. Vasile Ionescu.

b) Mireni: 1. Const. Bordeianu; 2. Ioan D. Ioan; 3. Gogu Mazilescu; 4. Ioan Modoran; 5. Cristea Pantazi; 6. Toma Vasilescu.

După aceea, potrivit dispozițiilor art. 94, lit. d și art. 148 din Statut, s-a procedat la alegerea membrilor Consistoriului Eparhial, fiind aleși următorii:

a) P.C. Pr. Dr. Grigore Cernăianu, biserica Crețulescu, București, ca Președinte;

b) P.C. Pr. Alexandru Petre, biserica Izvorul Nou, București, și

c) P.C. Pr. Gh. Didicescu, biserica Sf. Gheorghe-Nou, București, membri, iar ca supleanți:

d) P.C. Pr. Gh. Negraru, biserica Mogoșoaia, și

e) P.C. Pr. Gh. Țițeica, biserica Sf. Treime, Ghencea.

După ce au fost distribuite rapoartele generale de activitate pe anul 1953 ale celor trei sectoare: Administrativ-Bisericesc, Cultural-Social și Economic-Gospodăresc, ședința a fost suspendată pentru ca membrii comisiunilor respective să studieze cuprinsul acestor rapoarte.

După patru ore ședința a fost redeschisă, la orele 17,30, pentru a fi discutate referatele întocmite de comisiunile respective cu privire la rapoartele ce s-au prezentat.

Referatul Secției Administrative a fost susținut de Dl. Gh. Mazilescu. A luat parte la discuții dând lămuriri și făcând diferite propuneri D-nii: Ioan D. Ioan, Anton Alexandrescu, C. Bordeianu, Tache Gheorghe; Preoții: Al. Ionescu, Al. Vlaiculescu, Dr. N. Georgescu și I.P.S. Patriarh Justinian. Raportul de activitate pe anul 1953 al Secției Administrative a fost votat în unanimitate.

Referatul sectorului Cultural-Social a fost susținut de Dl. Cristea Pantazi. Au luat cuvântul făcând propuneri și cerind lămuriri: Dl. Anton Alexandrescu, Tache Gheorghe-Livedea, P.C. Pr. Al. Ionescu și I.P.S. Patriarh Justinian.

Raportul de activitate al Sectorului Cultural-Social pe anul 1953 a fost votat în unanimitate.

Referatul Secției Economice-Financiare a fost susținut de dl. C. Bordeianu. Au luat parte la discuții: dl. Victor Dușa, dl. Octav Livezeanu și I.P.S. Patriarh Justinian.

Raportul de activitate al Sectorului Economic-Gospodăresc pe anul 1953, însoțit de contul de gestiune pe același an și planul financiar pe anul 1954 au fost votate deasemenea în unanimitate.

Cu aceasta, ordinea de zi fiind epuizată, lucrările Adunării Eparhiale au luat sfârșit.

I.P.S. Patriarh Justinian, Președintele Adunării a mulțumit membrilor Adunării pentru dragostea ce au arătat față de activitatea administrativă și gospodărească a Sf. Arhiepiscopii cum și pentru interesul ce au depus în vederea propășirii bunului mers al Sfintei noastre Biserici.

Din partea membrilor Adunării Eparhiale a luat cuvîntul P.C. Pr. Acad. Gala Galaction. P.C. Sa a mulțumit I.P.S. Patriarh Justinian pentru caldele cuvinte ce i-au fost adresate în cuvîntarea de deschidere a lucrărilor Adunării. Vorbind despre cinstirea pe care i-au făcut-o Academia Republicii Populare Romîne și Uniunea Scriitorilor, P.C. Sa a ținut să precizeze că totdeauna, în ființa sa scriitorul Gala Galaction a făcut una cu preotul Grigore Pișculescu.

Tolodată P.C. Sa a arătat satisfacția membrilor Adunării Eparhiale pentru felul cum au fost conduse dezbaterile de I.P.S. Sa și l-a asigurat de dragostea și devotamentul pe care membrii Adunării Eparhiale le vor depune în slujirea Sfintei noastre Biserici pentru o bună colaborare a clerului cu organele puterii de Stat, pentru înflorirea scumpei noastre Patrii și biruința păcii pretutîndeni în lume.

Pr. AL. IONESCU

NUL CONSISTORIU EPARHIAL ȘI-A INAUGURAT ACTIVITATEA

Adunarea Eparhială a Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor a ales în ziua de 2 mai a. c., un nou Consistoriu bisericesc, pentru o perioadă de patru ani: 1954-1958.

Vechii judecători ca și cei nou aleși au fost primiți de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, în Cabinetul său de lucru, în ziua de 10 mai. — în asistența P. S. Episcop Theotist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal și Rector al Institutului Teologic și PP. CC. Consilierii Arhiepiscopali: Alexandru Petcu și Stan Dimăncea. Au mai fost de față: P. C. Pr. Zaharia Mintulescu, Inspector Eparhial și P. C. Pr. Constantin Hașcău, Secretar Eparhial.

Adresîndu-se tuturor celor de față, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a conturat, în pătrunzătoare cuvinte, chipul adevăratului împărțitor de dreptate în justiția bisericească. «Judecătorul bisericesc, a spus Înalt Prea Sfinția Sa, trebuie să fie un om de o exemplară probitate morală, dotat cu un ascuțit simț de intuire a adevărului, inflexibil față de orice solicitări sau prestuni, călăuzit în toată lucrarea sa de un singur crez: nimic împotriva conștiinței!

«Este evident, a continuat Sanctitatea Sa —, că Instituția pe care o slujm în numele Mîntuitorului nostru Iisus Hristos și cu puterea harică a Duhului Sfînt, are nevoie de profeți luminați, bine orientați nu numai în probleme de teologie, dar și în acelea pe care le ridică cercetarea științifică, creațiunile literare și frământările sociale ale timpurilor. Preotul care se descurcă ușor în tot acest complex de probleme are în arsenalul său instrumente de cea mai bună calitate pentru o frumoașă lucrare în «via Domnului». Dar aceasta nu este de ajuns, căci temelile Bisericii au fost așezate, mai ales, pe piatra cea tare a virtuților de ordin moral și fără împlinirea acestora nu poate fi propus în viața sfintei noastre Instituții. Credincioșii noștri prețuiesc pe preotul luminat, dar inima lor se lipește de preotul care își împodobește chipul lăuntric cu floarea aleasă a virtuților, urmînd în drumul acesta pe Hristos Mîntuitorul lumii».

Împărtășind cîteva din experiențele personale folosite pentru îndreptarea celor certați cu disciplina de viață a Bisericii, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a arătat apoi, că instanțele de judecată bisericească trebuie să urmărească, întîi de

toate, trezirea conștiinței sacerdotale la toți aceia cari au călcat rindueile canonice statornicite de veacuri, pornindu-se dela incredințarea că în fiecare suflet rătăcit dela adevăr, zac adormite pterile unei redresări morale. Numai atunci când nimic nu mai este cu puțință pentru îndreptarea celui căzut, să fie folosită sabia necruțătoare a justiției, care pedepsește pe cei ce perseverează în rău.

După ce Sanctitatea Sa a mulțumit vechii formațiuni consistoriale pentru munca depusă timp de șase ani pe tărîmul justiției bisericești, — adresîndu-se membrilor noului Consistoriu, le-a urat spor la muncă, în spiritul directivelor amintite mai sus, în perfectă concordanță cu vrerea Mintuitorului nostru Iisus Hristos și cu așezămintele canonico-juridice ale Bisericii Ortodoxe de Răsărit.

*

În numele Consistoriului Eparhial, care își încheie activitatea, a luat cuvîntul P.C. Pr. Constantin Găiculescu, fostul președinte. P.C. Sa a spus, între altele: «Judecătorii sînt de obicei oameni făcuți, căci misiunea lor este să asculte ceea ce vorbesc alții; dar vă rog să-mi îngăduiți astăzi să ies din taciturnitatea care trebuie să caracterizeze pe un judecător și — în numele colegilor cu care am lucrat pentru împărțirea justiției bisericești în cuprinsul acestei Arhiepiscopii —, să vă împărlășesc simțămintele noastre de recunoștință pentru increderea cu care ne-ați cinstit atîta vreme».

În continuare, P.C. Sa a arătat că în tot timpul celor 6 ani cit a lucrat în cîmpul justiției bisericești, sub patriarhatul Înalt Prea Sfințitului Justinian, Consistoriul Eparhial și-a îndeplinit misiunea în cea mai deplină libertate, a utoritatea bisericească păstrînd totdeauna o atitudine de neutralitate, atît față de judecător, cit și față de justițiabili. Instruirea proceselor, judecarea fondurilor și pronunțarea sentințelor n-au fost niciodată influențate de elemente din afara completului de judecată. Achităriile ca și sancționările s-au făcut numai potrivit poruncilor intime ale conștiinței judecătorilor.

În numele noului Consistoriu Eparhial, a vorbit Președintele său, P. C. Pr. Dr. Grigore Cernăianu. Desprindem din cuvîntarea P. C. Sale următoarele: «Sarcina pusă pe umerii noștri este pe cit de frumoasă pe atît de grea. Ea este însă ușurată prin înfăptuirile Înalt Prea Sfinției Voastre, căci astăzi avem la îndemînă toate elementele necesare justiției bisericești, legi și regulamente, puse și acestea în deplină concordanță cu noile legiuri ale Republicii Populare Romine. Știm că grija pentru a readuce starea de ordine și disciplină în Biserică, prin mijloace legale și canonice și nu numai prin acte de dispozițiune, va preocupat de multă vreme. Ați fost cel dintîi cleric care ați ridicat glas de protest împotriva suspendării activității Consistoriilor Bisericești, cînd judecata se făcea chiar în lipsa celor invinuiți. Sîntem înainte de 23 august, 1944. Îndată după această dată, ați pornit lupta pentru reluarea activității forurilor legale de judecată și ați izbutit».

După aceste cuvinte introductive, P.C. Președinte Grigore Cernăianu a făcut cîteva considerațiuni asupra modului în care era împărțită justiția în antichitate, asupra sistemului juridico-canonice al Bisericii apusene, după Toma d'Aquino, — după care s-a referit la Codul de legiuri bisericești alcătuit de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian pentru Biserică noastră, toate lucrate în spiritul canonului III al Sinodului VI Ecumenic, care spune: «Nici blîndețea să fie slabă, nici strictețea să fie aspră».

În încheiere, P.C. Sa a spus: «Adunarea Eparhială și increderea Înalt Prea Sfinției Voastre ne-au smuls dela muncile noastre pe care ni le făceam în liniște; dar cum exemplul de muncă al Înalt Prea Sfinției Voastre ne chiamă și pe noi la muncă pentru mai binele Bisericii Mintuitorului nostru Iisus Hristos, noi răspundem cu dragoste chemării care ni s-a făcut și vă rugăm să binecuvințați munca noastră și să ne ușurați cu toate bunele sfătuiri părintești de care avem totdeauna nevoie. Din partea noastră, fiți incredințat, Înalt Prea Sfinție Stăpîne, că puținul pe care-l știm și puținul pe care-l putem, îl vom pune în slujba Bisericii noastre strămoșești și a prea Fericii Voastre».

*

În aceeași zi, la sediul Consistoriilor Bisericești, în prezența P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, a fost oficiat serviciul divin pentru inaugurarea activității noului complet de judecată, care a depus odată cu aceasta și legiuitul jurămint.

CONSILIER S. D.

TREI CONCERTE RELIGIOASE

Corala preoților din Capitală, Corul studenților Institutului Teologic de grad Universitar din București și Corala Catedralei Sfintei Patriarhii au susținut, în cursul lunii aprilie a.c., trei concerte religioase, în biserica Sf. Spiridon-Nou, din calea Șerban Vodă.

Este în tradiția acestor formațiuni muzicale să prezinte credincioșilor ortodocși din Capitală, în vremea Sfintului și Marelui Post al Paștilor, concerte religioase cuprinzând compoziții corale inspirate din textele Triodului și Patimile Domnului nostru Iisus Hristos.

Credincioșii ortodocși din Capitală sînt totdeauna dornici să asculte această muzică, astfel că în zilele hotărîte pentru concertele religioase din vremea Triodului, marea biserică Sf. Spiridon-Nou devine cu totul neîncăpătoare pentru iubitorii de frumos și de reculegere sufletească.

Toate cele trei concerte religioase din acest an au fost cinstite cu prezența înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian și a PP. SS. Episcopii Vicari Antim Tîrgovișteanu și Theoctist Botoșăneanu. Au fost de față, deasemenea, P.C. Preot. Alex. Ionescu, Vicarul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, P.C. Preot Ioan Găgiu, Directorul Administrației Patriarhale, PP. CC. Consilierii din Administrația Patriarhală și Arhiepiscopală, profesorii Institutului Teologic de grad Universitar din București, Protoiereii din Capitală și numeroși clerici.

•

Cel dintîi concert a fost susținut de Corala preoților din Capitală, formațiune muzicală bărbătească alcătuită din cei mai buni cîntăreți ai sfințelor noastre altare bucureștene. El a avut loc în ziua de duminică 11 aprilie, între orele 18-19.30.

Programul acestui concert a cuprins două părți. În partea întâia, P.C. Preot Ioan D. Petrescu dela biserica Sf. Visarion, fost Rector al Academiei de Muzică Bisericească, a dat citire, în traducere românească, poemului religios «Lepădarea lui Petru», de Roman Melodul.

Poemul acesta, al cărui text îl publicăm în paginile revistei de față, a creat atmosfera trebuitoare de reculegere, în care s-a desfășurat după aceea, partea a doua a concertului. Aceasta a cuprins compozițiile muzicale: «Cerurile spun», de Davidov; «Dumnezeule», de Ahlé; «Să se îndrepteze rugăciunea mea», de preotul Alex. Delcea; «Cămara Ta, Mintuitoarele», de I. Chirescu; «Suflete al meu», de Be-rezovschi; «Aliuia», — Psalmul 150, de Preotul Alex. Delcea; «Miluește-mă, Dum-nezeule», de G. Cucu; «La rîul Vavilopului», prelucrare de Preotul Alex. Delcea; «Priviți Golgota», transpunere pentru cor bărbătesc, de Preotul Alex. Delcea; «Ora-toriul», de E. Mandicevski; «Fie Doamne mila Ta», de G. Danga.

Conducerea muzicală a concertului a fost susținută de Preotul Protoiereu Alex. Delcea, prim-dirijor al Coralei.

■

Al doilea concert a fost susținut de «Corul studenților în Teologie», condus de profesorul Nicolae Lungu, — și a avut loc în simbăta Floriilor, la 17 aprilie, între orele 17.30-19. Prezentarea lui a urmărit să sublinieze importanța datinilor legate de marea sărbătoare ortodoxă a duminicii Floriilor și să introducă pe credincioși în atmosfera de adîncă trăire religioasă a săptămînii Patimilor Domnului.

Înainte de începerea programului, P.C. Diac. Mircea Chialda, conferențiar la Institutul Teologic, în cuvinte simțite și frumoase alese, a înfățișat auditorilor cîteva din principiile călăuzitoare ale Conducerii bisericești în formarea sufletească a vil-toriilor slujitori ai sfințelor altare, și a rostit o scurtă meditație religioasă în legă-tură cu temele compozițiilor muzicale din care a fost alcătuit programul concertului.

Programul a cuprins: «Doamne, Iisuse Hristoase», și «Veniți, norii de mul-țime», — colinde de Flori — de G. Cucu; «Deschideți mari a cerului porți», de Gluck; «Miluește-mă, Dumnezeu!», de Gh. Cucu; «Rugăciune», de I. Popescu-Pasă-rea, armonizată de arhid. Anton Uncu; «Taina creștinătății», de I. Popescu-Pasă-rea, armonizată de prof. Nicolae Lungu; «Clopote de seară», din repertoriul religios rus; «Mai lingă tronul Tău», de Seărch; «Cerurile spun», de Davidov; «Pînă cînd, Doam-ne», de Borincanski; «Cămara Ta, Mintuitoarele», de prof. Nicolae Lungu; «Ora-toriul», de Eusebiu Mandicevski.

Măestria profesorului Nicolae Lungu, care a avut conducerea muzicală a concertului, s-a dovedit încă odată a fi la înălțimea celor mai exigente critici, iar studenții au executat pe de rost toate piesele din care a fost alcătuit programul.

Al treilea concert a fost susținut de «Corală Sfintei Patriarhii» și a avut loc în duminica Floriilor, la 18 Aprilie, între orele 17-18,30. Spre deosebire de primele două concerte, acesta a fost susținut de o grupare muzicală mixtă, fără îndoială cea mai bine organizată formațiune corală bisericească din Capitală. Este meritul înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian de a fi chemat lângă sine pe încercatul dirijor și profesor Nicolae Lungu și de a-i fi încredințat misiunea să pregătească o «Corală a Sfintei Patriarhii», vrednică de cea dintâi Biserică Ortodoxă a țării noastre.

Corală aceasta înfrumusețează, în fiecare duminică și sărbătoare, serviciile divine ale Sfintei Liturghii în Catedrala Patriarhiei. Se execută aici o muzică bisericească adevărată, aproape întreg repertoriul liturgic fiind inspirat din vechea muzică psaltică, armonizată potrivit celor mai înalte cerințe ale științei muzicale de profesorul Nicolae Lungu.

Concertul din duminica Floriilor a fost alcătuit din două părți, fiecare cuprinzând 6 compoziții muzicale. În partea întâia a concertului au putut fi auzite compozițiile: «O! Minune», colindă de Florii, de G. Cucu; «Cămara Ta, Mântuitorule», cântare psaltică, armonizată de prof. Nicolae Lungu; «Veniți la Mine», de Gh. Popescu-Brănești, solo: Mihai Ciobănescu; «Auzi-se-vor grajurile Mele», de V. Sumschi, soliști: Maria Voloșescu-soprană, Viorica Selim-alto, Valentin Theodorian, tenor, Petre Raicu, bariton și Ștefan Asbiovici, bas; «Cu adevărat deșertăciune sînt toate», de G. Dima; «Gîndesc la ziua cea înfricoșată», de A. Arhanghelschi, solo: Petre Raicu, bariton.

Partea a doua a cuprins numai compoziții inspirate de Patimile Domnului: «Coborît-a — coborît-u», colindă de Patimi, de Sabin Drăgoi; «Aceasta zice Domnul», antifon de joia Patimilor, de Sabin Drăgoi, solo: Mihai Ciobănescu; «Priviți Golgota», de Fr. Silcher, soliști: Maria Voloșescu, soprană, Viorica Selim, alto, Valentin Theodorian, tenor, Ștefan Asbiovici, bas; «Oratoriul», de E. Mandicevski; «Ghetsimani», de Gh. Popescu-Brănești, solo: Valentin Teodorian; «Astăzi s-a spînzurat pe lemn», de Paul Constantinescu.

Execuția muzicală a mulțumit cele mai rafinate cerințe. Concertul rămîne una din manifestările artistice de înaltă ținută, din acest an.

Este bine să reamintim aici, că două din grupările muzicale care au susținut concertele despre care s-a vorbit în aceste pagini, Corală preoților din Capitală și Corală Sfintei Patriarhii, — sînt încadrate Sectorului Cultural al Sfintei Arhiepiscopii. Prin ele, Sectorul Cultural își împlinește cîteva din îndatoririle sale esențiale față de obștea creștinilor ortodocși și față de iubitorii de muzică religioasă din Capitală.

Îndreptăm, pentru aceea, gîndurile noastre recunoscătoare către înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, care le-a dat ființă și organizare nouă, — și aducem vii mulțumiri dirijorilor lor, profesorul Nicolae Lungu și Protolereul Alex. Delcea, pentru munca neobosită ce depun, întru asigurarea succesului deplin.

Consilier S. D.

CONFERINȚA DE ORIENTARE A CLERULUI DIN LUNA APRILIE

În cadrul conferințelor de orientare ale clerului din Arhiepiscopia Bucureștilor, pe luna aprilie a.c., a fost dezbătută tema: «Rolul preoțimii ortodoxe române în sprijinirea năzuințelor poporului pentru o viață mai bună».

Conferințele s-au ținut la sediile Protopopiatelor raionale și au fost prezidate de PP. SS. Episcopi Vicari Antim Tirgovișteanu și Theoctist Botoșăneanu, de P.C. Vicar Alex. Ionescu, de PP. CC. Consilieri din Administrația Patriarhală și din cea Arhiepiscopală, ca delegați ai I.P.S. Patriarh Justinian.

Din studierea documentelor acestei conferințe (referate și procese-verbale) rezultă că tema a fost temeinic studiată în toate Protopopiatele, îmbrățișând capitolele ce urmează și trasând clerului noi sarcini în lupta pentru apărarea păcii și pentru bunăstarea poporului.

I. POPORUL ROMIN ÎȘI CONSTRUEȘTE O VIAȚA NOUA

Răsturnind, după ani de luptă, regimul de asuprire burghezo-moșieresc, axat pe principiul monarhiei ereditare, poporul român eliberat și-a luat soarta în mâinile proprii și a trecut, cu însuflețire, la lucru pentru construirea unei vieți noi, cu un nivel de trai din ce în ce mai ridicat, convins că progresul, în toate laturile de activitate, se sprijină pe baza unei bune stări materiale generale. După vremurile grele de impilare și exploatare, de oropsire și sărăcie, poporul nostru, rupind zăgazurile ce-i iroseau viața și-a trezit toate energiile latente, s-a angajat în acțiuni constructive uriașe și pășește cu încredere spre un viitor luminos, fericit.

Lupta aceasta a poporului nostru muncitor este susținută de toate straturile sociale legate de el, de toate categoriile de cetățeni progresiști, de toate corpurile constituite din stat care deși nu participă direct la procesul producției, sînt totuși interesate în grăbirea și amplificarea desfășurării lui, ca: armata, corpul medical, corpul didactic, oamenii de știință, literații, etc. Legătura cu poporul nu mai e azi o chestiune de competiție, de declarații grandilocvente, în ocazii festive sau de alambicate formule în minciunoase programe și sisteme, fiindcă ea nu mai poate fi o temă de manevre politice și demagogie electorală. A trecut vremea «salvatorilor» providențiali, care, întunecînd zărilor viitorului, vorbeau totuși despre binele poporului, despre viața în lumină, despre zilele fericite, care, negreșit, nu puteau să vină. Legătura cu poporul ia astăzi calea faptelor, a acțiunii precise, a efortului efectiv, în sprijinirea luptei sale. Cuvintele au mai puțin preț; actele reale trebuie să vorbească. Poporul nu mai poate fi amăgit. Dacă prețuește pe cei ce sînt alături de el, dă în schimb la o parte, mătură acum, cu cumplită hotărîre, pe oricine ar încerca să-i încetinească mersul, să-l abată sau să-l oprască din calea sa, către o viață nouă, liberă și cu adevărat fericită.

La acest efort, care unește indisolubil pe filii cinstiți ai patriei, la parte și clerul ortodox, de sus și pînă jos, atît prin acțiuni individuale izolate, necesitate de împrejurări locale specifice, cît și în cadrul unor directive generale, elaborate de conducerea bisericească pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română. Legat de popor prin chiar obiectul suprem al misiunii sale, clerul ortodox stă neclintit alături de el, se interesează de toate aspectele vieții lui, și-i oferă bucuros contribuția sa, cu convingerea că aceasta este o faptă care ține de binevestirea însăși a Evangheliei în lume.

II. CLERUL ORTODOX ROMIN ȘI LUPTA POPORULUI PENTRU O VIAȚA MAI BUNĂ

O viață mai bună înseamnă, în concepția noastră, o viață în măsură să satisfacă toate cerințele și aspirațiile firești ale omului, adică o viață în măsură să ducă la realizarea scopului integral al ființei noastre: material și spiritual, pămîntesc și cereesc.

Lucrul acesta nu este deloc ușor, nici într-o parte nici în alta. Căderea în păcat a restrîns orizonturile omului, l-a dus la greșeli care au provocat turburare și zbucium nu numai în orînduirea individuală, ci și în cea obștească, dînd loc la grele suferințe sociale, prin orînduiri nedrepte, care perpetuîndu-se dealungul veacurilor,

au prins a da impresia că țin de însăși natura lucrurilor. Firea, natura cu alt termen, și-a restrîns dărnicia și lupta pentru existență a devenit din ce în ce mai aprigă. Clerul ortodox recunoaște acest lucru. Invățătura evanghelică, care «pe toate le dă pe față» (Efes. V, 13), îl lămurește pe deplin: îi arată și scăderile, abaterile și rătăcirile religioase și morale, dar și relele sociale, povara materială a existenței omenești. Din cuvintele Invățătorului și Domnului său, clerul știe deasemenea oă, printr-o dispoziție stăruitoare, printr-o luptă implacabilă și unele și altele pot fi învinse.

De aceea clerul ortodox luptă și va lupta cu toate puterile pentru ceea ce am numit «o viață mai bună» a poporului nostru.

LUPTA CLERULUI ORTODOX ROMIN IN TRECUT.

Clericii ortodocși romini au participat și în trecut la viața poporului, împărtășind bucuriile și durerile lui. Ca oameni luminați, ei au fost alături de năzuințele poporului. Este greu să dăm, în câteva cuvinte, o imagine exactă a poziției clerului ortodox în viața poporului nostru, să înfățișăm rolul jucat de el în decursul istoriei. Vom menționa numai câteva din aspectele multilateralei lui activități și în chip cu totul sumar:

a) Prieții noștri au legat invariabil conducerea duhovnicească de acțiunea de culturalizare a poporului.

b) Clerul ortodox a luptat alături de țărani împotriva abuzurilor, încălcărilor și jefuirilor boarești. Mulți prieți au suferit chiar martiriul, pentru devotamentul lor față de cauza țărănimii asuprite. În 1514, în timpul răscoalei țărănilor iobagi romini și unguri, împotriva despotismului, este tras în țeară, în plața Clujului, preotul Laurențiu. Este de amintit deasemenea popa Radu Șapcă, înfățișat ca unul dintre cele mai luminoase exemple de luptă și jertfă pentru binele poporului.

c) Clerul a luat parte la lupta pentru răsturnarea regimului feudal din țara noastră. În 1821, Mitropolitul Veniamin Costachi crotoste pe luptătorii pentru libertate, ascunzîndu-i pe cei urmăriți chiar în localul Mitropoliei. La 1848, semnalul revoluției este dat la Iașaz, de Popa Radu Șapcă, care suferă după aceea exilul în Orient. Printre șefii revoluției se numără și Arhimandritul Ioasă Snagoveanu, care, exilat, se stabilește la Paris și înființează, la 1853, capela ortodoxă romină de acolo. Amintim deasemenea și pe preotul Ambrozie, poreclit «Tun», pentru curajoasa lui intervenție, care a pus armata în situația de a nu putea trage cu artileria în mulțime.

d) Adesea, clericii au luptat și împotriva cotropitorilor din afară, în fruntea cetelor de ostași d'n popor. Popa Stoica d'n Farcaș a căpătat, în folklor, aureolă de legendă.

e) Nu trebuie să uităm și faptul că, prin activitatea lor pastorală, catehetică și predicatorială, prieții au fost factori constructivi în viața poporului, luptînd contra abaterilor morale, a vicliilor de tot felul și lăudînd munca, cinstea, demnitatea, viața încununată de virtuți.

În trecutul nostru prieții au fost nu numai păstori duhovnicești ai poporului, ci și învățători, povățuitori.

Așa a fost preotul ortodox, așa îl arată documentele istorice, așa se reflectă chipul lui în folklor, ca și în literatura cultă. Iată, de exemplu, chipul bătrînelui preot Ștefan din Murgeni Odorheiului, care se desprinde luminos din paginile cărții «Neamul Șoimăreștilor» a scriitorului Mihail Sadoveanu: apărător neînfricat al drepturilor fraților săi țărani asupra pămîntului cotropit. Împreună cu căpitanul Tudor și răzeșul Mihu, el merge, pe vreme de iarnă, la Divanul Domnesc din Iași și susține cu dirzenie să se facă dreptate țărănilor împotriva încălcărilor samavolnice ale boierului Stroe Orhelanu. În Zăvoiu! Dihorului, prăpăditul sat din romanul «Un om între oameni», de Acad. Camil Petrescu (Buc., 1958), păstorește peate iobagii boierului Medelloglu, Popa Gheorghe, care duce, ca și ei, o viață grea, dar care nu abdică dela demnitatea și imperativul misiunii sale. Iată cum înfruntă el pe vechiul boierului care insultă pe țărani, zicînd că sînt niște nemîncați și că n-au obraz: «Obraz au, coane... sau poate că n-au... Nu știu ce vrea! Dvs. dela un obraz... Dar află dumneata, rogu-te, că ei au și mațe. Te vei mira poate, da-așa e... Oamenii din partea locului, dă p-ac! au și mațe... Dumneata știi că mulți dintre oamenii ăștia n-au mai mîncat d'n toamnă?... Află dumneata boierule, că la noi omul mă-nîncă mîncare adevărată doar vreo douăzeci zile p' an» (pag. 99-100).

Ita! și chipul lui Popa Radu Șapcă. Un grup de cca. 200 de țărani, în rinduri de cîte 4-5, cu rogojini aprinse în cap, parcurg străzile Bucureștiului spre Divan, pentru judecată cu boierul lor, care vrea să le ia pămîntul. Din piepturile arse ale țărănilor, care merg apăsai, unii în opinci, alții desculți, iese un singur cuvînt, dar strigat cu putere, cu răsunet pătrunzător, ca o piatră căzută pe un mormînt: «Dreptate!... Dreptate!...». În frunte este un moșneg scund și un flăcău voinic, care poartă «jalba în proțap», iar între amîndoi «un popă lat în umeri, cu ochii de haiduc, cu o barbă care trece de jumătatea pieptului... E Popa Radu Șapcă din Celei. Dar ce-o fi cu el de e în fruntea dălotenilor? Merge la Divan să mai stringă puțin boierii dă... burlă» (pag. 237-238).

În transformările uriașe petrecute după 23 August 1944, înăuntru țării noastre, într-un ritm rapid, aproape vertiginos, clerul ortodox a avut îndrumarea sigură și la timp a conducerii bisericești, așa că el a fost ajutat să înțeleagă și îndemnat să nu stea de o parte, ci să participe la procesul de mișcare și înnoire, în măsura îngăduită de calitatea lor. Cu chipul acesta, clerul a putut să sprijine toate actele de temelie ale noului orinduirii din țara noastră, cum au fost: naționalizarea, reforma agrară, reforma învățămîntului public, organizarea sanitară, ocrotirea socială, etc., ca și toate celelalte acte ale regimului, fie că ele au fost inițiate de puterea centrală, fie că au venit dela organele locale ale puterii de stat.

Clerul ortodox a privit cu înțelegere și simpatie preluarea puterii politice de către clasa muncitoare și înlocuirea formei de guvernămînt perimate și dăunătoare, cu regimul de democrație populară, în cadrul politic constituțional republican. Cu ocazia depunerii jurămîntului de credință către Republica Populară Romînă, în ziua de 30 martie 1948, I.P.S. Patriarh Justinian a spus: «Legămîntul pe care conducătorii Bisericii Ortodoxe Romîne l-au făcut astăzi, prin jurămîntul pe care l-au depus, pentru sprijinirea și apărarea Republicii Populare Romîne, nu este numai un act de legalitate față de noua noastră formă de stat, ci și un act prin care recunoaștem că trebuie să colaborăm sincer și să sprijinim regimul democratic, în zidirea cea nouă, în așezarea cea nouă a statului nostru, Republica Populară Romînă» (*Ap. Soc. IV, pag. 10*). În telegrama trimisă D-lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, de către Sf. Sinod, cu ocazia numirii D-sale în funcția de Prim Ministru, se spune: «Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Romîne vă asigură pe Dvs., lubitul conducător al poporului nostru, că va desfășura o activitate mai vie, pentru a face din fiecare credincios și ajutor al Bisericii Ortodoxe Romîne un fiu devotat al Patriei, un cetățean loial al statului și un hotărît luptător pentru apărarea păcii, pe care o amenință astăzi dușmanii popoarelor, imperialiștii americano-englezi» (*op. cit., pag. 504*). Deasemenea, în telegrama trimisă de I.P.S. Sa, cu aceeași ocazie, în numele Adunării Naționale Bisericești, citim: «Participînd cu entuziasm la avîntul constructiv, de care este cuprins poporul muncitor din Patria noastră, credincioșii și clerul Bisericii Ortodoxe Romîne, care sa bucură de cea mai largă libertate în statul nostru de democrație populară, vă asigurăm pe Dvs., lubitul conducător al întregului popor, că vor dovedi patriotismul fierbinte prin muncă, prin împlinirea tuturor îndatoririlor cetățenești, prin respectarea legilor statului nostru, și prin participarea lor activă la lupta pentru apărarea păcii, împotriva imperialiștilor americano-englezi, care încearcă să arunce lumea într-un nou război mondial» (*op. cit., pag. 507*).

Clerul ortodox a luptat pe plan intern spre a sădi, în inimile credincioșilor, încrederea în conducerea statului democrat, spre a crea atmosfera morală necesară muncii constructive, spre a mobiliza toate mințile și toate brațele în vederea îndeplinirii sarcinilor trasate de planul de stat colectivității naționale. Denumînd despotismul, demagogia și imoralitatea trecutelor regimuri, clerul a lămurit masele de credincioși condițiile noi de viață, create în țara noastră, prin instaurarea regimului de democrație populară, în care libertatea, dreptatea, munca devotată și repartiția justă a bunurilor, sînt principii de temelie. Clerul a arătat că numai un regim fără industriași, moșieri, bancheri și politicieni verosi, poate să se aplece cu înțelegere la nevoile celor mulți, să le înțeleagă și să le satisfacă. Clerul a arătat că numai dispărînd samavolnicia primarilor și agenților politici, balonetele jandarmilor și bunul plac al demnitarilor, poporul poate gusta libertatea și se poate deda în liniște muncii creatoare de bunuri materiale și culturale.

PE PLAN EXTERN

Sprijinînd eforturile poporului, pentru înfronarea unei vieți noi, demnă de numele de om, clerul a privit și în afara granițelor, urmărind cu atenție mișcările, pe eșchierul politicii internaționale. Din experiența amară a istoriei, el știe că tihna

poporul, munca și viața lui pot fi puse în pericol nu numai din lăuntru, ci și din afară. Și în adevăr, în situația actuală internațională, în care diferite chestiuni litigioase dintre state n-au fost încă soluționate și cercurile capitaliste întrețin tensiunea internațională, — clerul a găsit fapte care provoacă o mare îngrijorare în rândurile oamenilor pașnici. Cursa înarmărilor, practica de guvernele capitaliste, propaganda de război, experiențele cu armele termonucleare, atomice și hidrogenice, sînt semne prevestitoare de furtună pentru orice observator obiectiv. E lucru sigur că cercurile conducătoare reacționare din Occident uneltesc în vederea unui nou război. Agresiunea din Coreea și Vietnam dovedește, pe zi ce trece, că planurile războinice ale imperialiștilor, sînt menite să creeze focare de război, care la momentul potrivit să poată fi extinse, aruncînd astfel popoarele într-o nouă conflagrație mondială, mai singeroasă decît cele precedente.

Clerul ortodox român, care știe că numai pacea oferă popoarelor condițiile prielnice progresului și material și cultural, a condamnat fățiș, prin reprezentanții săi autorizați, aceste imunde manevre și s-a angajat să lupte din toate puterile, alături de cei ce vor să zădărnicească această conspirație, să împiedice cu orice preț acest sălbatic atentat la viața popoarelor. Noi sîntem pentru pace, atît ca oameni cu răspundere față de viitorul nostru, al familiei și neamului nostru, cît și mai ales, din conștiința de slujitori ai Evangheliei, care, în esența sa, este doctrina păcii, a înțelegerii și buneii învoiri între oameni. Noi ne găsim în slujba Aceluia, care se numește în Sfînta Scriptură și în rugăciunile noastre de cult «Domnul Păcii». Ca urmare, nu putem admite nimic, nicio măsură și nicio inițiativă, nicio tentativă, menită să turbure, să învrăjbească și să amenințe pacea oamenilor. Clerul ortodox român în frunte cu conducătorii săi, a condamnat agresiunea din Coreea, bombardarea populației civile de către aviația Națiunilor Unite, atrocitățile împotriva prizonierilor de război coreeni și chinezi, folosirea armei bacteriologice împotriva populației pașnice din Coreea și din China de Nord. În cuvîntul de protest, semnat de I.P.S. Patriarh Justinian și de cei patru Mitropoliți ai Patriarhiei Ortodoxe Romîne, arma bacteriologică este arătată ca «cea mai odioasă încălcare a normelor de drept internațional și cel mai nelegiuit atentat împotriva umanității». Iar mai departe se spune: «Credincioșii și slujitorii Bisericii noastre, în frunte cu Întăistătorii săi, punînd toate puterile în slujba păcii și înfrățirii dintre popoare, protestăm cu toată hotărîrea împotriva acestei crime fără precedent și ne alăturăm valului de revoltă al oamenilor cinstiți din lumea întreagă, asigurînd pe cei loviți de dușmanii omenirii, de întreaga și frățeasca noastră solidaritate» (*op. cit.*, pag. 499).

Clerul ortodox român, prin conducerea supremă a Bisericii Ortodoxe Romîne — Sf. Sinod — a cerut, printr-o telegramă adresată Consiliului Mondial al Păcii, la 14 iunie 1952, să se formuleze propunerii concrete, pentru încetarea imediată a războiului din Coreea și a celorlalte conflicte armate de pe glob, pentru soluționarea pașnică a problemei germane și japoneze, pentru stăvilirea cursei nebunești și înarmărilor și interzicerea armelor de exterminare în masă, pentru începerea tratativelor și încheierea unui pact al păcii între cele cinci mari puteri. La 6 iunie 1953, atît Sf. Sinod cît și Adunarea Națională Bisericească, au trimis telegrame Consiliului Mondial al Păcii, reafirmînd voința de pace a slujitorilor și credincioșilor Bisericii Ortodoxe Romîne. Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Romîne — se spune în telegramă — «sprijină cu toată hotărîrea chemările Congresului Popoarelor, de a pune capăt războaielor în curs și, în primul rînd, vîrsării de sînge din Coreea și de a începe tratative cît mai grabnic, între marile puteri, pentru încheierea unui Pact al Păcii care să constituie piatra de temelie, pentru zidirea unei păci drepte și trainice și pentru înfăptuirea unei armonioase concucerări, între toate popoarele și statele din lume».

Clerul nostru socotește că singura cale justă și rodnică, pentru lichidarea litigiilor dintre state, este calea tratativelor dintre țările interesate, tratative de bună credință, purtate pe picior de egalitate și fără niciun fel de condiții prealabile, puse de una sau alta din părți. Deaceia el a primit cu toată căldura documentele mișcării mondiale pentru apărarea păcii, în care se propune calea tratativelor, pentru destinderea încordării internaționale și pacificarea completă a omenirii. Vestea încetării operațiunilor militare din Coreea și a provocat o mare bucurie în rândurile clerului ortodox, bucurie care și-a găsit expresia în pastoralele I.P.S. Patriarh Justinian și a celorlalți ierarhi ai Bisericii noastre. Clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Romîne, vîd în încetarea focului din Coreea un mare pas înainte, spre dobîndirea biruinței totale a păcii în lume. De aceea, el au urmărit cu tot interesul și au sprijinit din tot sufletul mișcarea mondială în favoarea tratativelor. Clerul și

credincioșii au regretat și au vestejit comportarea miniștrilor de externe ai puterilor apuse, care a făcut ca la conferința dela Berlin să nu se poată rezolva problema germană și austriacă. Clerul ortodox și credincioșii urmăresc cu cel mai viu interes actuala conferință dela Geneva, menită să elaboreze măsurile concrete pentru pacificarea și unificarea Coreei și rezolvarea pașnică a problemei Indochineze. Participarea la conferință, alături de delegații Uniunii Sovietice, a reprezentanților Republicii Populare Chineze, constituie un temel în plus, pentru întărirea convingerii noastre, că manevrele reacțiunii mondiale se vor prăbuși și pacea se va statornici pe pământ.

Clerul ortodox a dezbătut pe larg, în conferințele protopopești, documentele Mișcării Mondiale pentru Apărarea Păcii. Constatând că mijloacele indicate pentru realizarea destinderii și zidirea păcii generale sînt în deplin acord cu învățătura Bisericii noastre, clerul ortodox dovedește că și le însușește în totul și că își va spori neîncetat eforturile, alături de întregul popor muncitor, pentru ca pacea atît de mult dorită să se sălășluiească pe întinsul pămîntului.

Clerul ortodox, lămurit și întărit, a difuzat larg aceste documente, le-a prelucrat, atît în adunările Comitetelor de Luptă pentru Pace, cît și în adunările de cult ale credincioșilor, silindu-se să sădească în sufletele tuturor, convingerea neclintită că numai pe calea tratativelor de bună credință omenească poate fi cu adevărat pacificată.

Clerul ortodox român, întărit în credința că spiritul tratativelor va birui și că așitătorii la război vor fi pînă la urmă silii să cedeze, este hotărit să continue lupta sa, alături de toți oamenii iubitori de pace, din țara noastră și din lumea întreagă. Clericii noștri se vor silii deci și mai mult să lămurească pe credincioșii lor, să-l atragă în rîndurile partizanilor păcii, făcînd din fiecare credincios un sincer și inflexibil luptător pentru pace. Bindec fiecăruia și al poporului nostru întreg, depinde de modul cum se poartă, pe scena politică mondială, lupta împotriva imperialismului expansionist, care în politica lui de înrobire a popoarelor unește în vederea dezlănțuirii unui nou război.

Adezunea clerului ortodox la lupta poporului, și-a găsit expresia cea mai fericită în cuvîntările Intîistătorului Bisericii noastre. Astfel, la consfătuirea din 25 noembrie 1952, I.P.S. Sa a spus: «Călăuzii de aceste principii, noi ne iubim păro-hille noastre, comunitățile noastre, ne iubim căminele noastre, ne iubim credincioșii și poporul nostru, ne iubim Patria noastră și condamnăm cu toată hotărîrea inimilor noastre pe închinătorii vișelului de aur — bancherii hrăpăreți americani și englezi, fabricanții de arme, răspînditorii de ciumă și holeră, distrugătorii de orașe și sate, de așezăminte de cultură, de biserici, de spitale, ucigașii de copii, bătrîni și femei... Noi... stăm alături de poporul din care ne tragem și sintem convinși că năzuim'ele poporului nostru muncitor sînt și ale noastre» (*Apostolat Social*, pag. 151).

III. INCHEIERE

Am văzut că preoțimea ortodoxă, bazată pe interpretarea justă a adevărului Evangheliei, privește ființa omenească în ansamblul ei și se interesează atît de deasă-virșirea sufletească, cît și de buna stare pămîntească a credincioșilor. Noi nu neglijăm nevoile vieții pămîntești, ci numai dăm întîietate preocupărilor spirituale. Aceasta nu duce la o atitudine contemplativă, fiindcă noi avem porunca de a alunga răul nu numai din ordinea religioasă și morală individuală, ci și din ordinea socială, întemeind aici pe pămînt «împărăția lui Dumnezeu» și chiar din ordinea naturală, fiindcă și firea «așteaptă să fie izbăvită din robia stricăciunii» (Rom. VIII, 21). Marile înfrînări ale celor retrași de lume, marile eforturi ascetice ale pustnicilor, marile privațiuni la care au supus firea pămîntească mulți dintre Sfinții Bisericii noastre, nu sînt obligatorii pentru masele de credincioși. Ele sînt numai indicații ale direcției preocupărilor noastre; ele sînt numai niște glorioase proteste, împotriva celor care fac din dulcelele pămîntești singura lor preocupare; ele sînt excese de spiritualitate, menite să combată excesele de materialitate ale celor care nu înțeleg că viața omenească are și un înțeles spiritual. Ei n-au mîncat și n-au băut, n-au strîns averi pămîntești și au renunțat la bucuriile îngăduite, fiindcă unii oameni nu se îngrijeau decît de mîncare și băutură, fiindcă unii își făceau din stringerea de bunuri pămîntești scopul vieții lor, fiindcă unii se prăbușeau cu totul în moliciunile lumesti. Unor astfel de excese ale păcatelor, trebuia să li se opună asemenea glorioase pilde de virtute, asemenea strălucite avansuri de spiritualitate, ca din opo-

ziția contrariilor. masele de credincioși să prindă înțelesul adevărat al existenței pămîntești.

Am văzut că în trecut, preoțimea ortodoxă romină a dat nepieritoare pîde de luptă și jertfă pentru binele poporului. Și am avut satisfacția nemărginită de a constata că și clerul de azi pășește pe aceeași linie luminoasă a înaltașilor săi. Cuvintele de apreciere ale factorilor de răspundere din stat, decorarea I.P.S. Patriarh și a altor slujitori ai Bisericii, sînt o dovadă de neîgăduit că noi ne găsim fără abatere, în slujba poporului, sprijinind năzuințele lui spirituale și strădania pentru o viață pămîntească mai bună, trăită într-un cadru de libertate, dreptate, siguranță, avînt cultural și belșug material.

Faptul acesta ne bucură și totodată ne încurajează. Este pentru noi o satisfacție dar și un îndemn de a merge mai departe, de a spori și mai mult eforturile noastre, de a lupta cu și mai mare încordare pentru înflorirea vieții noi, din Patria noastră.

Sarcinile care ne stau în față, în prezent, pot fi cuprinse în următoarele puncte:

- Sprijinirea luptei pentru pace, condiție sine qua non a progresului spiritual și material.
- Promovarea respectului pentru legile statului, în îndeplinirea cu strictețe a îndatoririlor personale.
- Sprijinirea luptei pentru îndeplinirea planului de stat în toate sectoarele, atât prin mijloacele obiștești, cit și prin mijloacele speciale ale acțiunii pastorale.
- Lupta împotriva fatalismului, obscurantismului, superstițiilor și mlsticiismului nesănătos, care sînt piedici în calea avîntului în muncă al poporului.
- Lupta împotriva rasismului, șovinismului național și religios, a cosmopolitismului, etc.
- Popularizarea, în rândurile credincioșilor, a conducătorilor Bisericii în frunte cu I.P.S. Patriarh Justinian, ca și a clericilor și a tuturor fiilor Bisericii, care s-au evidențiat în lupta pentru binele poporului.

Acestea sînt sarcinile care stau în fața noastră. Nu sînt deloc ușoare; ba dimpotrivă. Dar, cu credința fierbînțe în Dumnezeu și cu dragostea neclintită față de patrie, ele pot fi duse la bun sfîrșit.

Consilier Pr. V. CONSTANTINESCU

-----0-----

ȘEDIINȚA INTERCONFESIONALĂ A SLUJITORILOR CULTELOR DIN CAPITALĂ

În ziua de 8 aprilie a.c., Comitetul de Luptă pentru Pace al orașului București a organizat o ședință a tuturor deservenților culțelor religioase din Capitală.

Cu bunăvoința Prea Sfințitului Episcop Theotist, Vicar Patriarhal și Rector al Institutului Teologic din București, și cu aprobarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, ședința s-a ținut în sala de festivități a Institutului Teologic din str. Sf. Ecaterina nr. 2.

Au luat parte la această ședință: preoții Bisericii Ortodoxe din București, în frunte cu Protoiereii respectivi; preoții ai Bisericii Romano-Catolice din București, în frunte cu P.C. Protopop Em. Kreis, membru în Comitetul de Luptă pentru Pace al orașului București; deservenți ai cultului mozaic, în frunte cu rabinul D. Landmann, membru în Comitetul Orașenesc de Luptă pentru Pace al orașului București; deservenți ai Bisericii Luterane și Reformate, în frunte cu pastorul Dr. Ad. Bruckner; deservenți ai culțelor neoprotestante, în frunte cu d-nii: I. Rusu, secretar general al Federației Culțelor Neoprotestante din țară, I. Popa (baptist), O. Dumitrescu și D. Tăchici (advențiști), Sandu Toma (penticostali), și Gh. Oprea (creștinii după Evanghelle).

Ședința a fost prezidată de dl. Ioan Săndulescu, secretarul Comitetului de Luptă pentru Pace al orașului București care, în cuvîntul de deschidere, a salutată pe cei prezenți în numele Comitetului, dînd cuvîntul, după aceea, P.C. Pr. Al. Ionescu, Vicar al Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor, membru în Comitetul de Luptă pentru Pace al orașului București și membru în Comitetul Permanent pentru Apărarea Păcii din R.P.R.

P.C. Sa a vorbit despre «Conferința dela Berlin a miniștrilor de externe ai celor patru mari puteri (U.R.S.S., Marea Britanie, S.U.A. și Franța), — învățăminte și sarcini pentru deservinții cultelor».

Intr-un documentat referat, Părintele Alexandru Ionescu a arătat ce însemnătate are conferința celor patru miniștri de externe pentru Mișcarea Partizanilor Păcii și ce influență covârșitoare a avut asupra milioanei de oameni din lumea întreagă, hotărîrile acestei conferințe.

«Se cunoaște — a spus Prea Cucernicia Sa — că între țările imperialiste și între țările democratice există unele neînțelegeri. De aceea, cînd părțile în litigiu s-au adunat într-o conferință și steu de vorbă, tratînd despre aceste probleme, din acest moment pentru oamenii păcii de pretutindeni acest fapt constituie un mare succes.

Se cunoaște prea bine că de cinci ani miniștrii de externe ai celor patru mari puteri nu se mai întîlniseră. Faptul că s-au întîlnit la Berlin, la 25 Ianuarie, anul acesta, constituie un mare succes pentru întreaga lume iubitoare de pace».

Propunerea făcută de Dl. Molotov, ministrul de externe al Uniunii Sovietice cu privire la «Tratatul general european, pentru asigurarea securității colective în Europă», tratat la care să participe toate statele Europei, indiferent de orînduirea lor socială, constituie pentru Mișcarea Partizanilor Păcii cheia principală care dezleagă toate problemele litigioase în ceea ce privește cauza păcii.

Propunerea această, completată de nota Guvernului Sovietic din 31 martie a.c., privitoare la participarea Uniunii Sovietice la Pactul Atlanticului de Nord, dacă ar fi traduse în fapt, ar împledeca pentru totdeauna dezlănțuirea unui nou război în Europă și poate chiar în toată lumea.

Iată pentru care lucru, foarte mulți oameni politici din țările Occidentului, cum și oameni cu suprafață de diferite convingeri filosofice, politice, religioase, au primit cu satisfacție aceste propuneri.

Spre mîndria noastră, a clericilor, între cei care au primit cu satisfacție propunerea sinceră de pace făcută de U.R.S.S. se găsesc și personalități religioase din părțile Apusului, preoți, episcopi, reprezentanții diferitelor Mișcări religioase, etc.). Între aceștia, P.C. Sa a citat cele spuse în parlamentul englez de către Episcopul de Chichester și alții.

«Oamenii păcii de pretutindeni au putut constata cu plăcerea conferinței dela Berlin, din propunerile făcute cum și din discuțiile ce s-au purtat, cine este în mod sincer pentru pace și cine este pentru război».

De o covârșitoare însemnătate este și hotărîrea ce s-a luat la această conferință, ca la 26 aprilie a.c. să se întrunească la Geneva miniștrii de externe ai celor cinci mari puteri: U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie, Republica Populară Chineză și Franța, precum și alte țări interesate, căci prin aceasta s-a făcut un mare pas în vederea apărării păcii universale».

În încheierea cuvîntării sale, Părintele Alexandru Ionescu a arătat ce învățăminte rezultă pentru deservinții cultelor religioase din țara noastră cum și ce sarcini de viitor se desprind pentru lucrarea lor.

«Nu trebuie uitat — a spus P.C. Sa — că în țările din Occident deservinții cultelor care s-au angajat în nobila acțiune de apărare a păcii, duc această luptă cu mari sacrificii și cu riscuri, pe cînd la noi, întreg poporul luptă pentru această cauză. Ceva mai mult, conducătorii noștri sufletești, de atîtea ori s-au întrunit, din inițiativa și la chemarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, îndemnîndu-ne să sprijinim din suflet această nobilă acțiune.

Dînd urmare glasului conștiinței noastre de devotați slujitori ai lui Dumnezeu, indiferent de felul cum îi slujim, dînd ascultare conducătorilor noștri sufletești, să sprijinim cu toată puterea lupta pe care poporul nostru întreg o duce în această sfință și mare cauză a apărării păcii.

Iată de ce, marea idee a timpului nostru, «Tratatul general european pentru securitate colectivă în Europă» trebuie să ne încălzească inimile, ca să pornim cu mai mult avînt în această nobilă cauză. Fiecare credincios al Bisericii noastre să cu-

noască acest lucru și la rîndul lui să lupte din răsputeri, sprîjinind prin eforturi sportive lupta pentru apărarea păcii.

După cuvîntarea P.C. Pr. Al. Ionescu, au luat cuvîntul mai mulți reprezentanți ai cultelor religioase, arătîndu-și sentimentele și convingerile lor sincere în această problemă. Cel dinții a luat cuvîntul P.C. Protopop Em. Kreis, care a arătat că preoțimea catolică din țara noastră, laolaltă cu tot poporul român, sprîjină din răsputeri ideea «Tratatului general european», scoțînd în evidență faptul că în propunere se arată ca cele două Germanii (Occidentală și R. D. Germană) să facă parte din acest tratat în situația în care se găsesp.

A luat cuvîntul, după aceea, preotul Sebastian Vlădescu-Băncasa, care a arătat cum credincioșii bisericii sale sînt dornici de viață și de muncă cinstită și nu vor să mai cunoască urgiile bombardamentelor.

A vorbit după aceea dl. D. Landman, din partea deservenților cultului mozaic, arătînd cum credincioșii acestui cult sînt fericiți de perspectiva Tratatului general și că laolaltă cu toți ceilalți cetățeni vor sprîjini din răsputeri hotărîrile conferinței dela Berlin.

După aceea, dl. Tăchici, din partea cultului adventist, a arătat cum propunerile conferinței dela Berlin au inseninat atmosfera. Tinerii din America refuză să meargă la armată. În bisericile din America, în condițiile grele de acolo se fac discuții asupra problemei războiului. Tinerii refuză să zboare, refuză decorații, ei învață să iubească pe toți oamenii. Popoarele Americii se luminează. Să luptăm ca pacea să biruie chiar în timpul nostru. Credincioșii adventiști string rîndurile în jurul steagului păcii, ridicat de Uniunea Sovietică.

Părintele Ioan Nicolau dela biserica Sf. Dumitru-Colentina, a arătat cum lucrează C. Sa în rîndurile credincioșilor pentru popularizarea hotărîrilor conferinței dela Berlin.

Dl. Sandu Toma, din partea cultului pentecostal, a arătat că credincioșii acestui cult sînt devotați cauzei apărării păcii și au o mare încredere în hotărîrile pe care le va lua conferința dela Geneva.

În același sens a mai vorbit și d-nii Dobre Toma și Gh. Oprea din partea creștinilor după Evanghelie.

Dl. Dr. Ad. Bruckner, din partea Bisericii Luterane, a arătat că pacea constituie o problemă a vremurilor noastre, pacea este un bun rar și scump. «Arhimede a spus: dați-mi un punct fix în univers și voi mișca lumea». Pentru noi, punctul fix astăzi este pacea. Bisericile să întărească toate căile ce merg către acest punct fix, — să pregătească atmosfera pentru pace și pînă la urmă biruința va fi de partea luptătorilor pentru pace, spre fericirea popoarelor întregii lumi.

Dl. Popa Ion, din partea cultului baptist, a salutată pe cei prezenți din partea conducerii acestui cult și a arătat că propunerile Uniunii Sovietice au găsit ecou în toate părțile lumii și noi simțim datorii să le facem cunoscute din casă în casă, căci Dumnezeu nostru este Dumnezeu Păcii. Să traducem în fapt cuvintele Sf. Apostol Pavel: «Trăiți în pace cu toții».

P.C. Arhid. N. Nicolaescu, prorector al Institutului Teologic salută pe participanții în numele conducerii Institutului și exprimă satisfacția că această instituție de cultură teologică găzduiește pentru a doua oară o conferință a slujitorilor cultelor, în vederea luptei pentru pace. Prea Cucernicia Sa arată că punctul fix dela care trebuie să pornim este acela: conștiința neclintită că pacea este bunul suprem. «Noi avem o conștiință nouă, a păcii, de aceea trebuie să pornim cu avînt sportit în această luptă, înarmîndu-ne cu armele spiritului. Cum putem lucra? Prin rugăciune, prin vorbiri pentru pace (pacea constituie o virtute), prin fapte ale păcii, multe și de multe feluri (la birou, în fabrici, pe ogoare, etc.). Războiul de agresiune este un blestem. Sarcina noastră este să luptăm în strînsă unire pentru ca să triumfe spiritul tratativelor. Metode noi să folosim, eforturi noi să depunem, angajamente să ne luăm pentru ca acest spirit nou să cuprindă toate sufletele și inimile noastre».

A luat cuvîntul după aceea, împuternicitul Ministerului Cultelor, care a arătat convingerea sa că slujitorii cultelor vor propovădui pacea.

Cel din urmă a vorbit dl. Ioan Săndulescu, secretarul Comitetului Orășenesc de Luptă pentru Pace, care și-a manifestat mulțumirea pentru cuprinzătoarea conferință a P.C. Viar Al. Ionescu, cum și pentru felul în care s-au purtat discuțiile asupra temei. D-sa recunoaște că între conferința de astăzi a slujitorilor cultelor religioase din Capitală, consacrată luptei pentru pace și între cele din trecut, există o diferență. S-au făcut pași serioși înainte în ce privește felul cum s-au purtat dis-

cuștile, în această conferință. «Să ne ferim totuși — a spus d-*sa* — de greșeala înghimfării, adică să nu socotim că am făcut totul, ci de-acum încolo, cu mai multe eforturi, să lucrăm în această acțiune. Să facem cunoscut tuturor credincioșilor lupta pentru pace. D-*sa* amintește că în cursul acestei luni, se vor împlini cinci ani de când, în același timp, pentru prima oară în istoria lumii, s-a ținut un Congres Mondial al Păcii, între 20 și 25 aprilie 1949, la Paris și Praga, — la care s-au întrunit delegații veniți din toate continentele.

O mare speranță s-a trezit atunci în milioane de inimi și cu fiecare an, cu fiecare zi, cu fiecare ceas această speranță a sporit în intensitate, iar numărul luptătorilor pentru pace a crescut tot mai mult.

Consiliul Mondial al Păcii, conștient de încrederea crescândă ce-l este arătată de popoare, își urmează cu curaj drumul său.

În numele Comitetului de Luptă pentru Pace al orașului București, d-*sa* mulțumește participanților și vorbitorilor dela această conferință și-și exprimă încrederea că deservenții cultelor religioase din Capitală vor fi tot mai activi, până când pacea va birui și va cuprinde pe toți.

Ședința s-a încheiat într-o atmosferă de cald și înalt patriotism.

ASISTENT

MANIFESTĂRI ALE PREGĂTIRII DIN ORAȘUL PLOEȘTI ÎN CADRUL LUPTEI PENTRU PACE

La 8 aprilie a.c. s-a ținut o consfătuire pentru pace a preoților din acest oraș, în cadrul Comitetului Orașenesc de Luptă pentru pace.

Au luat parte la consfătuire: Dl. V. Pătrașcu, dela Comitetul Permanent de Luptă pentru Pace din R.P.R. și Dl. Tănase Diaconescu, din partea Comitetului Regional de Luptă pentru Pace.

Consfătuirea s-a deschis la orele 17,30 de către Pr. Ioan Vulcan, membru în Comitetul de Luptă pentru Pace al orașului Ploești. C. Sa înainte de a anunța scopul consfătuirii, face prezentarea oaspeților și salută prezența lor în mijlocul preoțimii, rugându-i să vină totdeauna pentru a-i vedea cum lucrează și a le da îndrumările necesare.

Scopul consfătuirii e legat de conferința dela Berlin, ale cărei rezultate trebuie cunoscute, ecoul ei trebuie scos la lumină. De aceea se va face prelucrarea asupra acestui subiect, care va fi susținut de P.C. Pr. Al. Vlaiculescu. Vor urma apoi discuții pe marginea prelucrării acestui subiect.

Se dă cuvântul P.C. Protoiereu Al. Vlaiculescu, care a susținut referatul: «Rezultatele conferinței dela Berlin». P.C. Sa a spus: «Rezultatele conferinței dela Berlin au fost de o importanță covârșitoare. Forțele care volesc războiul au minimalizat importanța conferinței. Noi însă trebuie să cunoaștem adevăratele rezultate, ca să luminăm pe toți credincioșii. Cucerniciile Voastre ați citit ziarele și ați luat cunoștință de felul cum au decurs lucrările conferinței. În această consfătuire vom analiza rezultatele și vom fi puși în situația de a putea lămurii și pe credincioșii noștri».

Apoi P.C. Sa citește prelucrarea într-o formă aleasă și cu fond precis și clar.

După citirea prelucrării au avut loc discuțiuni pe marginea acesteia. La discuții au luat parte următorii CC. PP.: V. Nicolescu, D. Ștefănescu, David Croitoru, V. Rădulescu, I. Soceanu, Constantin Galenii, P. Georgescu, care scot în evidență claritatea expunerii P.C. Protoiereu Al. Vlaiculescu, spunând că a înțeles fiecare ce trebuie să facă acum pentru popularizarea rezultatelor conferinței dela Berlin.

După terminarea discuțiilor, C. Pr. Ioan Vulcan face o scurtă expunere a activității preoților în cadrul luptei pentru pace, precizând că pentru acest cel dintâi trimestru al anului 1954, care se desfășoară sub semnul acestui eveniment de mare importanță internațională, conferința dela Berlin, urmează ca de acum înainte să

se vadă munca depusă de preoți în lupta pentru pace, pentru popularizarea rezultatelor conferinței.

Părintele Vukan scoate apoi în relief câteva sarcini ce ar reveni preoților în legătură cu lupta pentru pace.

C. Sa dă apoi cuvîntul d-lui Diaconescu Tănase, care spune că în urma expunerii și a discuției purtate în jurul expunerii, a văzut că lagărul păcii nu stă în așteptare, popularizînd pacea, ci acest lagăr are o atitudine fermă care se conduce după lozincă: «Noi nu cerem pacea, ci o impunem». Nu este deci o atitudine de așteptare, de brațe încrucișate.

Ați auzit expresia: «Dacă popoarele nu s-ar înțelege...». Și aici s-a precizat.

Popoarele nu au nimic de împărțit. Nu ele pornesc războaiele. Acestea sînt declanșate de niște oameni interesați. Nu poporul german a vrut să moară în stepele Rusiei, ci conducerea lui, interesată, l-a împins la această faptă. Azi popoarele prin lupta lor, impun gîndul lor de conviețuire pașnică conducătorilor.

Ceeace ne-a spus Părintele Georgescu că a făcut, e bine de urmat, adică o activitate cu adevărat rodnică, atunci cînd preotul merge cu membrii din Comitetul de Luptă pentru Pace pe la gospodării, pentru a lămuiri și a convinge pe credincioși. Recomandăm această metodă tuturor părinților, pe lângă altele pe care le vor folosi în munca pe terenul luptei pentru pace.

Se dă apoi cuvîntul P.C. Pr. Al. Vlaiculescu, Protoiereul orașului și regiunii Ploești, care spune, în concluzie, următoarele: Dl. Diaconescu Tănase, a spus: preoții au făcut mult. Au sprijinit lupta pentru pace în mod efectiv. Dar față de pregătirea lor nu au făcut totul, avînd în vedere posibilitățile lor.

Este drept că dela acela căruia i s-a dat mult, i se va cere mai mult.

Preoții pot duce activitatea lor în lupta pentru pace, pe două căi: în Comitetele de Luptă pentru Pace și convorbiri cu credincioșii și prin predică. Din predică să nu lipsească cuvîntul și îndemnul la lupta pentru pace. Terenul este favorabil. Noi constatăm că oamenii doresc pacea. Cînd preotul le vorbește despre lupta pentru apărarea păcii, credincioșilor li se umple inima de bucurie. Să facem să se știe de toți importanța conferinței dela Berlin. Să se știe că această conferință a avut ca cel mai important rezultat: triumful spiritului tratativelor. Că această conferință a avut darul să deschidă drumul spre noi tratative în vederea destinderii încordării internaționale.

A sporit încrederea în triumful spiritului tratativelor pentru destinderea relațiilor internaționale și în victoria cauzei păcii în întreaga lume. Ne revine și nouă, preoților, datoria de a activa în această direcție în rîndurile credincioșilor noștri.

Să facem să se cunoască cine sînt pentru pace și cine se împotrivesc. Să legăm acțiunile luptei pentru pace de îndeplinirea obligațiilor cetățenești. Să avem în vedere că cea mai mare contribuție este munca. Succesul luptei pentru statornicirea păcii depinde de forța, de conștiința masselor, de lărgirea Mișcării pentru Apărarea Păcii. Dela această constătuire să plecăm cu noi forțe, cu mai mare elan. Preocupările noastre permanente să fie acelea de a face din credincioșii noștri luptători activi pentru apărarea păcii.

Lucrînd astfel ne aflăm pe linia îndatoririlor noastre de reprezentanți ai religiei păcii».

La orele 20, C. Pr. Ioan Vulcan închide consfătuirea, aducînd mulțumiri D-lor Pătrașcu și Diaconescu pentru bunăvoința ce au avut de a veni în mijlocul preoților.

Mulțumește deasemenea CC. Preoți pentru participarea la consfătuire și le urează spor în activitatea viitoare pentru atingerea obiectivului lămurit în consfătuirea de astăzi.

Pr. AL. VLAICULESCU

† PREOTUL VASILE RUGINĂ

În ziua de 3 mai 1954 s-a stins din viață, în orașul Găești, octogenarul preot Vasile Rugină, chip împodobit cu alese daruri sufletești, vrednic ostentor în via Domnului.

Viața sa binecuvântată de Dumnezeu cu lungimea anilor, a fost plină de fapte bune, în care au strălucit deosebitele sale calități. Pregătit temeinic pentru preoție, preotul Vasile Rugină a slujit lui Dumnezeu ani îndelungați și a stat în mijlocul credincioșilor săi ca un stîlp al credinței, străduindu-se pentru fericirea păstorilor săi și dobîndirea împărăției cerurilor. Slujitor talentat și harnic păstor, el a fost condus în toată activitatea sa clericală și omenească de cea mai înaltă virtute, de dragoste. Și-a iubit biserica și enoriașii, precum și-a iubit soția și copiii, îndrumîndu-i pe toți pe calea binelui. Cine l-a cunoscut pe părintele Vasile Rugină l-a rămas și prieten, căci toată ființa sa era o chemare spre înțelegere și prietenie.

Înzestrat cu neprețutul dar al înțelegerii și executării artei muzicale, el a reușit, cu ajutorul ei, să înfrumusețeze sfintele slujbe, spre lauda Domnului și mîngîierea credincioșilor. Atîta dragoste și pasiune punea în preocupările sale muzicale, încît îi înflăcăra pe toți cei din jurul lui, reușind să realizeze adevărate minuni de artă, uneori cu mijloace foarte reduse. Urmînd, cu consacrarea proprie artistului creștin, cuvîntul Psalmistului: «Cînta-voi Dumnezeului meu pînă ce voi fi», părintele Vasile Rugină nu s-a despărțit de formațiunea corală căciva i-a dat viață în orașul Găești, pînă în ultimele clipe ale vieții sale. La vîrsta de 80 de ani, Dumnezeu îi păstra încă un auz deosebit de fin, încît putea acoarza un pian în cele mai bune condițiuni și nu-i scăpau neobservate cele mai mici greșeli ale coriștilor săi. Nu și-a intrupat activitatea corală nîci pe patul de suferință, de unde so interesa mereu despre ce a cîntat și cum a cîntat corul său la biserica Sf. Ilie din Găești. Și-a iubit coriștii ca un părinte, fiindcă numai cu ajutorul lor putea să-și înalțe rugile către Domnul, așa cum simțea sufletul lui ales.

Dar părintele Rugină a excelat și prin alte înșușiri. El a fost profesor și confesor, sculptor, maestru în arta pirogravării, maestru acordeur, harnic gospodar, bun soț, părinte de copii și prieten devotat, el lasă sincere regrete în sufletele celor ce l-au cunoscut.

Slujba prohodirii s-a oficiat în ziua de 5 mai 1954, în biserica Sf. Ilie din Găești, unde preotul Vasile Rugină a activat în ultimii ani ai vieții. Au oficiat numeroși preoți din raionul Găești, aflați în acea zi în conferință de orientare la sediul Protopopiei din Găești, avînd în frunte pe: P.C. Stan Dimancea, Consilier Cultural al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor și delegat al I.P.S. Patriarh Justinian, și pe P.C. Pr. Protoiereu Nicolae V. Popescu. Corul înflințat de preotul V. Rugină, condus la această solemnitate de Pr. Grigore Erhan dela parohia Cuparu, a executat răspunsurile slujbei de îngropăciune, fiecare bucată fiind scaldată în lacrimile de regrete ale coriștilor, îndurerați de pierderea iubitului lor dirijor.

La această tristă ceremonie au luat cuvîntul: P.C. Pr. Mihail Ionescu, parohul bisericii Sf. Ilie din Găești, care a înfățișat activitatea rodnică a decedatului și a exprimat profunda părere de rău a enoriașilor acelei biserici pentru pierderea ireparabilă a vrednicului preot și dirijor. Cucerăcia sa a spus între altele: «Noi, cei din parohia Sf. Ilie, nu vom uita niciodată că dela venea părintelui V. Rugină în oraș am avut aproape continuu slujbele divine înfrumusețate prin contribuția corului înflințat și condus de regretatul dispărut, cu totul dezinteresat. Pînă în ultimul moment, n-a pregetat să urce scările podului bisericii, cu exactitate de ceasornic. De aceea, în numele Comitetului Parohial, al Consiliului și enoriașilor, aducem cuvînt de îmbărbătare familiei celui plecat dintre noi, călduros omagiu memoriei lui și rugăm pe Bunul Dumnezeu să-l odihnească în rîndurile dreptilor Săi».

Plîns de învățămînte pentru enoriași și de întărire și mîngîiere pentru familia îndurerată a răposatului au fost cuvintele calde ale P.C. Consilier Stan Dimancea. P.C. Sa, minat de dragostea frățască de a aduce ultimul salut preotului V. Rugină, a condus slujba înmormîntării pînă la așezarea sicriului în locul de veci din cîmîtirul orașului. În cuvîntarea rostită cu voce blîndă și apropiere sufletească, P.C. Sa a înfățișat misiunea plină de răspundere a preotului, constatînd că răposatul a co-răspuns cu prisosință acestei sfinte chemări atît prin calitățile sale cît și prin munca depusă pe ogorul Domnului. În încheiere, P.C. Sa a adus binecuvîntarea I.P.S. Pa-

triarh Justinian pentru membrii familiei îndoliate, întărindu-i și îmbărbătindu-i în clipele de grea încercare prin care au trecut.

P.C. Protodereu Nicolae V. Popescu, care a cunoscut îndeaproape, a colaborat și a sprijinit în munca sa pe regretatul dispărut, în cuvîntul P.C. Sale a evidențiat o serie de realizări ale preotului dirijor care, paralel cu activitatea corală bisericească, îndruma și munca corală a Căminului Cultural din localitate, dînd sfaturi prețioase de organizare și pregătire tehnică a echipelor muzicale, oricîcîteori era nevoie.

Un suflet ales a fost preotul Vasile Rugină, numele lui va rămîne marea în amintirea noastră, iar faptele lui grăitoare vor da roade vrednice de tradiția pe care a creat-o el în acest oraș, spre lauda Domnului și desfătarea duhovnicească a credincioșilor.

Vesnică să-i fie pomenirea!

PROTOERIA RAIONULUI GAȘTI

EPISCOPIA BUZĂULUI

ȘEDIINȚA ADUNĂRII EPARHIALE A SF. EPISCOPII A BUZĂULUI

În ziua de 2 mai a. c. a avut loc la reședința episcopală din Buzău, ședința Adunării Eparhiale, convocată de P.S. Episcop Antim în sesiune ordinară, potrivit Regulamentului pentru funcționarea organelor deliberative și executive din Patriarhia Romînă.

La orele 10 dimineața s-a oficiat în Catedrala episcopală un Te-Deum de către P.C. Vicar Pr. Marin Bogoiu, asistat de PP. CC. Consilier Ad-tiv Pr. Th. Rotaru, inspector eparhial, Pr. M. Negulescu și clerul catedralei, în prezența P.S. Episcop, a membrilor Adunării Eparhiale și a credincioșilor aflați în biserică.

După oficierea Te-Deumului, membrii prezenți au trecut în sala de recepții dela reședința episcopală, unde sub președinția P.S. Episcop Antim s-au desfășurat lucrările Adunării, potrivit ordinei de zi fixată și anunțată prin convocare.

În urma apelului făcut, se constată că Adunarea este în număr și deci legal constituită. P.S. Episcop Antim rostește cuvîntarea ocazională, salutînd prezența unanimă a noilor membri aleși prin votul clericilor și credincioșilor în ziua de 1 aprilie a.c., în cele zece circumscripții ale Eparhiei. După ce arată importanța și rolul acestui for bisericesc, potrivit Legii de organizare a Bisericii Ortodoxe Romîne, P.S. Sa insistă asupra îndatoririlor ce revin credincioșilor noștri de a fi în slujba păcii și a idealului creștin.

Mulțumind celor de față pentru dragostea arătată, prin participarea la această ședință de constituire și de lucru, P.S. Sa declară ședința deschisă, urînd tuturor spor în muncă.

A fost alcătuit, conform Regulamentului, biroul provizoriu cu cele două secțiuni pentru verificarea mandatelor noilor deputați eparhiali, suspendîndu-se ședința zece minute. La redecshidere, cele două secțiuni depun rapoartele de verificarea mandatelor, propunînd validarea alegerilor făcute conform Regulamentului pentru funcționarea organelor deliberative. P.S. Președinte declară Adunarea definitiv și legal constituită și se trece la ordinea de zi, alcătulîndu-se biroul Adunării format din următorii: Pr. Gh. O. Vasile, secretar general, iar avocat Eneșcu Costel și Prof. I. Crăciun secretari de ședință.

Procedîndu-se la alegerea comisiunilor celor trei sectoare de activitate ale Eparhiei, au fost indicați prin aclamații următorii:

A. *Comisiunea Administrativ-Bisericească:*

1. Pr. Petre Armencea; 2. Pr. Gheorghe Popescu; 3. Dl. Vlasie Grigore; 4. Dl. Turcu Cristache; 5. Dl. avocat Stănescu Gheorghe; 6. Dl. Ionașcu Gheorghe.

B. *Comisiunea Ad-tiv-Cultural-Socială:*

1. Pr. Drug. Roman; 2. Pr. Dobrescu Ioan; 3. Dl. Păcuraru Richard; 4. Dl. Prof. Alexiu Traian; 5. Dl. Potop Ion; 6. Dl. Jinga Dumitru.

C. *Comisiunea Ad-tiv-Economică-Financiară:*

1. Pr. Vlădescu Dumitru; 2. Pr. Hiastru Ilie; 3. Dl. Arhitect Flavian Ion; 4. Dl. Stan Ioan I; 5. Dl. Cirstoiu Vasile; 6. Dl. Munteanu Stan.

D. *Comisiunea de Validare:*

1. Pr. Dumitrescu Marin; 2. Pr. Arghir Dumitru; 3. Dl. Birșan Ioan; 4. Dl. Ciofu Vasile; 5. Dl. avocat Vasilescu-Râmniceanu Vasile; 6. Dl. Dumitrescu Alexandru.

E. *Raportorii comisiunilor au fost aleși următorii:*

1. Dl. avocat Stănescu Gheorghe — Comisiunea Ad-tiv Bisericească; 2. Dl. prof. Alexiu Traian — Comisiunea Ad-tiv Cultural-Socială; 3. Dl. Cirstoiu Vasile — Comisiunea Ad-tiv Economică-Financiară.

F. *In Adunarea Națională Bisericească au fost aleși următorii:*

1. Pr. Bogolu Marin, Vicarul Sf. Episcopii; 2. Dl. Ionașcu Gheorghe; 3. Dl. avocat Vasilescu-Râmniceanu Vasile.

G. *Consiliul Eparhial a fost alcătuit din următorii membri:*

1. Pr. Vlădescu Dumitru; 2. Pr. Armencea Petre; 3. Pr. Dumitrescu Marin; 4. Dl. Stan Ion I; 5. Dl. avocat Enescu Costel; 6. Dl. Ciofu Vasile; 7. Dl. Jinga Dumitru; 8. Dl. arhitect Flavian Ion; 9. Dl. prof. Crăciun Dumitru.

H. *In Consistoriul Eparhial au fost aleși următorii:*

Membri: 1. Pr. Manole Ioan; 2. Pr. Miștode Gheorghe; 3. Pr. Dumbravă Gheorghe.

Supleanți: 1. Pr. Prof. Luca Dumitru; 2. Pr. Milea Nicolae.

Din stîlul Adunării au luat cuvîntul d-nii avocat Vasilescu-Râmniceanu Vasile și arhitect Flavian Ion, mulțumind în numele noilor deputați eparhiali pentru cinstea ce li s-a făcut de a fi aleși membri ai acestui înalt for bisericesc și pentru încrederea ce li s-a acordat de a fi exponenții Adunării și ai credincioșilor în Adunarea Națională Bisericească și Consiliul Eparhial, încheind cu angajamente solemne de a sluji Biserica și Patria cu toată dragostea.

După aceea, P.S. Episcop Antim propune și Adunarea aprobă ca să se trimită cîte o telegramă de omagiu I.P.S. Patriarh Justinian și D-ului Prof. Academician Petre Constantinescu-Iași, Ministrul Cultelor.

Întrîndu-se în ședința de lucru, P.S. Episcop Antim propune și Adunarea aprobă distribuirea rapoartelor anuale ale celor trei secțiuni de activitate, pe comisiunile respective, după care ședința se suspendă la orele 12, pentru cercetarea rapoartelor.

Ședința se redeschide la orele 13,30.

Comisiunea de Validare și-a depus raportul, care a fost aprobat în unanimitate.

După aceea, Dl. avocat Gheorghe Stănescu — raportorul secțiunii Ad-tiv Bisericești citește raportul asupra referatului sectorului acestuia, întocmit de P.C. Consilier Ad-tiv Pr. Th. Rotaru, menționînd că întreaga activitate în cursul anului 1953 în acest sector s-a desfășurat conform legilor bisericești în vigoare, însemnînd un pas înainte pentru propășirea vieții religioase în Eparhie. Se ratifică toate lucrările Consiliului Eparhial și ale Permanenței Consiliului Eparhial, precum și lucrările ce cad în atribuțiunile acestui for bisericesc.

La discuțiuni au luat parte P.S. Episcop Antim, dl. arhitect Flavian I., dl. av. Enescu Costel. Raportul a fost aprobat în unanimitate prin aclamații. În continuare, dl. prof. Alexiu Traian, raportorul Sectorului Cultural-Social, a prezentat raportul acelei comisiuni scoțînd în evidență rodnică activitate desfășurată în acest sector — condus de P.C. Consilier Ad-tiv, Pr. Th. Rotaru. La discuțiuni au luat parte, făcînd diferite propuneri, pe care Adunarea le-a aprobat, următorii: Pr. Const. Chirica, Pr. Cons. R. Ardeleanu și P.S. Episcop Antim. La propunerea Adunării, P.C. Consilier Th. Rotaru a citit pasagi din raportul său anual în legătură cu activitatea

preoțimii pe tărîm cultural-social. P.C. Sa a arătat că 317 preoți din Eparhia Buzăului fac parte din Comitetele de Luptă pentru Pace raionale, comunale și sătești, din care 17 preoți în frunte cu cei doi consilieri ad-tivi parhiali, cu 11 Protopopi fac parte din Comitetele de Luptă pentru Pace raionale, iar alți 63 preoți au diferite munci de răspundere ca președinți, secretari și membri în birourile de conducere ale Comitetelor.

Insuși P.S. Episcop Antim face parte din Comitetul regional de Luptă pentru Pace Ploești, unde a participat și a luat cuvîntul la diferite ședințe ale acestuia.

În lupta pentru apărarea păcii s-au evidențiat raioanele Focșani cu Protopopul Nicolae Bălănuță, Tecuci cu Protopopul Vasile Cristea și Panciu cu Protopopul Ilie Hiastru. P.C. Sa a citat numeroși preoți evidențiați în activitatea socială pentru sprijinul acordat cu prilejul campaniilor agricole și a celorlalte acțiuni de folos obștesc.

P.S. Episcop Antim supune votului Adunării raportul anual al Sectorului Cultural-Social, iar Adunarea îl aprobă în unanimitate.

Raportul Sectorului Economic-Financiar condus de P.C. Consilier Ad-tiv R. Ardeleanu, a fost supus Adunării de P.C. Pr. Vlădescu Dumitru. La discuțiuni au luat parte: P.S. Episcop Antim, dl. av. Enescu Costel și Pr. Roman Drug. Toți au scos în evidență bogata activitate desfășurată de acest sector, manifestîndu-se prin buna chivernisire a bunului obștesc, prin ritmul construcțiunilor și reparațiunilor de biserici și case parohiale, exemplu cel mai bun pornind dela Centrul Eparhial, unde sub directa supraveghere a P.S. Episcop Antim se renovează și se înnoiesc toate clădirile.

Raportul a fost aprobat în unanimitate.

La orele 15,30, Adunarea Eparhială și-a terminat lucrările, P.S. Episcop Antim mulțumind tuturor pentru munca depusă și pentru felul cum au contribuit toți la buna reușită a acestei lucrări, P.S. Sa dînd asigurarea că și în viitor toți cei dela Centrul Eparhial se vor strădui pentru ducerea la bun sfîrșit a tuturor treburilor bisericești din Eparhia Buzăului.

În ziua de 15 mai a.c. a avut loc la Sf. Episcopie, conform Regulamentul pentru funcționarea organelor deliberative, ședința de constituire și de lucru a noului Consiliu Eparhial, sub președinția P.S. Episcop Antim. P.S. Sa după ce a roștit un scurt cuvînt ocazional în care a arătat cari sînt atribuțiunile Consiliului Eparhial, declară constituit legal noul Consiliu Eparhial, ales pe o perioadă de patru ani.

Din partea consilierilor a luat cuvîntul dl. arhitect I. Flavian, care mulțumește P.S. Episcop pentru încrederea acordată, luîndu-și angajamentul că va colabora sincer și cu devotament pentru binele Sfintei noastre Biserici și pentru întărirea Păcii.

Consiliul a rezolvat toate lucrările curente ce sînt în atribuțiunea sa, ședința încheindu-se la orele 14,30.

Pr. TEODOR ROTARU

CLERUL EPARHIEI BUZĂULUI SPRIJINĂ CAMPANIA MUNCILOR AGRICOLE DE PRIMĂVARĂ

Pe întinsul ogoarelor din scumpa noastră Patrie, muncile agricole de primăvară sînt în tolu lor. La chemarea Partidului și Guvernului cu privire la însămînțările și muncile agricole de primăvară, au răspuns cu entuziasm patriotic și clerul, împreună cu credincioșii Eparhiei Buzăului.

Prea Sfințitul Episcop Antim al Buzăului acordă o deosebită atențiune activității clerului din cuprinsul Eparhiei sale, cu privire la munca ce trebuie s-o desfășoare acesta în latrea socială-culturală. Deaceea, P.S. Sa încă dela începutul lunii martie a.c., adică imediat după apariția Hotărîrii Consiliului de Miniștri cu privire la pregătirea și executarea la timp în bune condițiuni a lucrărilor agricole de primăvară, a trimis tuturor parohiilor din Eparhie o circulară prin care îndeamnă clerul și credincioșii să pornească imediat la lucrul pămîntului, folosînd toate îndrumările organelor agricole în această latură.

Pentru ca preoțimea să aducă un aport cit mai însemnat în această mare acțiune patriotică, P.S. Episcop a convocat în ziua de 13 martie a.c. la Centrul Eparhial Buzău pe toți Protopopii Eparhiei într-o conferință de lucru, pentru ca aceștia la rîndul lor să transmită preoților din Protopopiatele respective cuvîntul și îndemnul părintesc al Arhiepiscopului lor. Conferința a fost prezidată de P.S. Episcop Antim, participînd și toți colaboratorii P.S. Sale: PP. CC. Vicar, Consilierii Administrativi, Inspectorul Eparhial, Secretarul Eparhial, Protopopii Eparhiei, precum și delegatul din partea secțiunii agricole raionale.

Cu acest prilej, P.S. Episcop Antim a arătat temeiurile bîlbice, religioase și patriotice cari impun preotului ortodox o atitudine de muncă și sprijin efectiv în legătură cu asigurarea spîinii cea de toate zilele.

Se dă cuvîntul P.C. Consilier Ad-tiv Th. Rotaru pentru Sectorul Ad-tiv Bisericesc și Cultural-Social, care vorbește despre îndatoririle creștinești și cetățenești ce revin preoților și credincioșilor Bisericii noastre în perioada muncilor agricole de primăvară, dînd următoarele îndrumări părinților Protopopi, spre a fi apoi difuzate preoților din întreaga Eparhie la proxima conferință protopopească:

1. Prelucrarea Hotărîrii Consiliului de Miniștri al R.P.R. cu privire la pregătirea și executarea la timp și în bune condițiuni a lucrărilor agricole de primăvară din anul 1954.

2. Popularizarea frunțașilor în producție cari au folosit metodele avansate ale agrotehnice, obținînd recolte bogate la hectar.

3. Prelucrarea în cadrul ședințelor organelor parohiale a broșurilor și publicațiilor, tratînd probleme agricole-viticole, pomice, de creșterea animalelor și a păsărilor și difuzarea acestora în rîndurile credincioșilor.

4. Cultivarea terenurilor din jurul bisericilor, a locurilor virane cu legume și zarzavaturi.

5. Exemplu personal din partea preotului și a cîntărețului, de cultivare a terenului ce-l posedă, potrivit regulilor agrotehnice recomandate de specialiști.

6. Cel cel au sectoare agricole să-și ducă această muncă cu toate conștiințozitatea.

7. Actualizarea predicilor în legătură cu problemele și muncile agricole.

8. Să se dea concursul convenit în cadrul Căminului Cultural, prin organizarea de fotomontaaje, scriere de articole la gazeta de perete și de stradă, rostirea de cuvîntări ocazionale, etc.

9. Să se pună la dispoziția credincioșilor ziarele și toate publicațiile la care este abonată parohia, organizînd grupe de cititori.

10. Să se ducă o muncă de lămurire în toate ocaziunile oferite de diferite servicii religioase cerute de credincioși, asupra foloselor ce le avem urmînd îndrumările ce se dau de autorități cu privire la muncile agricole de primăvară.

P.C. Consilier Ad-tiv Radu Ardeleanu propune ca preoții și cîntăreții dela parohii să cultive, cu aprobarea forurilor în drept, locurile virane, dînd în chipul acesta un bun exemplu în cultura legumelor și zarzavaturilor.

Deasemenea, delegatul Secțiunii Agricole a raionului Buzău a dat o serie de explicații în legătură cu cultivarea porumbului, cartofului și flozii soarelui, în rînduri așezate în pătrat, precum și alte îndrumări practice în legătură cu problema discutată.

Din partea Protopopilor au luat cuvîntul: Roman Drug-Adjid, Vasile Cristea-Tecuți, Gh. O. Vasile-Mizil, Gh. Popescu-R. Sărat și Ioan Vasile-Liești, cari au scos în evidență atașamentul preoților față de problemele sociale actuale, aducînd sugestii și propuneri pentru o bună reușită a susținerii muncilor agricole de primăvară. Toți și-au luat angajamentul că vor sprijini această acțiune patriotică.

Luînd cuvîntul, P.S. Episcop Antim își exprimă mulțumirea de modul cum au decurs lucrările acestei conferințe, dispunînd ca viitoarea conferință protopopească ad-tivă dela 31 martie a.c. să se țină în ziua de 23 martie a.c. la toate Protopopiatele din Eparhie, spre a da astfel posibilitate preoților să-și însușească la vreme hotărîrile luate la această consfățuire.

P.S. Sa, în incheiere, adresează un călduros apel tuturor Protopopilor să depună tot elanul și puterea de muncă pentru a duce la bun sfîrșit acțiunea însămintărilor și muncilor agricole de primăvară. Totodată, P.S. Sa atrage atențiunea că preoții sînt datorți să lucreze în înțelegere cu organele locale și cu organele de specialitate, iar munca preotului să fie o muncă de povățuire și îndemn, combătînd vechile epucături și obiceiuri cari mai dăluinuiesc încă în lumea satelor noastre cu pri-

vire la timpul și modul de a lucra pământul. Înceamnă să se citească în prima duminică după data sosirii la parohie, Pastorală I.P.S. Patriarh Justinian dată cu prilejul însămînțării și muncilor agricole de primăvară.

În ziua de 23 martie a.c. a avut loc la sediul Protopopiatelor, conferința administrativă pe luna martie, la care clerul Eparhiei a participat cu entuziasm, însușindu-și toate recomandările și îndrumările date de PP. CC. Protopopi și de organele tehnice agricole raionale, care au luat parte la această conferință.

Menționăm că numeroși preoți au luat cuvîntul în cadrul acestor conferințe, luîndu-și frumoase angajamente pentru punerea în practică a tuturor îndemnurilor date. S-au expediat telegrame către Ministerul Cultelor, prin care preoțimea și-a reînnoit atașamentul față de cauza clasei muncitoare, printr-o muncă încordată pentru buna reușită a campaniei muncilor agricole de primăvară.

P.S. Episcop Antim însoțit de P.C. Consilier Ad-tiv Th. Rotaru, a cercetat mersul lucrărilor acestor conferințe la Protopopiatele R. Sărat și Focșani, unde a luat cuvîntul, îndemnînd preoțimea să sprijine aceste munci, grăbind ritmul însămînțării.

Potrivit indemnului dat de P.S. Episcop Antim în ziua de duminică 11 aprilie a.c., s-a rostit de către preoți un cuvînt în legătură cu muncile agricole de primăvară, stăruind deosebi asupra metodelor noi de însămînțare a porumbului, cartofului și florii soarelui în rînduri așezate în pătrat. Credincioșii au fost îndemnați să adopte acest sistem, care aduce roade bogate.

Roadele acestor conferințe și îndrumări nu au întîrziat să se arate, deoarece din toate laturile Eparhiei ne-au sosit vești bune prin care se constată că preoțimea, împreună cu organele parohiale, au sprijinit intens buna desfășurare a muncilor agricole de primăvară.

În fruntea acestor strădănițe stau Protopopiatele Focșani, Pogoanele, Tecuci, Adjud și Mizil.

Mare este numărul preoților care au dat sprijinul lor neprecupețit în această latură, dintre care evidențiem pe următorii: I. Munteanu-Pătești, Gh. Cercel-Risipiți, Pușcașu-Vulcăneaca, toți din raionul Focșani; I. D. Tenie-Corod și Toma Dimoftache-Tecuci, Ioan I. Ionescu-Amaru, Gh. Iliescu și Gh. Mihai-Clondiru-Mizil, Gh. Pruteanu-Buda, Gh. Bogoride și Călin Herescu-Adjud, Nicolae Burlăcescu Clociți-Beceni, Diogene Posmagiu-Bădila, P. Constantinescu-Calvini, I. Ionescu-Băsceni, Gh. Angelescu-Cislău, A. Niculescu-Obrejița-R. Sărat, Nic. Dumitrescu-Florica-Pogoanele și mulți alți preoți.

În cadrul conferințelor protopopești de orientare ce s-au ținut în zilele de 4, 5 și 6 mai a.c., preoțimea Eparhiei, la prezentarea rapoartelor de activitate lunară, a arătat cu date și fapte concrete cum a sprijinit această patriotică acțiune.

Cu deosebită rivnă clerul Eparhiei sprijină și lucrările de îngrijirea și întreținerea culturilor, potrivit îndrumărilor organelor agricole, încredințat fiind că în felul acesta luptă pentru pace și pentru bunăstarea celor ce muncesc.

Pr. T. R.

— 0 —

VIZITA CANONICĂ LA MINASTIREA RĂTEȘTI-BUZĂU

Cercetarea duhovnicească a așezărilor minăstirești pentru controlul și îndrumarea viețuitorilor pe făgașul noului ritm de trăire monahală este una din cele mai de seamă îndatoriri chiriarhale.

De aceea, P.S. Episcop Antim al Buzăului acordă o deosebită atențiune problemelor minăstirești, interesîndu-se îndeaproape de bunul mers al celor 18 minăstiri și 4 schituri ale Eparhiei sale, prin rezolvarea urgentă a tuturor treburilor monahale, dar mai ales printr-o atentă supraveghere și părintească cercetare, folosind vizitele canonice inopinate.

Rînd pe rînd au fost cercetate minăstirile: Rogozu și Sf. Treime, ambele în raionul R. Sărat, Barbu și Ciolanu — raionul Buzău, Trotușanu și Sf. Ioan-Brazi, raionul Panciu și altele.

În ziua de 3 aprilie a.c., P.S. Sa, însoțit de P.C. Consilier Ad-tiv Pr. Th. Rotaru a vizitat inopinat vechea așezare monahicească, minăstirea de călugărițe Rătești, raionul Buzău, cea mai mare minăstire din Eparhie. E vremea Vecerniei Mari, căci la doua zi e duminica IV-a din Postul Mare. La intrarea în biserică, P.S. Sa este întâmpinat cu Sf. Evanghelie și Sf. Cruce de P.C. Ieromonah Dometie Manolache, de la minăstirea Ciolanu, orinduit aici cu predarea cursurilor la școala monahală și de corul de maici, organizat pe trei voci, care intonează imnul chiriachal: «Pre Stăpînul și Arhiereul nostru...». Slujba continuă după rînduială, iar la sfîrșit, părintele Dometie rostește un cuvînt ocazional, exprimîndu-și nemărginita bucurie ce o simte obște minăstirii de această neașteptată cercetare părintească a P.S. Episcop. În continuare, Prea Cuvioșia sa a prezentat o scurtă dare de seamă asupra mersului școlii monahale, care numără 73 cursiste, scoțînd în evidență dragostea de învățătură și rîvna cu adevărat călugărească ce o depun maicile întru însușirea învățăturii de credință și de organizare monahală. Mai departe, Prea Cuvioșia Sa amintește și despre bunul mers al Atelierului de țesături de covoare ce funcționează în cadrul cooperativei meșteșugărești unde zi de zi vin comenzi și pleacă produse de înaltă valoare artistică spre centrele și cooperativele de desfăcere pentru oamenii muncii din patria noastră.

Deasemeni, P.C. Sa scoate în evidență activitatea liturgică-bisericască din această minăstire, prin aceea că serviciile divine se oficiază cu toată regularitatea, respectîndu-se înlocmai tipicul minăstiresc și cîntările tradiționale bisericesti.

În încheiere, părintele Dometie aduce în numele viețuitoarelor de aici un cuvînt omagial plin de recunoștință I.P.S. Patriarh Justinian, P.S. Episcop Antim și tuturor membrilor Sf. Sinod, pentru sprijinul și îndrumarea părintească acordată minăstirilor, prin organizarea școlilor monahale, a cooperativei și atelierelor minăstirești și a întocmirii unui program adecvat vieții călugărești.

P.C. Sa aduce mulțumiri Guvernului, pentru acordarea adevăratei libertăți religioase, precum și pentru sprijinul efectiv dat prin dirijarea materiei prime care asigură buna funcționare a cooperativei și atelierelor meșteșugărești.

Luînd cuvîntul P.S. Episcop Antim își exprimă bucuria ce o simte oricîcîteori vine în biserică acestui așezămînt monahicesc, ctitoria marelui Episcop Chesaric de acum 120 ani, unde se păstrează cu sfințenie toate orînduirile vieții călugărești în ceea ce privește oficierea slujbelor divine și cîntările bisericesti. Mulțumind părintelui Ieromonah Dometie pentru cuvintele roșite, P.S. Sa ia act, cu mulțumiri și arhierești binecuvîntări, de rodnică activitate ce se desfășoară în toate sectoarele vieții minăstirești de aici, aceasta fiind și rodul strădaniei P. C. Maice s'arețe, Atanasia Seciu, a preoților slujitori și al întregului aparat de conducere din minăstire, dar mai ales al tuturor viețuitoarelor, cari au înțeles porunca ceasului de față, încadrîndu-se cu toată dragostea în noul ritm de viață monahală, potrivit Regulamentului pentru organizarea vieții monahale.

P.S. Sa remarcă activitatea ce se desfășoară aci pe plan intelectual, prin funcționarea în bune condițiuni a școlii monahale, a cursurilor pentru pregătirea, fără frecvență, a maicilor și surorilor în vederea complectării ciclului II elementar, prin conferințele duhovnicești duminicale și prin organizarea unui cor armonizat pe trei voci, de către Arhidiaconul Dimitrie Stoica dela Catedrala episcopală. În continuare, P.S. Sa își exprimă deplina satisfacție pentru bunul mers al atelierului ce funcționează în cadrul cooperativei meșteșugărești de producție, ale cărei produse se desfac și prin serviciul de colportaj al Eparhiei, pentru preoții și cîntăreții în funcție.

Mai departe, P.S. Sa vorbește despre însemnătatea și rolul monahismului în Biserică, arătînd chipul de viață cu adevărat al călugărului, ocmăntînd în același timp toate abaterile dela viața monahală. P.S. Sa îndeamnă să se încadreze toate maicile în viața de obște, care este școala dragostei, a înfrățirii și a adevăratei trăiri monahale.

P.S. Sa aduce un cuvînt de aleasă prețuire grupului de 14 surori venite aici din părțile Ardealului să învețe școala călugăriei ortodoxe, pentru buna lor purtare, ascultare și însușire a tuturor cunoștințelor legate de viața monahală.

În încheiere, P.S. Sa dă cuvintele sfaturii și îndrumării părintești cu privire la bunul mers al treburilor minăstirești, dar mai ales asupra bunii purtări și trăirii cu adevărat a călugăriei.

Binecuvîntînd munca și osteneala tuturor pentru propășirea acestei frunțaze minăstiri, P.S. Sa se retrage însoțit de sobor și vizitează atelierul de țesături, unde

admiră frumusețea artistică a covoarelor și carpetelor executate cu măiestrie de mamicile și surorile de aici. După ce vizitează stăreția și cteva chilii călugărești, interesându-se de problemele de organizare a vieții de obște, P.S. Sa părăsește, în acordurile cântării chiriarhale «Pre Stăpînul și Arhierul nostru...» acest vechi așezământ monahicesc, cu mulțumirea pe care o încearcă orice părinte sufleteasc atunci cînd constată din partea fiilor săi duhovnicești ascultare, muncă și corectitudine în viața de toate zilele.

Pr. T. R.

MIȘCAREA PERSONALULUI

TRANSFERARI

a) Preoți

Temei nr. 10.785/953. Preotul Vasile Tîbrea dela parohia Precista, din orașul Focșani, se transferă la parohia Sf. Apostoli, același oraș, în postul de paroh, pe data de 1 decembrie 1953.

Temei nr. 5/954. Preotul Ioan Sălbăvăstru, dela parohia Nârtești, raionul Tecuci, se transferă disciplinar pe data de 15 decembrie 1953, la parohia Herăstrău, raionul Vrancea, în postul de paroh.

Temei nr. 741/954. Preotul Ion Zamfir dela parohia Valea lui Lalu, raionul Beceni, se transferă pe data de 1 februarie 1954 la parohia Drăghești, raionul R. Sărat, în postul de preot paroh.

Temei nr. 1.441/954. Preoții Gh. Diaconescu dela parohia Diocheți, raionul Panciu, și Nicolae Dobre dela parohia Vizantea, același raion, se transferă reciproc pe data de 1 aprilie 1954.

b) Cîntăreți

Temei nr. 2.752/954. Cîntărețul Constantin Bencescu dela parohia «Sf. Nicolae» din orașul Buzău, se transferă disciplinar, pe data de 15 aprilie 1954 la parohia Scurtești, raionul Buzău.

ANGAJARI ȘI INCADRARI

a) Preoți

Temei nr. 10.124/953. Preotul Alexandru Leu dela parohia Măcrina, raionul R. Sărat, se angajează în postul de preot bugetar, pe data de 1 decembrie 1953.

Temei nr. 10.786/953. Preotul Gh. Dragomirescu dela parohia Lopătari, raionul Beceni, se angajează în postul de preot bugetar pe data de 15 decembrie 1953.

Temei nr. 11.143/953. Preotul Nicu Ivan, se angajează pe data de 31 decembrie 1953 în postul de preot bugetar la parohia Precista din orașul Focșani.

Temei nr. 739/954. Preotul Nicolae Postolache se angajează pe data de 15 decembrie 1953 în postul de preot bugetar la parohia Blinzi, raionul Tecuci.

Temei nr. 1/954. Preotul Teodor Rotaru, Consilier Ad-tiv, se numește pe data de 1 ianuarie 1954 în postul II de preot extrabugetar dela parohia Broșteni, orașul Buzău.

Temei nr. 3/954. Preotul Virgil Frinculescu, Secretar Eparhial, se numește pe data de 1 decembrie 1953 în postul II de preot extrabugetar dela parohia Poșta, orașul Buzău.

Temei nr. 740/954. Pr. Marin Bogoiu, Vicar, se numește pe data de 1 ianuarie 1954, în postul III de preot extrabugetar dela Catedrala Sf. Episcopii Buzău.

Temei nr. 1.468/954. Preotul Horia Constantinescu, se numește pe data de 1 februarie 1954 în postul de preot extrabugetar la parohia Joița, raionul R. Sărat.

b) Cîntăreți

Temei nr. 1.467/954. Dl. Sima D. Ion, absolvent al Școlii de cîntăreți, se angajează pe data de 1 februarie 1954, în postul I de cîntăreț bugetar dela parohia Adormirea, orașul Mizil.

Temei nr. 10.145/953. Cîntărețul pensionar Andrei Popa se numește provizoriu, pe data de 1 decembrie 1953, în postul II de cîntăreț onorific dela parohia Neholaș, raionul Cislău.

Teamei nr. 7.051/953. Dl. Anghel Ion, absolvent al Școlii de cîntăreți, se numește în postul de cîntăreț dela parohia Gura Vadului, ralonul Mizil, pe data de 1 aprilie 1953.

Teamei nr. 10.765/953. Cîntărețul pensionar Ioan Petrescu, se numește pe data de 1 octombrie 1953 în postul I de cîntăreț dela parohia Pătîrlagele, ralonul Cislău.

Teamei nr. 10.765/953. Dl. Cocolișu P. Constantin, absolvent al Școlii de cîntăreți, se numește pe data de 1 octombrie 1953, în postul I de cîntăreț dela parohia Pîrșciovu de Jos, ralonul Cislău.

Teamei nr. 11.215/953. Dl. Ștefan Badea, absolvent al Școlii de cîntăreți, se numește pe data de 1 ianuarie 1954 în postul I de cîntăreț dela parohia Cîndești, ralonul Buzău.

Teamei nr. 1.466/954. Cîntărețul Gh. Lăzărescu, dela parohia Cărpiniștea, ralonul Receni, se numește pe data de 1 ianuarie 1954 în postul de secretar al Protopopiatului Beceni.

Teamei nr. 1.325/954. Absolventul Școlii de cîntăreți Ion Albu, se angajează pe data de 1 ianuarie 1954 în postul II de cîntăreț extrabugetar dela parohia Poiana-Tecuci.

Teamei nr. 11.070/954. Absolventul Școlii de cîntăreți Bocu Toma, se angajează pe data de 1 ianuarie 1954 în postul I de cîntăreț extrabugetar dela parohia Palanca-Focșani.

Teamei nr. 1.440/954. Absolventul Școlii de cîntăreți Militaru Teodor, se angajează pe data de 1 ianuarie 1954 în postul I de cîntăreț extrabugetar dela parohia Florești-Focșani.

Teamei nr. 1.720/954. Dl. Traian Constantinescu, pensionar, se angajează pe data de 1 februarie 1954, în post II de cîntăreț extrabugetar dela parohia Broșteni din orașul Buzău.

Teamei nr. 1.104/954. Absolventul Școlii de cîntăreți Doloiu St. Nicolae, se numește pe data de 1 ianuarie 1954, în postul II de cîntăreț onorific dela parohia Cîmpulunganca.

Teamei nr. 1.775/954. Absolventul Școlii de cîntăreți Dumitru Radu, se angajează pe data de 1 februarie 1954, în postul I de cîntăreț extrabugetar dela parohia Mănești-Beceni.

Teamei nr. 11.071/953. Dl. Voicu Stan, pensionar, se numește pe data de 15 noiembrie 1953, în postul I de cîntăreț onorific dela parohia Coțateu, R. Sărat.

Teamei nr. 2.388/954. Absolventul Școlii de cîntăreți Șerban Tudorache se angajează pe data de 1 ianuarie 1954, în postul I de cîntăreț extrabugetar dela parohia Căldărăuți-Pogoanele.

Teamei nr. 2.653/954. Absolventul Școlii de cîntăreți Popa Anton, se angajează pe data de 1 ianuarie 1954, în postul I de cîntăreț extrabugetar dela parohia Văcăreasca-Pogoanele.

Teamei nr. 2.978/954. Absolventul Școlii de cîntăreți Andronache Alexandru, se angajează pe data de 15 martie 1954, în postul II de cîntăreț extrabugetar dela Catedrala Sf. Episcopii Buzău.

Teamei nr. 883/954. Absolventul Școlii de cîntăreți Gheorghe I Preda, se angajează pe data de 1 ianuarie 1954, în postul I de cîntăreț extrabugetar dela parohia Brăgăreasa-Pogoanele.

PERSONAL AD-TIV ȘI DE SERVICIU

Teamei nr. 10.627/953. Dl. Ioan Motolu, absolvent al Școlii de cîntăreți, se angajează pe data de 1 decembrie 1953, în postul de pedagog la Școala de cîntăreți bisericesti, Buzău.

Teamei nr. 11.144/953. Dl. Bucur Ioniță, se angajează pe data de 1 decembrie 1953 ca profesor suplinitor la 12 ore din catedra V-a «Indeletniciri practice» dela Școala de cîntăreți bisericesti, Buzău.

Teamei nr. 202/954. Dl. Vlad Radu se angajează pe data de 15 decembrie 1953, în postul de magazioner dela Școala de cîntăreți bisericesti, Buzău.

Teamei nr. 329/954. D-na Vrinceanu Ioana se angajează pe data de 15 decembrie 1953, în postul de îngrijitoare dela Sfînta Mînaștere Buluc, ralonul Focșani.

Teamei nr. 167/954. Dl. Cristea Lăteată se numește pe data de 1 ianuarie 1954, în postul de paznic la Sfînta Episcopie Buzău.

Teamei nr. 3.389/954. Dl. Condruț Nicolae se angajează pe data de 18 aprilie 1954, în postul de revizor contabil II, extrabugetar, dela Centrul Eparhial.

Teamei nr. 3.705/954. D-na Lucia Iliescu se angajează pe data de 12 aprilie 1954,

în postul bugetar de dactilografă d. la Centrul Eparhial, pentru timpul concediului medical acordat titularului acestui post.

Temei nr. 3.305/1954. D-na Maria Tănase se angajează pe data de 15 aprilie 1954, în postul bugetar de îngrijitoare dela Sf. Năstire Rogozu, R. Sărat.

Temei nr. 2.510/1954. Pr. Petr. Armencea de la parohia Lungoci-Liești, se angajează pe data de 1 aprilie 1954, în postul extrabugetar de secretar al Protopopiatului Liești.

Temei nr. 1.606/1954. Cîntărețul Sima D. Ion de la parohia Adormirea, din orașul Mizil, se angajează pe data de 1 ianuarie 1954 în postul extrabugetar de îngrijitor la Protopopiatul Mizil.

Temei nr. 2.651/1954. Dl. Rađu Ion se angajează pe data de 1 martie 1954, în postul extrabugetar de șofer de la Centrul Eparhial.

DECESE

Temei nr. 419/1954. Preotul pensionar Ioan Ionescu din parohia Meref, raionul Buzău, a decedat la 7 ianuarie 1954.

Temei nr. 567/1954. Cîntărețul Nicolae Mocanu de la parohia Broșteni, orașul Buzău, a decedat la 12 ianuarie 1954.

Temei nr. 2.509/1954. Preotul Toma Goleanu de la parohia Urechești, Focșani, a decedat la 23 februarie 1954.

Temei nr. 2.509/1954. Cîntărețul D. Constantinescu de la parohia Costești-Buzău, a decedat la 12 martie 1954.

Temei nr. 1.017/1954. Ion Cismaru, șofer la Centrul Eparhial, a decedat la 4 februarie 1954.

Temei nr. 3.692/1954. Ion Grigore, secretar ajutor la Protopopiatul Buzău, a decedat la 26 aprilie 1954.

EPISCOPIA DUNARII DE JOS

ȘEDINȚA ADUNĂRII EPARHIALE

În conformitate cu art. 96 din Regulamentul pentru funcționarea organelor deliberative și potrivit convocării nr. 2631/1954, în ziua de 2 mai a.c. s-au întrunit la ședința episcopală din Galați membrii Adunării Eparhiale aleși la 1 aprilie 1954.

La ora 8 dimineața în paraclisul Sf. Episcopii, s-a oficiat Sf. Liturgie după care s-a săvîrșit Te-Deumul cu invocarea Sf. Duh de către P.C. Vicar Arhim. I. Motoc, PP. CC. Protoierei T. Stănescu-Galați și V. Petculescu-Constanța, în asistența P.S. Episcop Chesarie și a membrilor Adunării Eparhiale.

După terminarea serviciului religios, membrii Adunării au trecut în sala de ședințe a Consiliului Eparhial, unde P.S. Episcop Chesarie, președintele Adunării a rostit cuvîntul de deschidere.

P.S. Sa a spus: «Ne întrunim astăzi în scopul constituirii primei Adunări Eparhiale aleasă în conformitate cu prevederile Statutului și Regulamentului pentru funcționarea organelor deliberative.

Biserica noastră Ortodoxă are o organizare prin excelență sinodală și este înfăptuită pe principiul colaborării între cler și mireni, concretizată prin proporția reprezentativă de 2/3 mireni și 1/3 clerici. Rolul mirenilor este de un real folos, deoarece ei vin în ajutorul conducerii bisericești și cu devotamentul neprecupețit către statul și patria care ne ocrotește.

Așteptăm de la toți sfaturile potrivite și colaborare sinceră în scopul bunului meș al treburilor bisericești din Eparhia noastră și spre folosul treburilor obștești ale patriei noastre, Republica Populară Română.

Veți proceda conform Regulamentului la alegerea delegaților în Adunarea Națională Bisericească, a Consiliului Eparhial și a membrilor Consistoriului Eparhial.

Persoanele asupra cărora vă veți opri, sînt siguri că vor da atenție îndatoririlor ce li se vor încredința. După citirea dărilor de seamă în comisuni, veți cerceta și verifica lucrările sectoarelor bisericești, culturale și economice, precum și votarea bugetului pe anul financiar 1954».

P.S. Sa a continuat apoi: «Ținem cu acest prilej să arătăm concursul ce ne-a fost dat anul trecut de Ministerul Cultelor, ceea ce este încă o dovadă de largă libertate religioasă în R.P.R.

La începutul acestei prime sesiuni, a încheiat P.S. Sa, vă doresc spor la muncă pentru binele Bisericii și al Patriei noastre».

Prea Sfințitul Episcop Președinte, în conformitate cu art. 98 și cu consimțământul Adunării Eparhiale desemnează biroul provizoriu cu doi secretari, un cleric și un mirean, și anume Pr. Gh. Cârнару și Dl. Țane Filip.

Secretarul face apelul, iar membrii prezenți depun mandatele la birou. Se constată prezența a 24 membri din 30.

P.S. Episcop Președinte constatând prezența majorității absolute, invită Adunarea să se constituie în secțiuni de validare pentru verificarea mandatelor.

Adunarea se constituie în secțiuni, astfel: Secțiunea I cu evidența membrilor aleși în circ VI-X-a, sub președinția P.C. Pr. T. Stănescu, iar raportor dl. Gh. Gargalic.

Secțiunea II-a, cu evidența membrilor aleși în circa I-V-a, — sub președinția P.C. Pr. M. Buric, iar raportor dl. Ioan V. Leonte. După repartizarea lucrărilor Comisiunilor respective, ședința se suspendă.

La redeschidere, raportorii citesc referatele și întrucât nu s-au ivit contestații, iar din cuprinsul dosarelor rețere că în toate circumscripțiile operațiile votării au decurs conform Regulamentului, propun Adunării Eparhiale validarea mandatelor celor aleși.

Puse la vot referatele se aprobă în unanimitate, iar Adunarea se declară legal constituită.

P.S. Episcop Președinte declară Adunarea Eparhială legal constituită și se trece la ordinea de zi, alcătuiindu-se în mod definitiv biroul compus dintr-un cleric, secretar general, și 2 mireni ca secretari. Adunarea alege din sinul ei în birou pe următorii:

1. Pr. Gheorghe Cârнару, secretar general; 2. Dl. Țane Filip, secretar; 3. Dl. Dumitru Ionașcu, secretar.

Secretarul general dă citire telegramelor de omagiu din partea Adunării Eparhiale, adresate: D-lui Dr. Petru Groza, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Gh. Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Miniștri, Academician Petre Constantinescu-Iași, Ministrul Cultelor, și P.S. Patriarh Justinian.

Pentru studierea și referirea diferitelor chestiuni de ordin general administrativ bisericesc, cultural, economic, se alege pe 4 ani următoarele comisii:

1. *Comisiunea bisericească*. Președinte: 1. Pr. Teofan Stănescu; membrii: 2. Pr. I. Dragomir; 3. Dl. Ionescu Istrate; 4. Dl. Țane Filip; 5. Dl. Preda; 6. Dl. Ene Nicolae.
2. *Comisiunea Culturală*. Președinte: Pr. V. Petculescu; membri: 2. Pr. Ștefan Cășaru; 3. Dl. Bădulescu Ioan; 4. Dl. Ciarnurii Iacob; 5. Dl. Leonte V. Ioan; 6. Dl. Ionașcu Dumitru; 7. Dl. Alexandru G. Alexandru.

3. *Comisiunea Economică*. Președinte: 1. Pr. M. Buric; membri: 2. Pr. Gh. Cârнару; 3. Pr. I. Grădinaru; 4. Dl. Gargalic Gheorghe; 5. Dl. Vasile Grigore; 6. Dl. Andrei Damaschin; 7. Dl. Dragomir Const.; 8. Dl. Manea Buf.

4. *Comisiunea de Organizare și Validare*. Președinte: 1. Pr. Teodor Teodoru; membri: 2. Pr. I. Pirvan; 3. Pr. Marin Apostol; 4. Dl. Radu Stoica; 5. Dl. Tănase Barbu; 6. Dl. Jelescu Iordan; 7. Dl. Ciurea Andrei; 8. Dl. Niculcea Gheorghe.

În conformitate cu art. 107 din Regulament, se trece la delegarea a 3 reprezentanți în Adunarea Națională Bisericească, conform art. 94, al. b din Statut, alegerea membrilor Consiliului Eparhial compus din 9 membri, conf. art. 94, lit. e din Statut și alegerea membrilor în Consistoriul Eparhial în conformitate cu art. 94, lit. d și 148 din Statut.

S-au propus ca delegați pentru Adunarea Națională Bisericească și s-au ales cu unanimitate de voturi următorii:

1. Pr. V. Petculescu; 2. Dl. Țane Filip; 3. Dl. Bădulescu Ioan.

Pentru Consiliul Eparhial s-au propus și ales următorii:

1. Pr. Teofan Stănescu; 2. Pr. Ioan Dragomir; 3. Pr. Ioan Grădinaru; 4. Dl. Bădulescu Ioan; 5. Dl. Leonte V. Ioan; 6. Dl. Țane Filip; 7. Dl. Dumitru Ionașcu; 8. Dl. Istrate Ionescu; 9. Dl. Dragu Nicolae.

În Consistoriul Eparhial au fost propuși și aleși cu unanimitate de voturi următorii:

Membri: 1. Pr. Boris Dumănescu; 2. Pr. V. Cioară; 3. Pr. I. Popa.

Suplecanți: 1. Pr. M. Filipescu; 2. Pr. Sandu Vladimír.

P.S. Episcop Antim, Președintele Adunării Eparhiale înmânează delegaților în Adunarea Națională Bisericească mandatele respective.

P.S. Episcop Președinte dă apoi cuvîntul PP. CC. Consilierii ai sectoarelor: bisericesc, cultural și economic, care prezintă dările de seamă ale sectoarelor respective.

După aceasta ședința se suspendă iar membrii Adunării se retrag în comisiile pentru cercetarea lucrărilor. După ce comisiile și-au întocmit referatele, toți membrii Adunării au servit masa comună.

La redeschidere se procedează la citirea referatelor, după cum urmează:

A. Comisiunea Ad-tiv-bisericească, raportor Dl. Țane Filip.

Comisiunea face următoarele propuneri:

a) Propune să se aprobe trecerea dela o categorie la alta a următoarelor parohii:

1. Parohia Marașu, raionul Măcin, dela categ. III-a la la categ. II-a.

2. Parohia Suhurlui, raionul Bujor, dela categ. III-a la categ. II-a.

3. Parohia Stoicani, raionul Bujor, dela categ. III-a la categ. II-a.

4. Parohia Cuca, raionul Bujor, dela categ. II-a la categ. I-a.

5. Parohia Strîmbu, raionul Bujor, dela categ. II-a la categ. I-a.

b) Propune respingerea cererii parohiei Somova de a trece dela categ. I-a la categ. II-a, întrucît îndeplinește condițiunile unei parohii de categ. I. Toate propunerile sînt aprobate de Adunare.

c) Se ratifică delimitarea circumscripțiilor electorale bisericești.

Comisiunea, punînd anumite întrebări asupra cărții de seamă a sectorulu bisericesc, răspunde P.C. Consilier Ad-tiv Bisericesc Pr. M. Blănaru.

Comisia propune ca pe viitor conferințele de orientare să fie astfel programate, ca toate să fie prezidate de delegații chierarhali.

Comisiunea aduce mulțumiri P.S. Episcop pentru activitatea rodnică desfășurată în cursul anului 1953, atît pentru binele Bisericii cît și al Patriei noastre scumpe, Republica Populară Romînă.

P.S. Episcop Președinte supune referatul aprobării și Adunarea Eparhială în unanimitate îl aprobă.

B. Comisiunea Culturală, raportor Dl. Leonte V. Ioan.

Comisiunea face o serie de propuneri și întrebări la care răspunde P.C. Consilier Cultural, Pr. M. Blănaru.

Supus aprobării Adunării Eparhiale, referatul se aprobă în unanimitate.

C. Comisiunea Economică, raportor Dl. Grigore Vasile.

După citirea referatului se supune discuțiunii și iau cuvîntul următorii: P.C. Pr. I. Dragomir, dl. I. Brătulescu, Pr. M. Apostol și dl. Grigore Vasile, cari fac diferite observații și propuneri.

P.S. Arhim. Teofil Pandele, Consilier girant, răspunde problemelor ridicate,

P.S. Episcop Președinte încheind discuțiile, răspunde tuturor vorbitorilor, dînd lămuririle necesare.

Pus la vot, referatul se aprobă în unanimitate.

În conformitate cu art. 11 din Regulament, Adunarea a ales următoarea Comisiune de verificare și aprobare a procesului-verbal: Pr. Gh. Cărnaru, Pr. Teofan Stănescu, dl. Țane Filip și dl. Istrate Ionescu.

P.S. Episcop Președinte constatînd că ordinea de zi s-a epuizat, aduce mulțumiri membrilor Adunării Eparhiale pentru felul academic cum s-au purtat discuțiile și pentru felul just cum s-au rezolvat toate problemele. Face apel la membrii Consiliului Eparh'ial să participe cu regularitate la ședințe, ca prin munca tuturor să se contribuie la buna stare a Bisericii și Patriei noastre, Republica Populară Romînă. Ședința s-a ridicat la orele 18,30.

Consilier Cultural, Pr. M. BLĂNARU

CONFERINȚA INTERCONFESIONALĂ

În sala de ședințe a Protoieriei Raionului Galați, s-a ținut în ziua de 15 aprilie a.c. o conferință interconfesională cu reprezentanții cultelor din orașul Galați.

La această conferință au participat: P.C. Vicar Arhim. Ieronim Motoc, ca delegat al P.S. Episcop Chesarie, Pr. T. Stănescu, Protoiereul raionului Galați și un număr de 28 preoți ortocodși din orașul Galați.

Din partea celorlalte culte au participat: Iacob Margulis și Șapira, rabini ai culturii mozaic, C. Grăjdănoiu din partea Cultului adventist, Stoica Stroe din partea cultului pentecostalist, Pr. T. Tecov dela biserica bulgară, Pr. Teodor dela cultul lipovean, C. Gheorghias din partea cultului creștin după Evanghelle și Johann Mantz din partea cultului reformat.

P.C. Vicar Arhim. I. Motoc, ca președinte, adresându-se întregii asistențe, între altele a spus: «Evenimentele petrecute în ultima vreme scot în evidență dorința crescândă și avântul nestăvilit al tuturor popoarelor pentru a se realiza cit mai curînd o pace durabilă în lume.

Din toate părțile lumii, popoarele își ridică graiul chemînd la unire, și cerînd într-un singur glas ca toate problemele litigioase, războaiele și conflictele de orice natură să fie numai decit reglementate pe calea pașnică a tratativelor. Acțiunea aceasta pentru pace, libertate și colaborare între toate popoarele lumii este o lucrare uriașă, nobilă și dumnezească. La ea s-au angajat oamenii cinstiți din toate țările și alături de aceștia s-au angajat cu însuflețire și slujitorii Cultelor, ca unii care știu că slujind cauza păcii, slujesc lui Dumnezeu și binelui obșteșc.

Slujitorii cultelor din țara noastră, nutrînd o dragoste fierbîntă față de patrie și popor, împărțînd întru totul năzuințele pașnice și constructive ale poporului nostru și-au mărturisit în dese rînduri, prin fapte concrete, hotărîrea de a munci și a lupta cu și mai multă însuflețire pentru pacea și întărirea patriei noastre.

Ca propovăduitori ai cuvîntului lui Dumnezeu, ca părinți, păstori duhovnicești și îndrumători, noi sintem interesați în aceeași măsură de a aprofunda toate manifestările care duc la întărirea păcii în lume, pentru edificarea noastră proprie cu învățături pentru viață și pentru îndrumarea credincioșilor pe care-i păstorum.

De aceea sintem bucuroși să fim iarăși împreună la această conferință, unde vom avea prilejul de a audia o importantă lucrare despre conferința dela Berlin a celor patru miniștri de externe. După aceea, de a discuta, de a ne împărțăși cunoștințele și sentimentele noastre; de a face un nou schimb de experiență și de valori care ne vor fi de mare folos în acțiunea pe care o desfășurăm în mijlocul credincioșilor noștri. P.C. Sa a transmis apoi întregii asistențe salutul frățesc și arhierescul binecuvîntări din partea P.S. Episcop Chesarie, după care a declarat ședința deschisă.

Luînd cuvîntul, P.C. Protoiereu Teofan Stănescu face o amplă expunere despre rezultatele conferinței dela Berlin, arătînd că atitudinea de forță a grupului țărilor occidentale, în frunte cu S.U.A., a dat eșec chiar și în domeniul politicii, conferințarul scoate apoi în evidență consecvența politicii de pace a U.R.S.S.

În concluzie, P.C. Protoiereu a arătat că rezultatele conferinței dela Berlin sint importante prin aceea că au restabilit legătura tratativelor, intreruptă din 1949, între cei patru miniștri de externe, și a arătat că toate problemele în litigiu pot fi rezolvate pe calea tratativelor, contribuînd prin aceasta la întărirea păcii și realizarea prieteniei dintre popoare.

În continuare, P.C. Protoiereu a dat citire Apelului Biroului Consiliului Mondial al Păcii și Rezoluției adoptate în ședința ce a avut loc la Viena, între 28-30 martie 1954.

La discuții s-au înscris, din partea cultului ortodox, următorii CC. Preoți: C. Cronț, V. Matei, T. Popa, T. Trandafir, Gh. Florea, B. Dumănescu, care printre altele au spus: «Uniunea Sovietică a manifestat și manifestă o politică consecventă de pace. Pretutîndeni în U.R.S.S., factorul de temelie pe care se clădește noua viață este ideea păcii.

U.R.S.S. dorește o pace justă, o pace generală din calea căreia să fie înlăturate toate motivele ce duc la noi războaie. Pacea pentru care luptă U.R.S.S. nu este numai o perioadă de acalmie între două războaie, ci o pace durabilă și permanentă, care să asigure progresul generațiilor umane.

Ca slujitorii al cultelor, noi sintem cei dintîi care ne însușim ideea unei păci generale, durabile și permanente. Cînd ideea păcii va deveni activă în sufletul tuturor oamenilor, pacea va triumfa.

Puterea de convingere asupra credincioșilor noștri va fi mai mare cind ne vor auzi pe toți predicindu-le în una și aceeași limbă, limba păcii, a zis preotul Dumănescu.

Din partea celorlalte culte au luat cuvîntul: Dl. Mantz, care a spus: «Știm că a avut loc la Berlin conferința celor patru mari puteri, dl. Molotov prezentînd propuneri concrete pentru rezolvarea problemelor de pe ordinea de zi, susținînd în special creerea unei Germanii unite, democratice, iubitoare de pace, dar demilitarizată. Deasemenea Dl. Molotov a mai făcut propuneri concrete cu privire la arma atomică, și la tratatul european, dar delegația S.U.A. împreună cu delegația Angliei și Franței au respins propunerile iubitoare de pace ale d-lui Molotov. Totuși s-a realizat un succes prin convocarea unei conferințe la Geneva în ziua de 26 aprilie 1954, la care va participa și Republica Populară Chineză. Noi trebuie să ne alăturăm tuturor acțiunilor de pace, să luptăm pentru cucerirea păcii, îndemnînd și pe credincioșii noștri să lupte alături de noi».

Din partea cultului adventist a luat cuvîntul dl. Grăjdinoiu, care a spus: «În adevăr, pacea este fericirea lumii. Faptul că după două săptămîni ne aflăm iarăși adunați la un loc, denotă dragostea și unirea ce ne leagă în jurul celei mai importante probleme, care este pacea. Domnul nostru Iisus Hristos a zis: «Pacea Mea dau vouă, pacea Mea las vouă». Iată de ce oamenii înțelepți s-au organizat în Consiliul Mondial al Păcii. S-au depus și se depun eforturi uriașe pentru a feri lumea de un nou măcel. Convinși de importanța problemei păcii, creștinii adventiști se încadrează cu toată dragostea în lupta pentru apărarea ei.

În același sens au mai vorbit și d-nii Stroe, reprezentantul cultului pentecostal, I. Margulis, reprezentantul cultului mozaic și Ghiorghias, din partea cultului creștin după Evanghelie.

Ordinea de zi epuizîndu-se, P.C. Vicar Arhim. Ieronim Motoc, președintele conferinței, mulțumește P.C. Protoieru T. Stănescu, inițiatorul acestei consfătuiri, împuternicitului Ministerului Cultelor, care a onorat conferința cu prezența sa, apreciînd la justa valoare succesul ei, și tuturor reprezentanților cultelor care au luat parte la conferință și și-au spus deschis cuvîntul în marea problemă ce preocupă pe toți oamenii cinstiți din lumea întreagă: problema păcii.

POSTURI VACANTE

1. Parohia «6 Martie», raionul Iстріa. 2. Parohia Carvăn, raionul Adam-Klisi. 3. Parohia Darabani, raionul Constanța. 4. Parohia Sf. Gheorghe-Deltă, raionul Tulcea. 5. Parohia Aliman, raionul Adam-Klisi. 6. Parohia Pardina, raionul Tulcea. 7. Parohia Cetatea, raionul Adam-Klisi. 8. Postul II dela parohia Osmanu, raionul Brăila.

POSTURI VACANTE DE CINTAREȚI

1. Postul I dela biserica Sf. Treime, orașul Brăila. 2. Postul I dela biserica Nașterea Maicii Domnului, orașul Galați. 3. Postul I dela biserica Adormirea, orașul Brăila. 4. Postul I dela parohia Ovidenia, orașul Galați. 5. Postul I dela biserica Mavromol, orașul Galați. 6. Postul I dela parohia Băndoi, raionul Măcin. 7. Postul dela parohia Ianca, raionul Filimon Sîrbu. 8. Postul dela parohia 23 August, raionul Galați. 9. Postul dela parohia Cișla, raionul Tulcea. 10. Postul dela parohia T. Vladimirescu, raionul Tulcea. 11. Postul dela parohia Saligny, raionul Medgidia. 12. Postul dela parohia Sulina, raionul Tulcea. 13. Postul dela parohia Insurăței, raionul Insurăței.

CUPRINSUL

Pagina

Pasterala I.P.S. Patriarh Justinian de Sfintele Paști	179
Pasterala P.S. Episcop Antim al Buzăului de Sfintele Paști	183
Pasterala P.S. Episcop Chesarie al Dunării de Jos, de Sfintele Paști	189
Clerul Capitalei adresează I.P.S. Patriarh Justinian urări, cu prilejul sărbătorilor Sf. Invieri a Domnului	193

INDRUMARI PASTORALE

I.P.S. <i>Chiril</i> al <i>Bulgari</i> e, Ziua Domnului	200
Pr. Gr. <i>Burlușanu</i> , La Înălțarea Domnului	204
— Cuvînt la duminica a 7-a după Paști (a Sf. Părinți)	208
— Invățătura Bisericii Ortodoxe despre Sfinți	209
— În Sînta și Mărea Joi, condacul I (la Lepădarea lui Petru), cîntarea Smeritului Romanos (trad. de Pr. I. D. Petrescu)	216

PENTRU APARAREA PACII

Pr. Gr. <i>Burlușanu</i> , Sărbătoarea primăverii, a muncii și a păcii	229
Pr. V. <i>Mitru</i> , O zi istorică a poporului nostru	233
D. V. <i>Sădăanu</i> , Lumina învinge	237

VIAȚA BISERICESCA ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

Pr. Al. <i>Ionescu</i> , Adunarea Eparhială	247
Consilier S. D., Noul Consistoriu Eparhial și-a inaugurat activitatea	253
Consilier S. D., Trei concerte religioase	255
Consilier Pr. V. <i>Constantinescu</i> , Conferința de orientare a clerului din luna aprilie	257
Asistent, Ședința interconfesională a slujitorilor crătelor din Capitală	262
Pr. Al. <i>Vlădulescu</i> , Manifestări ale preoților din orașul Ploești, în cadrul luptei pentru pace	265
† Preotul Vasile Rugină	267

EPISCOPIA BUZĂULUI

Pr. T. <i>Rotaru</i> , Ședința Adunării Eparhiale a Sf. Episcopii a Buzăului	268
Pr. T. R., Clerul Eparhiei Buzăului sprijină campania muncilor agricole de primăvară	270
Pr. T. R., Vizită canonică la minăstirea Rătești-Buzău	272
Mișcarea Personalului	274

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

Pr. M. <i>Bămaru</i> , Ședința Adunării Eparhiale	276
— Conferință interconfesională	279
Posturi vacante	280

**TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXA
BUCUREȘTI**